

הפתרון לקידום האנושות

**מערכת שאילת השאלות L2Q היא
מסלול החינוך החסר**

SEAN GRINYER

**worldeducation.online
q2l.online**

תוכן העניינים

4-13	מדוע ילדים זקוקים לערכת הכלים לשאלת שאלות L2Q
------	--

14-17	מדוע מערכת L2Q היא מסלול החינוך החסר
-------	---

ערכת הכלים לשאלת שאלות L2Q

18-44	1. מקור ומוצא
45-73	2. תקן הראיות
74-99	3. תמריץ ורווח
100-126	4. אופי ועקביות
127-153	5. רשות לשאול שאלות
154-192	6. השפעה רגשית
193-222	7. נרטיב ומציאות
223-247	8. השפעה פסיכולוגית
248-272	9. החילו את אותו תקן בכל מקום
273-299	קידום האנושות

אי אפשר ללמוד ממה שאי אפשר לראות

מדוע ילדים זקוקים לערכת הכלים לשאילת שאלות L2Q

לתת לילדים את ערכת הכלים לשאילת שאלות L2Q כדי להגן על מוחותיהם, לקדם למידה, להבחין באמת ולשבור את חזרת המרמה

מוחותיהם של ילדים והלמידה שלהם מעוצבים על ידי סביבת העולם לפני שהם מבינים במלואו מה מעצב אותם.

זו הסיבה שילדים זקוקים לערכת הכלים לשאילת שאלות L2Q.

ערכת הכלים לשאילת שאלות L2Q אינה משאב חינוכי רגיל.

זוהי שיטת חינוך מובנית וחדשה בעולם, שפותחה מתוך

Book of Evidence ומאורגנת באמצעות

World Education Online, כדי לתת לילדים שיטה מובנית

ללמידה כיצד לשאול שאלות על סביבת העולם האמיתית, להבחין באמת, לפתח חשיבה עצמאית ולעצור שקרים שנוצרו מלעצב את מוחותיהם ואת הלמידה שלהם.

ערכת הכלים לשאילת שאלות L2Q אינה אומרת לילדים מה

לחשוב.

ערכת הכלים לשאילת שאלות L2Q נותנת לילדים את השיטה

המובנית לשאול שאלות על מה שמוצג להם לפי אותו תקן, לרבות

מידע, מבוגרים, בתי ספר, מערכות, כסף, סמכות, נרטיבים,

התנהגות, השפעה פסיכולוגית וההנחות שלהם עצמם.

היא מלמדת אותם לבדוק מה נכון, לזהות מרמה, להבין השפעה

פסיכולוגית ולהחיל את אותו תקן בכל מקום.

אין מדובר רק בלמידת מידע נוסף.

מדובר במתן הכלים לילדים לשאול שאלות על סביבת העולם לפני ששקרים שנוצרו, נרטיבים חוזרים, השפעה רגשית, פחד, סמכות, שתיקה, תלות והטעיה מעצבים את תפיסתם את העולם.

כאשר ילדים אינם לומדים כיצד לשאול שאלות כראוי, מוחותיהם נשארים חשופים למה שחוזר על עצמו, מוגן, מוסתר, מנורמל ומוצג להם כאמת.

שקרים שנוצרו אינם רק מטעים ילדים.

הם משפיעים על האופן שבו ילדים רואים, לומדים, חושבים, נותנים אמון, מבינים ומגיבים לעולם סביבם.

השפעה פסיכולוגית ומוחותיהם של ילדים

השפעה פסיכולוגית היא אחד החלקים החשובים ביותר בערכת הכלים לשאילת שאלות L2Q.

השפעה פסיכולוגית חשובה מפני שמרמה פועלת דרך המוח לפני שלילדים יש הכלים לזהות אותה.

מה שחוזר על עצמו, מתוגמל, מעורר פחד, מוסתר, מנורמל, מוגן או מוצג כאמת מעצב את תפיסתם, למידתם, אמונם, הבנתם והתנהגותם של ילדים.

יש לתת לילדים את הכלים לשאול כיצד מידע, סיפורים, מערכות, סמכות, פחד, לחץ, תגמול, ענישה, שתיקה, חזרה והשפעה רגשית משפיעים על מוחותיהם.

כאשר ילדים לומדים לשאול שאלות על השפעה פסיכולוגית, הם מתחילים להבין כיצד סביבת העולם מעצבת אנשים מבפנים.

ההבנה הזאת מגינה על מוחותיהם.

היא מקדמת למידה.

היא מפתחת חשיבה עצמאית.

היא נותנת לילדים את היכולת להבחין באמת.

היא מסירה את המרמה כמסלול שליטה דרך מוחותיהם של ילדים, מפני ששקרים שנוצרו נשאלים עליהם שאלות, נבדקים ונחשפים במקום להתקבל, לחזור על עצמם ולעבור בירושה.

רווחה נפשית והסרת המרמה

מרמה אינה רק מסתירה אמת.

היא משפיעה על האופן שבו ילדים מרגישים, חושבים, נותנים אמון, לומדים ורואים את העולם.

כאשר ילדים מוקפים בשקרים שנוצרו, נרטיבים חוזרים, פחד, שתיקה, השפעה רגשית, לחץ, סמכות והטעיה, העולם מוצג כחשוך יותר, מבלבל יותר, מאיים יותר וחסר תקווה יותר מכפי שהוא באמת צריך להיות.

הדבר משפיע על מוחותיהם של ילדים.

הוא משפיע על הלמידה שלהם.

הוא משפיע על הביטחון שלהם ביכולתם להבין את העולם.

הוא משפיע על יכולתם לתת אמון במה שנכון.

זו הסיבה שערכת הכלים לשאילת שאלות L2Q מרכזית להגנה על מוחותיהם של ילדים, לחיזוק הלמידה ולשיפור הרווחה הנפשית באמצעות חינוך.

כאשר ילדים מקבלים את הכלים לשאול שאלות כראוי, המרמה מתחילה לאבד את אחיזתה בתפיסתם.

על שקרים שנוצרו נשאלות שאלות במקום שהם ייספגו.
 נרטיבים המבוססים על פחד נבדקים במקום לחזור על עצמם.
 סמכות נבחנת במקום להתקבל בעיוורון.
 השפעה רגשית מזוהה במקום לשלוט בחשיבתם.
 שתיקה נשאלת עליה שאלה במקום לאפשר לנזק מוסתר להימשך.
 ילדים אינם נשארים לבדם בתוך עולם שלא לימדו אותם כיצד להבין.
 ניתנת להם שיטה מובנית לשאול שאלות על מה שמעצב את מוחותיהם.
 ניתנת להם דרך להפריד בין אמת לבין שקרים שנוצרו.
 ניתנת להם דרך לראות את העולם בצורה ברורה יותר במקום לראות רק את הגרסה החשוכה יותר שנוצרה באמצעות מרמה, פחד, נרטיבים, שתיקה והשפעה פסיכולוגית.
 כאשר המרמה מוסרת מהבנתם של ילדים, העולם אינו חייב להיראות חסר תקווה, מבלבל או חשוק.
 ילדים מתחילים לראות שבעיות נוצרות, חוזרות, מוגנות ונמשכות באמצעות התנהגות, מערכות, תמריצים, שתיקה, נרטיבים והיעדר המסלול המובנה לשאילת שאלות מבוססת ראיות של L2Q.
 פירוש הדבר שהעולם נעשה לדבר שהם שואלים עליו שאלות, מבינים, לומדים ממנו ומסייעים לשפר.
 הדבר מחזק את הרווחה הנפשית מפני שילדים אינם רק סופגים עוד את משקלו של העולם.
 הם לומדים כיצד להבין אותו.

הם לומדים כיצד לשאול עליו שאלות.

הם לומדים כיצד לראות מה נכון.

הם לומדים כיצד לפתח חשיבה עצמאית.

מתן ערכת הכלים לשאילת שאלות L2Q לילדים מגן על מוחותיהם בכך שהוא נותן להם את השיטה להסיר מרמה מתפיסתם את העולם.

כאשר המרמה מאבדת את מסלולה דרך מוחותיהם של ילדים, פחד, בלבול, חושך כוזב ונרטיבים חוזרים מאבדים את כוחם לעצב כיצד ילדים רואים את המציאות.

שאילת שאלות על שתיקה, כסף והמנגנון המגן על מרמה
ילדים זקוקים גם לערכת הכלים לשאילת שאלות L2Q מפני שמרמה מוגנת באמצעות שתיקה.

שתיקה אינה ריקה.

שתיקה מגינה על מה שלא נשאלות עליו שאלות.

שתיקה מגינה על מה שאנשים פוחדים לומר.

שתיקה מגינה על מה שמערכות אינן רוצות שייחשף.

שתיקה מגינה על מה שכסף, תלות, תעסוקה, תפקיד, מוניטין, סמכות ופחד משאירים מוסתר.

הדבר חשוב מפני שילדים מתחנכים בתוך עולם שבו השתיקה כבר פועלת.

הם נלמדים בידי מבוגרים שבעצמם נלמדו, הוכשרו, קיבלו שכר והוצבו בתוך מערכת שבה תפקידם הוא ללמד, למסור, לחזור ולהעריך מידע בתוך המערכת שחינכה אותם.

אין פירוש הדבר שמורים הם אנשים רעים.

פירוש הדבר שהחינוך עצמו נמצא בתוך אותה סביבת עולם ש-L2Q מלמד ילדים לשאול עליה שאלות.

החינוך הנוכחי אינו מלמד ילדים כראוי לשאול שאלות על המנגנון שמאחורי השתיקה.

הוא אינו מלמד ילדים כראוי לשאול על מה כסף מגן, במה תלות שולטת, מה תעסוקה דורשת, מה סמכות מונעת, מה מוניטין מסתיר, מה פחד משתיק, מה תמריצים מעצבים ומה מערכות מאפשרות להמשיך.

כאשר ילדים אינם לומדים לשאול שאלות על שתיקה, הם לומדים לקבל את העולם כפי שהוא מוצג להם.

הם לומדים את מה שחוזר, אך לא את מה שמוסתר.

הם לומדים את מה שמאושר, אך לא את מה שמוגן.

הם לומדים את מה שנלמד, אך לא את מה שנמנע.

הם לומדים לתפקד בתוך סביבת העולם מבלי להבין את המנגנון שמחזיק שקרים שנוצרו, מרמה, פחד, תלות ודפוסים חוזרים במקומם.

ערכת הכלים לשאילת שאלות L2Q נותנת לילדים את השיטה לשאול שאלות על המנגנון הזה.

היא מלמדת אותם לשאול:

מה לא נאמר?

מדוע זה לא נאמר?

מי מרוויח משתיקה?

על מה כסף מגן?

במה תלות שולטת?

מה פחד מונע?

על מה סמכות מונעת מאנשים לשאול שאלות?

איזה דפוס חוזר ממשיך מפני שאנשים נשארים בשתיקה?

זו הסיבה ששאלות שאלות על שתיקה חיונית להגנה על מוחותיהם של ילדים ולקידום הלמידה שלהם.

כאשר ילדים לומדים לשאול שאלות על שתיקה, הם מתחילים לראות מה מוסתר מאחורי פני השטח של החינוך, המערכות, הסמכות, הנרטיבים, הכסף וההתנהגות החוזרת.

כאשר הם רואים על מה השתיקה מגינה, הם מתחילים להבין את המנגנון שמאחורי המרמה.

כאשר הם מבינים את המנגנון שמאחורי המרמה, חשיבה עצמאית מתפתחת.

כאשר חשיבה עצמאית מתפתחת, שקרים שנוצרו מאבדים את מסלולם דרך מוחותיהם של ילדים.

כך ערכת הכלים לשאלות L2Q נותנת לילדים את השיטה להסיר מרמה מתפיסתם את העולם.

היא נותנת להם את היכולת לשאול שאלות על מה שמוצג, מה שמוסתר, מה שמוגן, מה שחוזר, מה שמשלמים עליו, מה שמפחדים ממנו, מה שמושתק ומה שמוצג כאמת.

זה מרכזי לשיפור החינוך מפני שהחינוך אינו יכול להשתפר כל עוד הוא מלמד ילדים לחזור על מידע מבלי ללמד אותם לשאול שאלות על השתיקה, הכסף, התלות, התמריצים והסמכות שמעצבים את סביבת העולם סביבם.

מדוע זה מרכזי ל-Q2L ול-Young Questioners

זה מרכזי ל-Q2L ול-Young Questioners.

ההגעה לילדים נעשית בבטחה דרך הורים, מורים, מטפלים, בתי ספר, מסגרות חינוכיות ומבוגרים אחראים, כדי שיקבלו את הכלים לשאול שאלות כראוי, ללמוד מסביבת העולם האמיתית ולפתח חשיבה עצמאית לפני שאותו עולם יעצב אותם לחזור עליו.

התפקיד אינו לומר לילדים מה לחשוב.

התפקיד הוא לתת לילדים את שיטת L2Q כדי שישאלו, יראו, יבינו, יבחינו באמת, יגנו על מוחותיהם, יקדמו למידה וילמדו מסביבת העולם האמיתית.

ילדים אינם לומדים רק ממבוגרים.

ילדים לומדים מילדים אחרים.

הם מתבוננים זה בזה.

הם משפיעים זה על זה.

הם משתפים רעיונות, התנהגויות, הרגלים, תחומי עניין, הבנה ודרכי חשיבה.

כאשר שאילת שאלות מתפתחת אצל ילדים, היא מתפשטת מילד לילד.

כאשר הבנה מתפתחת אצל ילדים, היא מתפשטת מילד לילד.

כאשר חשיבה עצמאית מתפתחת אצל ילדים, היא מתפשטת מילד לילד.

ילדים שלומדים לשאול שאלות עוזרים לילדים אחרים ללמוד לשאול שאלות.

ילדים שלומדים להבין עוזרים לילדים אחרים ללמוד להבין.

ילדים שמפתחים חשיבה עצמאית עוזרים לילדים אחרים לפתח חשיבה עצמאית.

זו הסיבה שילדים הם המסלול העיקרי לשינוי.

ההשפעה אינה נעצרת בילד אחד.

היא נעה דרך קבוצות ילדים, כיתות, בתי ספר, קהילות ודורות עתידיים.

כאשר ילדים לומדים לשאול שאלות, הם מתחילים לראות.

כאשר הם מתחילים לראות, הם מתחילים להבין.

כאשר הבנה מתפתחת, חשיבה עצמאית מתפתחת.

כאשר חשיבה עצמאית מתפתחת, המרמה מאבדת את מסלולה.

כאשר המרמה מאבדת את מסלולה, הנזק שנוצר מן המרמה מאבד את מסלולה דרך אנשים, חינוך, מערכות וחברה.

זו הסיבה שמתן היכולת לשאול שאלות כראוי לילדים הוא אחד הדברים החשובים ביותר שהחינוך חייב לעשות.

הדבר מגן על מוחותיהם של ילדים.

הוא מחזק למידה.

הוא מפתח חשיבה עצמאית.

הוא מסיר מרמה מן העולם בכך שהוא נותן לדור הבא את היכולת להבחין באמת.

ילדים זקוקים לכלים לשאול שאלות כראוי.

כך הלמידה מתקדמת.

כך חשיבה עצמאית מתפתחת.

כך המרמה מאבדת את מסלולה.

כך החינוך משתפר כדי שהעולם ישתפר.

עולם המבוסס על אמת מתחיל כאשר ילדים מקבלים את הכלים
לשאל שאלות כראוי.

מדוע מערכת שאילת השאלות המובנית מבוססת הראיות L2Q היא מסלול החינוך החסר

מערכת שאילת השאלות המובנית מבוססת הראיות L2Q שונה
בגלל המקום שממנו הגיעה.

היא פותחה מתוך Book of Evidence.

Book of Evidence תיעד יותר מ-30 שנים של חוויות ממקור
ראשון עם חותמות זמן, ראיות, רשומות ציבוריות, אתגר ודפוסים
חוזרים שהוצגו באמצעות סביבת העולם עצמה.

ככל שהראיות גדלו, סתירה נעשתה גלויה יותר ויותר.

שאילת שאלות הייתה קיימת.

ובכל זאת, החזרה נמשכה.

אותה הטעיה נמשכה.

אותה שתיקה נמשכה.

אותה תלות נמשכה.

אותן סתירות נמשכו.

אותם דפוסים חוזרים נמשכו.

Book of Evidence לא חשף היעדר שאילת שאלות.

הוא חשף ששאילת שאלות כבר הייתה קיימת בזמן שאותו עולם
המשיך לחזור על עצמו.

הסתירה הזאת נמצאת בלבה של מערכת שאילת השאלות המובנית
מבוססת הראיות L2Q.

אם שאילת שאלות כבר הייתה קיימת, מדוע אותם דפוסים
נמשכו?

Book of Evidence חשף שוב ושוב את אותה סתירה.

שאילת שאלות הייתה קיימת.

ובכל זאת, החזרה נמשכה.

הדבר הראה שהבעיה לא הייתה היעדר שאילת שאלות.

הבעיה הייתה היעדר מסלול חינוכי מובנה המבוסס על ראיות
ללמידה כיצד לשאול שאלות על סביבת העולם עצמה.

אנשים יכולים לשאול שאלות ועדיין לחזור על העולם שסביבם.

אנשים יכולים לשאול שאלות ועדיין להישאר מעוצבים על ידי
אותה סביבת עולם האחראית ליצירת החזרה.

אנשים יכולים לשאול שאלות ועדיין לרשת, לקבל, להגן ולהמשיך
דפוסים חוזרים.

לכן עצם קיומה של שאילת שאלות אינו ראייה לכך שאנשים למדו
כיצד לשאול שאלות.

קיומה של שאילת שאלות אינו ראייה לכך שאנשים למדו כיצד
להבין מה מייצר את החזרה.

המרכיב החסר לא היה מידע נוסף.

מידע כבר היה קיים.

המרכיב החסר לא היה עוד שאילת שאלות.

שאילת שאלות כבר הייתה קיימת.

המרכיב החסר היה מסלול חינוכי מובנה המבוסס על ראיות
ללמידה כיצד לשאול שאלות על סביבת העולם עצמה.

מסלול חינוכי מובנה המבוסס על ראיות לבחינת מה שהמשיך שוב ושוב למרות ששאלת שאלות כבר הייתה קיימת.

מסלול חינוכי מובנה המבוסס על ראיות לבחינת המנגנונים האחראים ליצירת חזרה.

המסלול החסר הזה הפך למערכת שאילת השאלות המובנית מבוססת הראיות L2Q.

מערכת שאילת השאלות המובנית מבוססת הראיות L2Q פותחה מתוך בסיס הראיות שנקבע באמצעות Book of Evidence.

היא פותחה מפני ש-Book of Evidence חשף דפוסים חוזרים שנמשכו למרות ששאלת שאלות כבר הייתה קיימת.

היא פותחה מפני ש-Book of Evidence חשף מסלול חינוך חסר.

היא פותחה מפני ש-Book of Evidence הראה ששאלת שאלות ולמידה כיצד לשאול שאלות אינן אותו דבר.

L2Q פותחה כדי לבחון מה שהמשיך שוב ושוב למרות ששאלת שאלות כבר הייתה קיימת.

L2Q פותחה כדי לבחון את המנגנונים האחראים ליצירת חזרה במקום לבחון רק את התוצאות שמייצרת החזרה.

L2Q פותחה כדי לבחון את סביבת העולם במקום רק לפעול בתוכה.

L2Q פותחה כדי לעזור לאנשים להבין את סביבת העולם במקום רק לתפקד בתוכה.

זו הסיבה שמערכת שאילת השאלות המובנית מבוססת הראיות L2Q שונה.

זו הסיבה שמערכת שאילת השאלות המובנית מבוססת הראיות L2Q מייצגת את מסלול החינוך החסר.

המקור והמוצא של שאילת שאלות חשובים.

המקור והמוצא של מערכת שאילת השאלות המובנית מבוססת הראיות L2Q חשובים.

מערכת שאילת השאלות המובנית מבוססת הראיות L2Q נבעה מבסיס הראיות שנקבע באמצעות Book of Evidence.

הבנת המקום שממנו הגיעה המערכת היא הצעד הראשון להבנת הסיבה לכך שהיא שונה.

זו הסיבה שהחלק הראשון מתחיל במקור ומוצא.

חלק 1 - מקור ומוצא

מהו באמת מקור ומוצא

מקור ומוצא הוא היסוד של ערכת הכלים לשאילת שאלות Learn to Question (L2Q), מפני שהכול מתחיל בשאלה מאין מגיע מידע ומה מעצב אותו.

אנשים מוקפים כל הזמן במידע, אך לא מלמדים אותם כיצד לבחון אותו כראוי או כיצד ללמוד מסביבת העולם המקיפה אותם.

מראים לאנשים מידע.

אומרים לאנשים מידע.

מלמדים אנשים מידע.

מצפים מאנשים לזכור מידע.

מצפים מאנשים לחזור על מידע.

מצפים מאנשים ליישם מידע.

מצפים מאנשים להגן על מידע.

אך לא מלמדים אנשים כיצד לשאול שאלות, לראות, להבין וללמוד ממה שמוצג להם.

בני אדם חיים כיום בתוך סביבת הלמידה הגדולה ביותר שקיימת, ובכל זאת לא לימדו אותם כראוי כיצד ללמוד ממנה.

אנשים הושארו לתפקד בתוך עולם שלא לימדו אותם כראוי כיצד להבין.

לא מלמדים אותם, באמצעות מסלול חינוכי מובנה המבוסס על ראיות, כיצד סביבת העולם מעצבת את מוחותיהם, אמונותיהם, רגשותיהם, אמונם, התנהגותם, תפיסתם והבנתם.

לא מלמדים אותם כיצד כסף, תלות, סמכות, שתיקה, נרטיבים, חזרה, פחד, תמריצים, תפוצה, מעמד ושקרים שנוצרו משפיעים על האנושות.

סביבת העולם עצמה היא סביבת למידה.

היא מציגה ללא הרף בפני האנושות הזדמנויות ללמוד.

אנשים ממתנינים לעיתים קרובות שילמדו אותם, בזמן שהם כבר עומדים בתוך סביבת הלמידה הגדולה ביותר שקיימת.

לכן סביבת העולם מחנכת אנשים בכל יום, בין שהם מכירים בכך ובין שלא.

הבעיה היא שאנשים רבים לא למדו כיצד לראות את הלקחים האלה.

לא לימדו אותם כיצד לשאול:

מה מעצב את החשיבה שלי?

מה מעצב את האמונות שלי?

מה מעצב את הרגשות שלי?

מה מעצב את האמון שלי?

מה מעצב את ההתנהגות שלי?

מה מעצב את התפיסה שלי?

מה מעצב את ההבנה שלי?

מה מעצב את העולם סביבי?

ללא השאלות האלה, אנשים יכולים לבלות את כל חייהם כשהם מעוצבים מבלי להבין שהם מעוצבים.

אנשים יורשים לעיתים קרובות את פני השטח של העולם מבלי להבין מה נמצא מתחתיהם.

הם עשויים לראות מערכות.

הם עשויים לראות כללים.

הם עשויים לראות סמכות.

הם עשויים לראות כסף.

הם עשויים לראות חינוך.

הם עשויים לראות בעיות חוזרות.

אך הם אינם בהכרח מבינים מה יוצר אותן, מגן עליהן, מעצב אותן או מאפשר להן להמשיך.

זו הסיבה שאנשים אינם יכולים ללמוד ממה שאינם יכולים לראות. לראות אינו פשוט להביט.

ראייה היא תהליך של שאילת שאלות לעומק מספיק כדי לעבור מעבר להסברים שעל פני השטח ולהתחיל לזהות את המנגנונים שמעצבים את סביבת העולם.

ראייה יוצרת הבנה.

הבנה יוצרת למידה.

למידה יוצרת חשיבה עצמאית.

לכן מקור ומוצא אינו עוסק רק בזיהוי המקום שממנו הגיע המידע.

מדובר בלמידה כיצד לשאול שאלות לעומק מספיק כדי לראות מה מעצב את המידע עצמו.

אנשים חייבים ללמוד לשאול:

מי יצר את זה?

מאין זה הגיע?

מדוע זה נוצר?

מי מרוויח מכך?

אילו תמריצים קיימים?

מה משפיע על זה?

מה מגן על זה?

מה מוסתר?

מה חוזר על עצמו?

מה מעצב את האנשים המעורבים?

איזו סביבת עולם יצרה את זה?

השאלות האלה חשובות מפני שאנשים אינם רק יורשים מידע.

הם יורשים התנהגויות.

הם יורשים מערכות.

הם יורשים נרטיבים.

הם יורשים תלות.

הם יורשים שתיקה.

הם יורשים סמכות.

הם יורשים דפוסים חוזרים.

הם גם יורשים שקרים שנוצרו.

שקרים שנוצרו אינם קיימים רק כפריטי מידע כוזב נפרדים.

שקרים שנוצרו נטמעים בתוך סביבת העולם עצמה.

הם נעשים מנורמלים.

הם נעשים מוגנים.

הם חוזרים על עצמם.

מגינים עליהם.

בסופו של דבר הם מתקבלים כאמת.

לאחר מכן אנשים יורשים את השקרים שנוצרו מבלי להבין אי פעם שהם נוצרו מלכתחילה.

מלמדים אנשים כיצד לתפקד בתוך סביבת העולם מבלי ללמד אותם כיצד להבין אותה באמצעות מסלול חינוכי מובנה המבוסס על ראיות.

אנשים יכולים להיות טובים ביותר בתפקוד בתוך עולם שהם אינם מבינים כראוי.

תפקוד מאפשר לאנשים לשרוד בתוך מערכות.

הבנה מאפשרת לאנשים ללמוד ממערכות.

אם החינוך מלמד אנשים רק לתפקד בתוך סביבת העולם, החינוך מסייע לשחזר את אותה סביבת עולם.

אז אנשים נעשים תוצרים של סביבת העולם במקום לומדים של סביבת העולם.

האנושות חיה בתוך סביבת עולם שהאנושות עצמה משחזרת ללא הרף.

סביבת העולם מעצבת מבוגרים.

מבוגרים מעצבים מורים.

מורים מעצבים ילדים.

ילדים נעשים מבוגרים.

לאחר מכן המבוגרים משחזרים את אותה סביבת עולם.

המחזור יימשך ללא סוף אלא אם אנשים ילמדו כיצד לשאול עליו שאלות באמצעות מסלול מובנה לשאילת שאלות מבוססת ראיות.

אנשים חייבים גם להבין שמוחם שלהם הוא הכלי החשוב ביותר שיש להם ללמידה מסביבת העולם.

שום תואר, סמכות, מערכת, מוסד, מקור או אדם אינם יכולים ליצור באופן עצמאי הבנה עבור אדם אחר.

הבנה חייבת להתפתח במוחו של הפרט עצמו.

שאלת שאלות מפתחת הבנה.

הבנה מפתחת למידה.

למידה מפתחת חשיבה עצמאית.

לכן אנשים חייבים ללמוד מסיבות במקום לחזור ללא סוף על תוצאות.

הם חייבים ללמוד מה מעצב את העולם במקום רק להסתגל אליו.

זו הסיבה שמקור ומוצא נמצא בתחילת ערכת הכלים לשאלות
שאלות (L2Q) Learn to Question.

אם מקור ומוצא חלש, כל חלק אחר נחלש יחד איתו.

תקן הראיות נחלש.

תמריץ ורווח נחלש.

אופי ועקביות נחלש.

רשות לשאול שאלות נחלשת.

השפעה רגשית נחלשת.

נרטיב מול מציאות נחלש.

השפעה פסיכולוגית נחלשת.

החלת אותו תקן בכל מקום נחלשת.

לכן מקור ומוצא הוא היסוד של המסגרת כולה.

זוהי נקודת ההתחלה שמאפשרת לאנשים להתחיל ללמוד מן
העולם עצמו.

ההתקדמות היא:

שאלו.

ראו.

הבינו.

למדו.

פתחו חשיבה עצמאית.

כך אנשים מפסיקים לחזור על עולם שאינם מבינים כראוי.

כך אנשים מתחילים ללמוד מסביבת העולם במקום פשוט להפוך לתוצרים שלה.

וזו הסיבה שמקור ומוצא הוא החלק הראשון בערכת הכלים לשאילת שאלות (L2Q) Learn to Question.

תפיסה

אנשים מעוצבים על ידי סביבת העולם לפני שהם מבינים שהיא מעצבת אותם.

אחת הסיבות הגדולות ביותר לכך שדפוסים חוזרים נמשכים ברחבי העולם היא שאנשים מאמינים לעיתים קרובות למה שהם רואים שוב ושוב.

אנשים יכולים לטעות ולחשוב שחזרה היא אמת.

אנשים יכולים לטעות ולחשוב שמוכרות היא ראייה.

אנשים יכולים לטעות ולחשוב שפופולריות היא אמינות.

אנשים יכולים לטעות ולחשוב שסמכות היא נכונות.

אנשים יכולים לטעות ולחשוב שנראות היא חשיבות.

אנשים יכולים לטעות ולחשוב שביטחון עצמי הוא מומחיות.

אנשים יכולים לטעות ולחשוב שמעמד הוא הבנה.

אנשים רבים אינם מבינים שתפיסתם מעוצבת ללא הרף.

לא מלמדים אנשים, באמצעות מסלול חינוכי מובנה המבוסס על ראיות, כיצד אמונותיהם נוצרות.

מלמדים אותם במה להאמין.

לא מלמדים אותם כיצד הגיעו להאמין בכך.

לכן אנשים צריכים לשאול:

כיצד הגעתי להאמין בזה?

מי הכניס את האמונה הזאת לחיי?

כמה זמן אני מאמין בזה?

באיזו תדירות נחשפתי לזה?

מה חיזק זאת שוב ושוב?

האם בחנתי זאת באופן עצמאי?

או שירשתי זאת?

גם ילדים מעוצבים על ידי סביבת העולם בזמן שהחינוך הנוכחי אינו מלמד אותם את המסלול המובנה המבוסס על ראיות ללמידה כיצד לשאול עליה שאלות.

ילדים מתבוננים במבוגרים.

ילדים מתבוננים בהתנהגות.

ילדים מתבוננים במערכות.

ילדים מתבוננים בסמכות.

ילדים מתבוננים בכסף.

ילדים מתבוננים בתלות.

ילדים מתבוננים בנרטיבים.

ילדים מתבוננים בחזרה.

ילדים מתבוננים בשתיקה.

ילדים מתבוננים במה שמתוגמל.

ילדים מתבוננים במה שמרתיעים אנשים מלעשות.

לכן סביבת העולם מתחילה ללמד ילדים בזמן שהחינוך הנוכחי אינו מספק את המסלול המובנה המבוסס על ראיות ללמידה כיצד לשאול עליה שאלות.

גם מבוגרים מתחנכים ללא הרף על ידי סביבת העולם, בין שהם מכירים בכך ובין שלא.

אם החינוך אינו מלמד ילדים ומבוגרים כיצד לשאול שאלות על סביבת העולם האמיתית, הם נכנסים מבלי לדעת לאותם מחזורי חזרה שעיצבו את האנשים שלפניהם.

אנשים יכולים גם להילכד בתוך נרטיבים פשוטים.

אפשר לעודד אנשים לבחור צדדים במקום ללמוד ממה שמוצג להם.

אפשר לעודד אנשים לחשוב במונחים של גיבורים ונבלים במקום להבין את המנגנונים שמעצבים את סביבת העולם.

ככל שאנשים רואים משהו שוב ושוב, כך הוא יכול להיעשות נורמלי יותר.

ככל שהוא נעשה נורמלי יותר, כך קטן הסיכוי שישאלו עליו שאלות.

לכן אנשים צריכים לשאול:

מה מעצב את התפיסה שלי?

מה מעצב את האמון שלי?

מה מעצב את ההבנה שלי?

מה מעצב את האמונות שלי?

האם אני רואה את העולם בבירור?

או שאני רואה רק את מה שהוצג לי שוב ושוב?

מקור ומוצא קיים כדי להעביר אנשים מעבר לתפיסה ולכיוון
הבנה.

תפוצה, מעמד וסביבות מידע

אנשים מניחים לעיתים קרובות שמידע בעל התפוצה הגדולה ביותר
חייב להיות המידע החשוב ביותר.

יש לשאול על כך שאלות.

אנשים רבים הולכים בלי לשים לב בעקבות הקולות הגדולים
ביותר, הקהלים הגדולים ביותר, הפלטפורמות הגדולות ביותר
והמעמד הגבוה ביותר.

אנשים מעבירים לעיתים קרובות את הסקרנות שלהם לאחרים.
אנשים רבים מחכים שמישהו בעל סמכות יאמר להם מה חשוב
לפני שהם מתעניינים.

אנשים רבים מחכים לפופולריות לפני שהם חוקרים משהו.

אנשים רבים מחכים למעמד לפני שהם מרשים לעצמם ללמוד.

אנשים רבים מחכים שמישהו אחר יחליט מה ראוי לתשומת לבם.
פירוש הדבר שאנשים יכולים לאפשר למערכות של תפוצה ומעמד
להחליט למה מותר למוחם להתייחס כחשוב.

אנשים יכולים מבלי לדעת להפוך ללומדים פסיביים במקום
ללומדים פעילים.

לכן אנשים צריכים לשאול:

מדוע למקור הזה ניתנת תפוצה כה גדולה?
מי שולט בסביבה שדרכה המידע הזה מופץ?
מי מחליט מה מקודם?
מי מחליט מה חוזר על עצמו?
מי מחליט מה מוסתר?
מי מחליט מה מוסר?
מי מחליט מה זוכה לנראות?
מי מחליט מה מאבד נראות?
אנשים חייבים גם להבין שהתפוצה עצמה יכולה להתחיל לייצר
אמת נתפסת.

ככל שמהשו נראה יותר, כך הוא נעשה מוכר יותר.
ככל שהוא נעשה מוכר יותר, כך קל יותר לקבל אותו.
ככל שמקבלים אותו יותר, כך הוא יכול להתחיל להיראות נכון
יותר.

זו הסיבה שגם על הנראות עצמה יש לשאול שאלות.
לכן אנשים צריכים לשאול:

האם אני עוקב אחר המקור הזה בגלל ראיות?
או שאני עוקב אחר המקור הזה בגלל התפוצה שלו?
האם אני עוקב אחר המקור הזה בגלל הבנה?
או שאני עוקב אחר המקור הזה בגלל המעמד שלו?
האם אני מתעלם ממידע מפני שלא ניתנה לו תפוצה?

האם אני מחכה שמישהו אחר יאמר לי שזה חשוב?
האם אני מאפשר למישהו אחר להחליט מה ראוי לבדיקה?
אנשים חייבים להפסיק לחכות לרשות ללמוד.
אנשים חייבים להפוך ללומדים פעילים במקום ללומדים פסיביים.
מוחם שלהם חייב להפוך לכלי החשוב ביותר שלהם
ללמידה.

כסף, תלות ומערכות

כסף הוא אחד המנגנונים הגדולים ביותר המעצבים התנהגות בכל
סביבת העולם.
לכן אנשים חייבים ללמוד לשאול שאלות על המנגנונים המקיפים
מידע.

כסף יכול ליצור תלות.

תלות יכולה לעצב התנהגות.

התנהגות יכולה לעצב את מה שנאמר.

התנהגות יכולה לעצב את מה שחוזר על עצמו.

התנהגות יכולה לעצב את מה שמוגן.

התנהגות יכולה לעצב את מה שמוסתר.

התנהגות יכולה לעצב את מה שמאותגר.

התנהגות יכולה לעצב את מה שמותר לו להמשיך.

לכן אנשים צריכים לשאול:

האם המקור הזה יוצר את מסלול הכסף?

האם המקור הזה שולט במסלול הכסף?
 האם המקור הזה מממן את מסלול הכסף?
 האם המקור הזה משפיע על מסלול הכסף?
 האם המקור הזה יוצר או משפיע על מערכות שאנשים תלויים בהן?
 האם אנשים תלויים במערכות האלה?
 האם תלות משפיעה על התנהגות?
 האם תלות משפיעה על שאילת שאלות?
 האם תלות משפיעה על שתיקה?
 האם תלות משפיעה על מה שאנשים מוכנים לאתגר?
 אין מדובר בהאשמת יחידים.
 מדובר בהבנת המנגנונים שמעצבים התנהגות.

מורים כמקורות

מורים נעשים מקורות מידע לילדים.
 פירוש הדבר שגם המורים עצמם חייבים ללמוד כיצד לשאול שאלות.
 מורים רבים עברו דרך אותן מערכות חינוך שאליהן ילדים נכנסים.
 לימדו אותם מידע.
 הכשירו אותם למסור מידע.
 העריכו אותם על בסיס מידע.

לאחר מכן הם הוצבו בתפקידים שבהם הם מעבירים מידע לדור הבא.

אין מדובר בהאשמת מורים.

מדובר בהבנת הסביבה שמעצבת אותם.

מורים הם משתתפים בתוך אותה סביבת עולם.

גם הם ירשו מידע.

גם הם למדו מאנשים שבעצמם לא לימדו אותם כיצד ללמוד מסביבת העולם.

מלמדים אנשים כיצד לתפקד בתוך מערכות מבלי ללמד אותם כיצד להבין אותן.

אנשים יכולים להיות טובים ביותר בתפקוד בתוך מערכות שהם אינם מבינים כראוי.

גם מורים עברו לעיתים קרובות דרך אותו מסלול.

זו אחת הסיבות לכך שחזרה יכולה להימשך מדור לדור.

לכן אנשים צריכים לשאול:

מי לימד את המורה?

מי הכשיר את המורה?

אילו מערכות עיצבו את המורה?

האם המורה למד על סביבת העולם האמיתית?

האם המורה למד כיצד כסף, תלות, סמכות, שתיקה, נרטיבים, חזרה, תפוצה ומעמד מעצבים את האנושות?

או שהמורה למד כיצד לתפקד בתוך מערכת קיימת?

לכן מורים צריכים להפוך למאפשרים של שאילת שאלות, ראייה, הבנה, למידה וחשיבה עצמאית.

למידה משקרים

אנשים חושבים לעיתים קרובות ששקרים קיימים רק כדי להונות.

מקור ומוצא מלמד אנשים לעבור מעבר לכך.

שקרים יכולים להפוך לכלים חינוכיים כאשר מוחות מוכנים לשאול עליהם שאלות.

שקרים חושפים התנהגות.

שקרים חושפים תלות.

שקרים חושפים תמריצים.

שקרים חושפים נרטיבים.

שקרים חושפים שתיקה.

שקרים חושפים דפוסים חוזרים.

שקרים חושפים מה קורה כאשר אנשים אינם לומדים כיצד לשאול שאלות על מה ששקרים חושפים.

לכן אנשים צריכים לשאול:

מה השקר הזה חושף?

איזה מנגנון אפשר לשקר הזה להמשיך?

מי הרוויח מן השקר הזה?

מי הגן על השקר הזה?

מי חזר על השקר הזה?

איזה דפוס חוזר חושף השקר הזה?
מה האנושות יכולה ללמוד מן השקר הזה?
המטרה אינה ללמד אנשים לשנוא שקרים.
המטרה היא ללמד אנשים ללמוד מהם.

למידה ממה שמוצג

אנשים רבים מגיבים למה שמוצג להם במקום ללמוד ממה שמוצג להם.

תגובה עוצרת לעיתים קרובות התקדמות.
אנשים נעשים כועסים.
אנשים נעשים מפוחדים.
אנשים בוחרים צדדים.
אנשים מגינים על עמדות.
אנשים תוקפים עמדות.
אנשים נלכדים בתוך נרטיבים.
מקור ומוצא מלמד אנשים לעבור מעבר לתגובה.
אנשים צריכים לשאול:
מה אפשר ללמוד מכך?
איזו התנהגות נחשפת?
איזה דפוס חוזר נחשף?
מה זה חושף על האנושות?

מה זה חושף על תלות?

מה זה חושף על כסף?

מה זה חושף על שתיקה?

מה זה חושף על סביבת העולם?

אנשים חייבים גם להבין שהם אינם רק לומדים מידע.

הם לומדים כיצד לראות את העולם.

ההתקדמות נעשית:

שאלו.

ראו.

הבינו.

למדו.

פתחו חשיבה עצמאית.

כך אנשים עוברים מלהיות תוצרים של סביבת העולם להיות לומדים של סביבת העולם.

מקור נראה לעומת מקור סופי

אחת המגבלות הגדולות ביותר בשאלת שאלות אנושית היא שאנשים נעצרים לעיתים קרובות במקור הנראה הראשון.

אנשים רואים אדם.

אנשים רואים ארגון.

אנשים רואים ממשלה.

אנשים רואים עובד ציבור.
 אנשים רואים כלי תקשורת.
 אנשים רואים מומחה.
 אנשים רואים יוצר תוכן מקוון.
 לאחר מכן אנשים מאמינים שהם זיהו את המקור.
 אך מקור ומוצא מלמד אנשים להמשיך לשאול שאלות.
 ייתכן שהמקור הנראה אינו המקור הסופי.
 ייתכן שהמקור הנראה מיישם מידע.
 ייתכן שהמקור הנראה חוזר על מידע.
 ייתכן שהמקור הנראה מגן על מידע.
 ייתכן שהמקור הנראה תלוי במקור אחר.
 ייתכן שהמקור הנראה עצמו מעוצב על ידי סביבת העולם.
 ייתכן שהמקור הנראה עצמו עדיין לומד מסביבת העולם.
 אנשים נעצרים לעיתים קרובות בהסבר הראשון שניתן להם.
 ההסבר הראשון יכול להרגיש נוח.
 ההסבר הראשון יכול להרגיש שלם.
 ההסבר הראשון יכול להרגיש מספק.
 אבל להרגיש מסופק אינו אותו דבר כמו להבין.
 לכן אנשים צריכים לשאול:
 האם זה המקור האמיתי?

או שזה המקור הראשון שבו נתקלתי?
מי עומד מאחורי המקור הזה?
מי משפיע על המקור הזה?
מי מרוויח מן המקור הזה?
בתוך איזו סביבה המקור הזה פועל?
אילו מנגנונים מעצבים את המקור הזה?
אנשים נעצרים לעיתים קרובות מוקדם מדי.
מקור ומוצא מלמד אנשים להמשיך.

מניעים אפשריים

אנשים נעצרים לעיתים קרובות במסקנות פשטניות.
הממשלה רעה.
התקשורת רעה.
המשטרה רעה.
סמכות רעה.
מוסדות רעים.
אנשים מגיבים לעיתים קרובות באופן רגשי למה שמוצג להם
במקום לבחון מה אפשר ללמוד ממנו.
מקור ומוצא מלמד אנשים לעבור מעבר למסקנות פשוטות.
לכן אנשים צריכים לשאול:
אילו הנחות אני מניח?

האם אני מקבל את ההסבר הראשון?
אילו מניעים עדיין לא שקלתי?
אילו הסברים עדיין לא שקלתי?
אילו תוצאות ארוכות טווח עדיין לא שקלתי?
האם אני שואל שאלות רק בתוך נרטיב שהוצג לי?
המטרה אינה לנעול אנשים בתוך מסקנה.
המטרה היא לעזור לאנשים לבדוק אפשרויות באופן עצמאי וללמוד
ממה שמוצג להם.

סביבת העולם מלמדת ללא הרף

אנשים ממתנינים לעיתים קרובות שילמדו אותם בזמן שהם כבר
עומדים בתוך סביבת הלמידה הגדולה ביותר שקיימת.

סביבת העולם מלמדת ללא הרף.

היא מלמדת באמצעות התנהגות.

היא מלמדת באמצעות חזרה.

היא מלמדת באמצעות נרטיבים.

היא מלמדת באמצעות תמריצים.

היא מלמדת באמצעות תלות.

היא מלמדת באמצעות סמכות.

היא מלמדת באמצעות תוצאות.

היא מלמדת באמצעות שתיקה.

הבעיה אינה שהלקחים חסרים.

הבעיה היא שלא ניתן לאנשים המסלול החינוכי המובנה המבוסס על ראיות כדי לראות אותם וללמוד מהם.

לכן אנשים צריכים לשאול:

מה זה מלמד אותי?

איזה דפוס חוזר זה חושף?

איזו תוצאה מוצגת?

איזו התנהגות נחשפת?

מה האנושות יכולה ללמוד מכך?

האנושות לומדת מן האנושות

במידה רבה, האנושות נלמדת בידי האנושות.

אך האנושות עצמה לא למדה כיצד ללמוד מסביבת העולם.

אנשים יורשים מידע לפני שהם לומדים כיצד לבחון אותו באופן עצמאי.

אנשים מגינים על מידע לפני שהם מבינים אותו.

אנשים מגיבים לפני שהם לומדים.

אנשים הולכים בעקבות אחרים לפני שהם שואלים שאלות.

אנשים חוזרים לפני שהם מבינים.

אנשים נעצרים בהסברים פשוטים מפני שלא לימדו אותם מסלול מובנה לפיתוח שאילת שאלות עמוקה יותר.

אין פירוש הדבר שהאנושות אינה יכולה להתקדם.

פירוש הדבר שהאנושות זקוקה לכלים טובים יותר ללמידה.

הליכה בעקבות אחרים, אמונה והאצלת החשיבה

אחד המנגנונים הגדולים ביותר שמשחזרים את סביבת העולם הוא האצלת החשיבה.

מלמדים אנשים ללכת בעקבות אחרים מבלי ללמד אותם לשאול שאלות על כך.

מלמדים אנשים שאנשים מסוימים יודעים יותר מהם.

מלמדים אנשים לתת אמון בתארים.

מלמדים אנשים לתת אמון בסמכות.

מלמדים אנשים לתת אמון בתפקידים.

מלמדים אנשים לתת אמון במעמד.

מלמדים אנשים לזכור את מה שאומרים להם.

לאחר מכן משלמים לאנשים ליישם את מה שאומרים להם ללכת בעקבותיו.

אנשים רבים מאפשרים אז לאנשים אחרים לחשוב במקומם.

לכן אנשים צריכים לשאול:

האם אני מאפשר למישהו אחר לחשוב במקומי?

האם אני מאפשר למישהו אחר לשאול שאלות במקומי?

האם אני מאפשר למישהו אחר להחליט עבורי מהי אמת?

האם אני נותן אמון בתארים במקום בראיות?

האם אני נותן אמון במעמד במקום בהתנהגות?

האם אני נותן אמון בסמכות במקום בהבנה?
אנשים חייבים גם להבין שעזיבת נרטיב אחד אינה יוצרת
אוטומטית חשיבה עצמאית.
אנשים יכולים לעזוב סמכות אחת ולקבל אחרת.
אנשים יכולים לעזוב קבוצה אחת ולהצטרף לאחרת.
אנשים יכולים לעזוב הסבר אחד ולרשת אחר.
חשיבה עצמאית אינה החלפת צדדים.
חשיבה עצמאית היא ללמוד כיצד לשאול שאלות על כל הצדדים.

קידום התודעה האנושית

מטרתו של מקור ומוצא גדולה בהרבה מאשר רק ללמד אנשים
כיצד לשאול שאלות על מידע.
מדובר בקידום יכולתה של האנושות ללמוד מסביבת העולם.
קידום התודעה האנושית אינו עוסק רק בצבירת מידע נוסף.
מדובר בהפיכה ללומדים טובים יותר.
מדובר בהגדלת יכולתה של האנושות לשאול שאלות.
בהגדלת יכולתה של האנושות לראות.
בהגדלת יכולתה של האנושות להבין.
בהגדלת יכולתה של האנושות ללמוד.
בהגדלת יכולתה של האנושות לחשוב באופן עצמאי.
אנשים חייבים גם להבין שכולם נמצאים בתוך סביבת העולם.

איש אינו עומד מחוצה לה.
ממשלות נמצאות בתוכה.
התקשורת נמצאת בתוכה.
מורים נמצאים בתוכה.
המשטרה נמצאת בתוכה.
מוסדות נמצאים בתוכה.
הורים נמצאים בתוכה.
ילדים נמצאים בתוכה.
מומחים נמצאים בתוכה.
מחברים נמצאים בתוכה.
קוראים נמצאים בתוכה.
כולם משפיעים עליה.
כולם מושפעים ממנה.
כולם משתתפים בה.
כל החלטה מסייעת או לחזרה או ללמידה.
קבלה.
חזרה.
הליכה בעקבות אחרים.
שיתוף.
הגנה.

הישארות בשתיקה.
לכולם יש תוצאות.
התקדמות פרימיטיבית נראית לעיתים קרובות כך:
לכו בעקבות אחרים.
הגיבו.
הגנו.
חזרו.
בחרו צדדים.
התקדמות מתקדמת נראית כך:
שאלו.
ראו.
הבינו.
למדו.
פתחו חשיבה עצמאית.
למדו מסביבת העולם.
היעד אינו שאילת שאלות אינסופית.
היעד הוא הבנה.
היעד הוא למידה.
היעד הוא חשיבה עצמאית.
המטרה אינה רק לשפר את שאילת השאלות.

המטרה היא לשפר את יכולתה של האנושות ללמוד מסביבת העולם עצמה.

כך אנשים עוברים מלהיות תוצרים של סביבת העולם להיות לומדים של סביבת העולם.

חלק 2 - תקן הראיות

מהו באמת תקן הראיות

חלק 1 קבע שאנשים חייבים ללמוד מסביבת העולם במקום פשוט להפוך לתוצרים שלה.

מקור ומוצא מתחיל בשאלה מאין מגיעים מידע, מערכות, סיפורים, כללים, תארים, התנהגות ודפוסים חוזרים, מה עיצב אותם, מה הם הראו לאורך זמן ואיזו סביבת עולם יצרה אותם.

חלק 2 עובר כעת לתקן הראיות.

תקן הראיות שואל אם הראיות אכן תומכות במה שנטען, נלמד, חוזר על עצמו, מוגן, מתועד, מוצג או נאכף.

תקן הראיות קיים מפני שמלמדים אנשים במה להאמין מבלי ללמד אותם כראוי מהן ראיות באמת.

מראים לאנשים מידע.

אומרים לאנשים מידע.

מלמדים אנשים מידע.

מצפים מאנשים לקבל מידע.

מצפים מאנשים לחזור על מידע.

מצפים מאנשים להגן על מידע.

אך לא מלמדים אנשים כיצד לבחון כראוי אם ראיות תומכות במה שנאמר.

הדבר יוצר אחת הבעיות הגדולות ביותר בתוך סביבת העולם.

מידע יכול להיות מוצג כאמת לפני שנשאלו עליו שאלות כראוי.
 סיפורים יכולים לחזור כאמת לפני שהראיות נבדקו.
 אפשר להתייחס לתארים כאל ראיות.
 אפשר להתייחס לסמכות כאל ראיות.
 אפשר להתייחס למערכות כאל ראיות.
 אפשר להתייחס לפופולריות כאל ראיות.
 אפשר להתייחס לרשומות כתובות כאל ראיות.
 אפשר להתייחס לטענות חוזרות כאל ראיות.
 אפשר להציג פחד כראיה.
 אפשר להתייחס לנרטיבים נגדיים כאל ראיות.
 אפשר להציג חומר שנוצר, שונה, נבחר או יוצר במכוון כראיה.
 אך אף אחד מאלה אינו ראיה בפני עצמו.
 תקן הראיות קיים כדי למנוע ממידע שאינו נתמך להפוך לאמת מקובלת.
 תקן הראיות מלמד אנשים להאט לפני שמתרחשת קבלה.
 הוא מלמד אנשים לשאול מה באמת מוצג, מה נטען, מה תומך בטענה, מה חסר, מה נמצא בסתירה, מה
 מוצג באמצעות פחד או לחץ רגשי ומה פשוט חזר על עצמו עד שנראה נכון.
 תקן הראיות אינו מחליף את מקור ומוצא.
 הוא נבנה ממנו.

מקור ומוצא שואל מאין משהו הגיע ומה עיצב אותו.
תקן הראיות שואל אם הראיות תומכות במה שנטען ממנו.
מטרת תקן הראיות אינה לומר לאנשים במה להאמין.
המטרה היא ללמד אנשים כיצד לבחון מידע לפני שהם מאמינים
בו, חוזרים עליו, מגינים עליו או פועלים לפיו.

מה ראיות חייבות לעשות

ראיות אינן רק מידע שקיים.
ראיות חייבות להראות משהו.
ראיות חייבות לתמוך במה שנטען.
ראיות חייבות לעמוד בפני שאילת שאלות.
ראיות חייבות להישאר פתוחות לבדיקה נוספת.
ראיות חייבות להתחבר למציאות.
ראיות חייבות להתיישב עם התנהגות.
ראיות חייבות לחשוף סתירה.
ראיות חייבות להישאר עקביות לאורך זמן.
ראיות חייבות לעזור לאנשים ללמוד ממה שמוצג.
ראיות גם מקבלות בברכה שאילת שאלות.
ראיות אינן זקוקות להגנה מפני שאילת שאלות.
ראיות אינן חוששות מבדיקה.

ראיות אינן תלויות בתארים, סמכות, חזרה, פחד, מעמד או לחץ רגשי כדי לשרוד.

שאלת שאלות מחזקת ראיות.

שאלת שאלות משפרת הבנה.

שאלת שאלות חושפת חולשה.

שאלת שאלות חושפת סתירה.

שאלת שאלות חושפת מה חסר.

שאלת שאלות חושפת מה אינו נתמך.

שאלת שאלות עוזרת לאנשים ללמוד.

מידע שאינו נתמך מתנגד לעיתים קרובות לשאלת שאלות מפני ששאלת שאלות מאיימת על מה שאי אפשר לתמוך בו כראוי.

לכן תקן הראיות מלמד אנשים ששאלת שאלות אינה אויבת האמת.

שאלת שאלות היא אחד המסלולים אל האמת.

מידע אינו ראיה

מידע אינו ראיה באופן אוטומטי.

הצהרה אינה ראיה באופן אוטומטי.

תואר אינו ראיה באופן אוטומטי.

תפקיד אינו ראיה באופן אוטומטי.

מערכת אינה ראיה באופן אוטומטי.

סיפור חוזר אינו ראיה באופן אוטומטי.

סיפור כתוב אינו ראיה באופן אוטומטי.

אמונה שעברה בירושה אינה ראיה באופן אוטומטי.

נרטיב מוגן אינו ראיה באופן אוטומטי.

אדם שמקבל שכר כדי לחזור על מידע אינו ראיה באופן אוטומטי.

מערכת שאומרת שמהו נכון אינה ראיה באופן אוטומטי.

פחד המחובר למידע אינו ראיה באופן אוטומטי.

נרטיב נגדי המתנגד לנרטיב אחר אינו ראיה באופן אוטומטי.

מידע שנוצר בידי AI, שונה, סוכם, נבחר או הוצג אינו ראיה באופן אוטומטי.

אנשים חייבים לשאול:

מה נטען?

אילו ראיות תומכות בכך?

מאין הגיעו הראיות?

האם אפשר לבחון את הראיות?

האם אפשר לשאול שאלות על הראיות?

האם הראיות תומכות בטענה?

האם ההתנהגות תומכת בטענה?

האם העקביות תומכת בטענה?

אילו ראיות חסרות?

אילו ראיות הוסתרו?

אילו ראיות סותרות את הטענה?

מה התקבל ללא ראיות?

האם הראיות האלה נוצרו, שונו, נבחרו, סוכמו, הוסגרו מחדש
או הוצגו בדרך שעלולה להטעות?

הדבר חשוב מפני שאנשים יכולים ללמוד לקבל מידע מבלי ללמוד
אי פעם אם הוא נתמך כראוי.

הם יכולים לזכור מידע שאינו נתמך.

הם יכולים לחזור על מידע שאינו נתמך.

הם יכולים להגן על מידע שאינו נתמך.

הם יכולים להעביר מידע שאינו נתמך לדור הבא.

סביבת העולם חוזרת אז דרך מידע שהתקבל לפני שנבדק כראוי.

סיפורים חוזרים שהופכים לאמת

אחד הכשלים הגדולים ביותר בלמידה האנושית הוא שאנשים
יכולים לטעות ולחשוב שחזרה היא אמת.

סיפור יכול להיווצר.

תואר יכול להעניק לו סמכות.

מערכת יכולה להעניק לו תפוצה.

כסף יכול לתת לאנשים סיבה לחזור עליו.

זמן יכול להעניק לו מוכרות.

רשומות כתובות יכולות להעניק לו מראית עין של קביעות.
 מספיק אנשים שחוזרים עליו יכולים להעניק לו הוכחה חברתית.
 דורות עתידיים יכולים אז לרשת אותו כאמת.
 אבל חזרה אינה ראייה.
 סיפור חוזר אינו ראייה.
 סיפור כתוב אינו ראייה.
 סיפור שעבר בירושה אינו ראייה.
 סיפור מוגן אינו ראייה.
 סיפור הנתמך בתארים, מערכות, כסף, תפוצה, פחד, מעמד
 וזמן עדיין אינו ראייה אלא אם אפשר לבחון ולתמוך בו כראוי.
 לכן אנשים חייבים לשאול:
 מי יצר את הסיפור הזה?
 מי העניק לו סמכות?
 מי חזר עליו?
 מי הרוויח מכך שהאמינו בו?
 מי קיבל שכר כדי לשמר אותו?
 מי הגן עליו מפני שאילת שאלות?
 אילו ראיות תומכות בו?
 אילו ראיות סותרות אותו?
 מה קורה כאשר מאתגרים אותו?

האם זו ראייה?

או שזו אמונה שעברה בירושה?

ללא תקן הראיות, סיפורים חוזרים יכולים להפוך לאמת מקובלת פשוט מפני שמספיק אנשים חוזרים עליהם, כותבים עליהם, מגינים עליהם או מעבירים אותם מדור לדור.

תארים, סמכות ותפקידים בתשלום אינם ראיות

לעיתים קרובות מלמדים אנשים להאמין בתארים.

מלמדים אותם להאמין בסמכות.

מלמדים אותם להאמין בתפקידים רשמיים.

מלמדים אותם להאמין במערכות.

מלמדים אותם להאמין לאנשים שמקבלים שכר כדי לדבר, לאכוף, ללמד, להציג או לחזור על מידע.

אבל תואר אינו ראייה.

סמכות אינה ראייה.

תפקיד בתשלום אינו ראייה.

משרה רשמית אינה ראייה.

לכן אנשים צריכים לשאול:

אילו ראיות תומכות בתואר הזה?

אילו ראיות תומכות בסמכות הזאת?

אילו ראיות תומכות בתפקיד הזה?

אילו ראיות תומכות במה שהאדם הזה אומר?

אילו ראיות תומכות במה שהמערכת הזאת טוענת?

מי מרוויח אם מאמינים בזה?

מי מרוויח אם לא נשאלות על כך שאלות?

מי מקבל שכר כדי לחזור על זה?

מי מקבל שכר כדי לאכוף את זה?

מי מקבל שכר כדי להגן על זה?

מה קורה כאשר מבקשים ראיות?

אין מדובר בדחייה אוטומטית של כל תואר, תפקיד, מערכת או סמכות.

מדובר בכך שאין לטעות ולראות בהם ראיות.

תקן הראיות מלמד אנשים שגם סמכות עדיין חייבת להיבחן.

גם תארים עדיין חייבים להיבחן.

גם מערכות עדיין חייבות להיבחן.

גם תפקידים בתשלום עדיין חייבים להיבחן.

אותו תקן חייב לחול בכל מקום.

מערכות, מקור וראיות

עצם קיומה של מערכת אינו ראיה לכך שהמערכת נוצרה מתוך אמת.

הדבר מתחבר ישירות למקור ומוצא.

מקור ומוצא שואל:
מאין הגיעה המערכת הזאת?
מי יצר אותה?
מה עיצב אותה?
איזו התנהגות היא הראתה לאורך זמן?
על מה היא מגינה?
על מה היא חוזרת?
מה היא מסתירה?
מה היא מאפשרת?
לאחר מכן תקן הראיות שואל:
אילו ראיות תומכות בטענות המערכת?
אילו ראיות סותרות אותן?
אילו ראיות חסרות?
אילו ראיות מופקות לאחר אתגר?
האם הראיות מראות אמת?
או שהן מראות רק סמכות, היענות, חזרה והגנה?
אנשים מאמינים לעיתים קרובות שמפני שמשווא קיים, הוא חייב
להיווצר מתוך אמת.
יש לשאול על כך שאלות.

אם מערכות נוצרו, נשמרו או הוגנו בידי אנשים שלא פעלו מתוך אמת, אי אפשר פשוט לקבל כאמת את המידע, התארים, הכללים, הרשומות, הסמכות והנרטיבים שנוצרו בידי אותן מערכות רק מפני שהם קיימים.

היות מערכת ישנה אינו ראיה לאמת.

היות מערכת חזקה אינו ראיה לאמת.

היות מערכת רשמית אינו ראיה לאמת.

העברת מערכת מדור לדור אינה ראיה לאמת.

הגנת מערכת באמצעות כסף, מעמד, סמכות, פחד או כוח אינה ראיה לאמת.

לכן אנשים צריכים לשאול:

אילו ראיות תומכות בה?

אילו ראיות סותרות אותה?

אילו ראיות חסרות?

מאילו ראיות התעלמו?

איזו התנהגות המערכת מראה?

מה המערכת עושה כאשר מאתגרים אותה?

האם היא עונה?

האם היא מתקנת?

האם היא נמנעת?

האם היא מגינה על עצמה?

האם היא מייצרת אמת?

או שהיא מייצרת היענות?

כאן תקן הראיות מתחבר ישירות לסביבת העולם.

ראיות אינן חלות רק על הצהרות.

הן חלות על מערכות.

הן חלות על כללים.

הן חלות על סמכות.

הן חלות על תארים.

הן חלות על התנהגות.

הן חלות על נרטיבים.

הן חלות על דפוסים חוזרים.

הן חלות על הצגה מבוססת פחד.

הן חלות על נרטיבים נגדיים.

הן חלות על חומר שנוצר, שונה, נבחר או יוצר במכוון.

זו הסיבה שתקן הראיות הוא אחד המסלולים החסרים בחינוך.

בלעדיו, אפשר ללמד אנשים לתפקד בתוך מערכות מבלי ללמד אותם אי פעם כיצד לשאול אם המערכות האלה נתמכות באמת, בראיות, בעקביות ובהתנהגות.

תקן הראיות קיים כדי למנוע ממידע שאינו נתמך להפוך לאמת מקובלת.

הוא עוזר לאנשים להתחיל לעבור מקבלה לבדיקה.

הוא עוזר לאנשים לעבור מאמונה להבנה.

הוא עוזר לאנשים לעבור מלהיות תוצרים של מידע חוזר להיות לומדים של סביבת העולם.

ראיות לאורך זמן

החלק הראשון של חלק זה הסביר שמידע, תארים, סמכות, תפקידים בתשלום, מערכות, רשומות כתובות, סיפורים חוזרים, אמונות שעברו בירושה, הצגה מבוססת פחד, נרטיבים נגדיים וחומר שנוצר, שונה, נבחר או יוצר במכוון אינם ראיות באופן אוטומטי.

הוא גם הסביר שראיות מקבלות בברכה שאילת שאלות.

חלק זה עובר כעת לאופן שבו יש לבחון ראיות לאורך זמן.

תקן הראיות אינו בוחן רק רגע אחד.

הוא בוחן מה מוצג לאורך זמן.

הצהרה יחידה יכולה להטעות.

רשומה יחידה יכולה להיות חלקית.

הסבר יחיד יכול להיות בררני.

תשובה יחידה יכולה להימנע מן הדפוס הרחב יותר.

אפשר להשתמש בהצהרה מאוחרת כדי להחליף את מה שהוצג בזמן אמת.

זו הסיבה שיש לבחון ראיות לאורך זמן.

אנשים צריכים לשאול:

מה הוצג לאורך זמן?

מתי זה הוצג?

האם זה הוצג בזמן אמת?

האם זה תועד לאחר האירוע?

האם זה הוסבר מאוחר יותר?

האם ההסבר המאוחר תואם את הראיות בזמן אמת?

האם הראיות נשארו עקביות?

האם ההתנהגות נשארה עקבית?

האם הסיפור השתנה?

האם ההסבר השתנה?

האם אותו דפוס חזר?

האם הופיעה סתירה?

האם נוספו ראיות?

האם הוסרו ראיות?

האם התעלמו מראיות?

מה קרה לאחר האתגר?

לעולם אין לאפשר להסברים מאוחרים לגבור על ראיות בזמן אמת
המוצגות ברצף.

הדבר חשוב מפני שאמת אינה צריכה להישען על רגע מבודד אחד
כאשר דפוס ארוך יותר מראה משהו אחר.

ראיות לאורך זמן עוזרות לאנשים לראות דפוסים.

הן עוזרות לאנשים לראות סתירה.

הן עוזרות לאנשים לראות מה מוגן.

הן עוזרות לאנשים לראות ממה נמנעים.

הן עוזרות לאנשים לראות אם מילים, התנהגות, רשומות, תזמון ותוצאות מתיישבים.

לכן תקן הראיות מלמד אנשים לבחון ראיות כחלק מרצף, ולא כחתיכות מידע מנותקות.

התנהגות כראיה

מילים אינן מספיקות.

יש להשוות בין מה שאנשים אומרים לבין מה שאנשים עושים.

התנהגות יכולה לחשוף מה שהצהרות מסתירות.

התנהגות יכולה לחשוף מה שתארים מגינים עליו.

התנהגות יכולה לחשוף ממה מערכות נמנעות.

התנהגות יכולה לחשוף מה כסף, תלות, פחד, תפקיד, מוניטין או תמריץ מעצבים.

אדם יכול לומר שהוא פועל מתוך אמת.

מערכת יכולה לומר שהיא פועלת מתוך צדק.

מוסד יכול לומר שהוא פועל מתוך אכפתיות.

תפקיד בתשלום יכול לומר שהוא פועל מתוך חובה.

תואר יכול לומר שהוא פועל מתוך סמכות.
 אבל תקן הראיות שואל אם ההתנהגות תומכת במה שנטען.
 אנשים צריכים לשאול:
 האם ההתנהגות תואמת את המילים?
 האם הפעולה תואמת את הטענה?
 האם המערכת עונה כאשר מאתגרים אותה?
 האם הסמכות מתקנת כאשר מוצגות לה ראיות?
 האם התפקיד בתשלום מגן על אמת?
 או שהוא מגן על תפקיד, מערכת, כסף, מוניטין או נרטיב?
 האם השתיקה סותרת את הטענה?
 האם הימנעות סותרת את הטענה?
 האם עיכוב סותר את הטענה?
 האם הסרה, חסימה, דחייה או ענישה סותרות את הטענה?
 התנהגות לאורך זמן יכולה להפוך לאחד ממסלולי הראיות הברורים
 ביותר, מפני שהתנהגות מראה מה אנשים ומערכות עושים
 בפועל, ולא רק מה הם אומרים שהם עושים.
 אם מילים והתנהגות נפרדות זו מזו, תקן הראיות חייב לשאול
 שאלות על ההפרדה.
 אם טענה אומרת דבר אחד אך ההתנהגות מראה שוב ושוב דבר
 אחר, יש לבחון את ההתנהגות.
 ראיות לאחר אתגר

תקן הראיות חייב גם לבחון מה קורה לאחר שמאתגרים מידע.
 טענות רבות נראות חזקות עד שמבקשים ראיות.
 מערכות רבות נראות אמיתיות עד שמבקשים מהן להשיב.
 תארים רבים נראים אמינים עד שבוחנים את טענותיהם.
 נרטיבים רבים נראים יציבים עד שמראים סתירות.
 אתגר חושף את תקני הראיות.
 ראיות מקבלות בברכה שאילת שאלות מפני ששאלת שאלות
 מחזקת את מה שנכון וחושפת את מה שחלש, חסר,
 נמצא בסתירה או אינו נתמך.
 מידע שאינו נתמך מתנגד לעיתים קרובות לשאלת שאלות מפני
 ששאלת שאלות מאיימת על מה שאי אפשר לתמוך בו כראוי.
 אנשים צריכים לשאול:
 מה קורה כאשר מבקשים ראיות?
 האם הראיות ניתנות?
 האם השאלה נענית?
 האם הסוגיה מתוקנת?
 האם הסתירה מטופלת?
 האם מתעלמים מן הראיות?
 האם האדם ששואל מותקף?
 האם משתמשים בשתיקה?
 האם משתמשים בסמכות במקום בראיות?

האם משתמשים בתהליך במקום באמת?

האם הסוגיה נדחית עד שאנשים מפסיקים לשאול שאלות?

האם המערכת מוגנת במקום שהראיות ייבחנו?

מה שקורה לאחר אתגר חשוב מפני שהתגובה הופכת לראיה.

מענה יכול להפוך לראיה.

תיקון יכול להפוך לראיה.

סירוב לענות יכול להפוך לראיה.

הימנעות יכולה להפוך לראיה.

שתיקה יכולה להפוך לראיה.

סתירה יכולה להפוך לראיה.

הגנה יכולה להפוך לראיה.

אי-מענה חוזר יכול להפוך לראיה.

תקן הראיות מלמד אנשים לבחון לא רק את הטענה המקורית אלא גם את ההתנהגות שמגיעה לאחר ששואלים עליה שאלות.

ראיות, ציר זמן ותגובה

תקן הראיות דורש גם מאנשים לעקוב אחר ראיות לאורך ציר הזמן והתגובה.

אין לנתק ראיות מן המועד שבו הוצגו, מן המקום שממנו הגיעו, ממי שראה אותן, ממי שקיבל אותן, ממי שיכול היה לאתגר אותן וממה שקרה לאחר מכן.

אנשים צריכים לשאול:

מתי זה הוצג?

היכן זה הוצג?

מי הפיק את זה?

מי קיבל את זה?

מי ראה את זה?

את מי אתגרו?

למי הייתה הזדמנות לענות?

למי הייתה הזדמנות לתקן?

למי הייתה הזדמנות להפריך?

מי נשאר בשתיקה?

מה קרה אחר כך?

איזו התנהגות באה לאחר מכן?

איזה דפוס המשיך?

הדבר חשוב מפני שאפשר להחליש ראיות כאשר מפרידים אותן מציר הזמן שלהן.

אפשר להחליש ראיות גם כאשר אנשים מתעלמים ממי שראה אותן, מי קיבל אותן, למי הייתה הזדמנות לענות ומה קרה לאחר מכן.

ראיות בזמן אמת חשובות מפני שהן מראות מה הוצב, הוצג, תועד, אותגר או נעשה גלוי באותו זמן.

יש לשאול שאלות על הסברים מאוחרים ביחס למה שהוצג בזמן אמת.

אנשים צריכים לשאול:

האם ההסבר המאוחר תואם את הראיות בזמן אמת?

האם ההצהרה המאוחרת משכתבת את מה שהוצג?

האם הרשומה המאוחרת נמנעת ממה שאותגר?

האם ההסבר המאוחר מסיר הקשר?

האם ציר הזמן תומך בטענה?

האם ההתנהגות לאחר שהמידע נעשה גלוי תומכת בטענה או סותרת אותה?

תקן ראיות אמיתי אינו שואל רק אם משהו קיים.

הוא שואל כיצד הוא קיים בתוך הרשומה הרחבה יותר.

הוא שואל מה הראיות מראות כאשר מציבים אותן לפי הסדר.

הוא שואל אם ציר הזמן תומך בטענה.

הוא שואל אם ההתנהגות לאחר שהדברים נעשו גלויים תומכת בטענה או סותרת אותה.

כך אנשים מתחילים ללמוד מראיות במקום רק לאסוף מידע.

נראה, מוסתר, חסר ונמצא בסתירה

תקן הראיות חייב ללמד אנשים להשוות בין מה שמוצג לבין מה שאינו מוצג.

אנשים מובלים לעיתים קרובות על ידי הראיות שמונחות לפנייהם.

אבל מה שחסר יכול להיות חשוב באותה מידה.

מה שמוסתר יכול להיות חשוב באותה מידה.

מה שנמצא בסתירה יכול להיות חשוב באותה מידה.

מה שמוגן מפני שאילת שאלות יכול להיות חשוב באותה מידה.

אנשים צריכים לשאול:

מה מוצג?

מה אינו מוצג?

מה חסר?

מה מוסתר?

מה אינו נתמך?

מה נמצא בסתירה?

מה מוגן?

ממה נמנעים?

מה הוסר?

על מה לא ניתנה תשובה?

הדבר חשוב מפני שאנשים יכולים להיות מובלים על ידי ראיות שנבחרו.

אפשר להראות להם חלק אחד מתמונה בזמן שהשאר מוסתר.

אפשר להראות להם הצהרה בזמן שההתנהגות סותרת אותה.

אפשר להראות להם רשומה בזמן שמתעלמים מציר הזמן.

אפשר להראות להם סמכות בזמן שראיות חסרות.
אפשר להראות להם ביטחון בזמן שתמיכה נעדרת.
תקן הראיות עוזר לאנשים לראות מעבר להצגה נבחרת.
הוא עוזר לאנשים להשוות את מה שמוצג למה שחסר, מוסתר,
נמצא בסתירה, נמנע או מוגן.

הצגת ראיות, פחד וציות

תקן הראיות חייב גם לשאול שאלות על האופן שבו ראיות מוצגות.
ככל שהמנגנון המציג את הראיות חזק יותר, כך נעשה חשוב יותר
לשאול שאלות על הראיות עצמן.

אפשר להראות לאנשים פחד ולהוביל אותם להתייחס לסביבת
הפחד עצמה כאל ראייה.

פחד יכול ליצור דחיפות.

פחד יכול ליצור ציות.

פחד יכול לעצור שאילת שאלות.

פחד יכול לגרום לאנשים לקבל ראיות חלשות, חלקיות, נבחרות
או בלתי נתמכות לפני שהם בוחנים אותן כראוי.

פחד יכול לגרום לאנשים ללכת בעקבות תארים, מערכות,
תפקידים בתשלום, הצהרות רשמיות, אזהרות חוזרות ולחץ
ציבורי מבלי לשאול אם הראיות תומכות במה שנטען.

אבל פחד אינו ראייה.

דחיפות אינה ראייה.

לחץ רשמי אינו ראייה.

אזהרות חוזרות אינן ראיות.

היענות בתשלום אינה ראייה.

חזרה המונית אינה ראייה.

תקן הראיות חייב לשאול אם מראים לאנשים ראיות, או שמראים להם פחד שנועד לגרום להם לקבל ללא ראיות.

אנשים צריכים לשאול:

אילו ראיות מוצגות?

כיצד הן מוצגות?

איזה פחד מחובר אליהן?

איזו תגובה נוצרת?

אילו ראיות חסרות?

אילו ראיות נמצאות בסתירה?

אילו ראיות מוגנות מפני שאילת שאלות?

האם עוזרים לאנשים להבין?

או שדוחפים אנשים להיענות?

הדבר חופף להשפעה רגשית, נרטיב מול מציאות והשפעה פסיכולוגית, אך הוא שייך גם לכאן מפני שתקן הראיות חייב לשאול אם פחד משמש כתחליף לראיות.

נרטיב נגדי ותקן הראיות

תקן הראיות חייב גם לשאול שאלות על נרטיבים נגדיים.
 אנשים יכולים לראות נרטיב כוזב אחד, לדחות אותו ואז לקבל את
 הנרטיב הנגדי מפני שהוא נראה מתנגד לראשון.
 אבל התנגדות אינה ראיה.
 גם נרטיב נגדי יכול להיווצר.
 גם נרטיב נגדי יכול להיות ממומן.
 גם לנרטיב נגדי אפשר לתת תפוצה.
 גם נרטיב נגדי יכול להיות נשלט.
 גם נרטיב נגדי יכול להוביל אנשים להאמין ללא ראיות.
 אנשים יכולים להימלט מסיפור שנוצר אחד ולהיכנס מיד לסיפור
 שנוצר אחר.
 לכן תקן הראיות חייב לשאול שאלות הן על הנרטיב והן על הנרטיב
 הנגדי.
 אנשים צריכים לשאול:
 אילו ראיות תומכות בנרטיב הנגדי?
 מאין הוא הגיע?
 מי נתן לו תפוצה?
 מי מרוויח מכך שמאמינים בו?
 האם הוא עוזר לאנשים לבחון ראיות?
 או שהוא רק מעביר אנשים מאמונה אחת לאחרת?
 האם הוא שואל שאלות על מקור ומוצא?

האם הוא שואל שאלות על תקן הראיות?

האם הוא שואל שאלות על תמריץ ורווח?

האם הוא מחיל את אותו תקן בכל מקום?

תקן הראיות אינו יכול לאפשר לאנשים להחליף אמונה בלתי נתמכת אחת באמונה בלתי נתמכת אחרת.

המסלול אינו מנרטיב אחד לנרטיב אחר.

המסלול הוא מאמונה בלתי נתמכת אל שאילת שאלות מבוססת ראיות, ראייה, הבנה, למידה וחשיבה עצמאית.

AI, ראיות מיוצרות והיסטוריית המקור

תקן הראיות חייב גם להכין אנשים לשאול שאלות על ראיות שניתן ליצור, לשנות, לסכם, לבחור, למסגר מחדש או לייצר.

ככל שראיות מיוצרות נעשות משכנעות יותר, כך מקור ומוצא נעשה חשוב יותר.

AI יכול לגרום לראיות כוזבות להיראות אמיתיות.

AI יכול לגרום לסיפורים כוזבים להיראות נתמכים.

AI יכול לגרום לתמונות, קולות, מסמכים, סיכומים והסברים כוזבים להיראות אמינים.

אפשר גם להשתמש ב-AI כדי להסתיר, למסגר מחדש, לסכם, לבחור או לעוות ראיות.

לכן אין להתייחס למידע שנוצר או מוצג בידי AI כאל ראייה ללא בדיקה.

הדבר מתחבר ישירות חזרה למקור ומוצא.

מקור ומוצא שואל:

מאין הגיעו הראיות האלה?

מתי הן התקיימו לראשונה?

מי הפיק אותן?

איזו היסטוריה יש להן?

האם הן היו גלויות לפני שהיו קיימים כלים ליצירה, שינוי או ייצור שלהן?

לאחר מכן תקן הראיות שואל:

האם אפשר לבחון את ההיסטוריה הזאת?

האם ציר הזמן תומך בה?

האם אפשר לבדוק את המקור המקורי?

האם אפשר להפריד את הראיות מחומר שנוצר, שונה, סוכם או מוסגר מחדש?

ראיות בעלות היסטוריה ברורה מלפני מניפולציה באמצעות AI שונות מראיות שמופיעות רק לאחר שקיימים כלים ליצירה, שינוי או ייצור שלהן.

אנשים צריכים לשאול:

מה יצר את הראיות האלה?

האם הן נוצרו?

האם הן שונות?

האם הן סוכמו?

האם הן נבחרו?

האם הוצאו מהקשרן?

האם אפשר לבחון את המקור?

האם אפשר לבדוק את המקור?

האם אפשר לבדוק את ציר הזמן?

האם ההתנהגות תומכת בהן?

האם הרשומה הרחבה יותר של הראיות תומכת בהן?

תקן הראיות חייב לעזור לאנשים לשאול אם הם רואים ראיות, או שהם רואים הצגה מיוצרת שנראית כמו ראיות.

תקן הראיות וקידום האנושות

תקן הראיות אינו עוסק רק בהוכחה או הפרכה של טענות יחידות.

הוא חלק ממסלול החינוך החסר לקידום האנושות.

תקן הראיות אינו עוסק רק בשאילת שאלות על ראיות.

הוא עוסק במניעת האנושות מלבבל בין הצגה לבין אמת.

האנושות אינה יכולה להתקדם כאשר הצגה מתבלבלת עם אמת, פחד מתבלבל עם ראיות, סמכות מתבלבלת עם אמת, סיפורים חוזרים מתבלבלים עם ראיות ומידע שאינו נתמך עובר בירושה לדורות עתידיים.

תקן הראיות קיים כדי לעצור את המסלול הזה מלחזור.

הוא מסייע להגן על המסלול אל ההבנה.

הוא מלמד אנשים להאט לפני קבלה.

הוא מלמד אנשים לבחון מה מוצג.

הוא מלמד אנשים להבחין במה שחסר.

הוא מלמד אנשים להשוות בין מילים להתנהגות.

הוא מלמד אנשים לעקוב אחר ראיות לאורך זמן.

הוא מלמד אנשים לשאול שאלות על תגובה לאחר אתגר.

הוא מלמד אנשים לשאול שאלות על הצגה המבוססת על פחד.

הוא מלמד אנשים לשאול שאלות על נרטיבים נגדיים.

הוא מלמד אנשים לשאול שאלות על ראיות מיוצרות או משונות.

הוא מלמד אנשים להחיל את אותו תקן בכל מקום.

כך תקן הראיות יורש ממקור ומוצא.

מקור ומוצא עוזר לאנשים לשאול מאין הגיעו מידע, מערכות, סיפורים, תארים, התנהגות ודפוסים חוזרים.

לאחר מכן תקן הראיות עוזר לאנשים לבדוק אם הראיות תומכות במה שנטען, מוצג, חוזר על עצמו, מוגן, מאותגר, מוסתר או נמצא בסתירה.

כך אנשים עוברים מאמונה לבדיקה.

כך אנשים עוברים מבדיקה לראייה.

כך אנשים עוברים מראייה להבנה.

כך אנשים עוברים מהבנה ללמידה.

כך אנשים עוברים מלמידה לחשיבה עצמאית.

כך אנשים עוברים מלהיות תוצרים של מידע שאינו נתמך להיות לומדים של סביבת העולם.

תקן הראיות חשוב מפני שהמטרה אינה רק לשאול שאלות על ראיות.

המטרה היא לשפר את יכולתה של האנושות ללמוד מראיות המוצגות בסביבת העולם עצמה.

ללא תקן הראיות, אנשים יכולים לרשת מידע שאינו נתמך ולחזור עליו כאמת.

עם תקן הראיות, אנשים יכולים להתחיל לראות מה נתמך, מה חסר, מה נמצא בסתירה, מה מוגן, מה מיוצר, מה מבוסס על פחד ועל מה חייבים לשאול שאלות נוספות.

זו הסיבה שתקן הראיות שייך למסלול החינוך החסר לקידום האנושות.

חלק 3 - תמריץ ורווח

מהו באמת תמריץ ורווח

חלק 1 קבע שאנשים חייבים ללמוד מסביבת העולם במקום פשוט להפוך לתוצרים שלה.

חלק 2 קבע שאנשים חייבים לבחון אם הראיות תומכות במה שננטען, חוזר על עצמו, מוגן, מוצג או נאכף.

חלק 3 עובר כעת לתמריץ ורווח.

תמריץ ורווח קיים מפני שאנשים אינם יכולים להבין כראוי התנהגות אנושית עד שהם מבינים איזו התנהגות מתוגמלת, מוגנת, שאנשים תלויים בה או חוששים לאבד אותה.

לעיתים קרובות מלמדים אנשים להסתכל על פעולות.

לא מלמדים אותם לשאול מה מניע את הפעולות האלה.

לעיתים קרובות מלמדים אנשים להסתכל על תוצאות.

לא מלמדים אותם לשאול שאלות על התמריצים שמייצרים את התוצאות האלה.

מלמדים אנשים לתת אמון במערכות.

לא מלמדים אותם לשאול מה אותן מערכות מרוויחות מהמשך קיומן.

לעיתים קרובות מלמדים אנשים לשפוט יחידים.

לא מלמדים אותם לשאול שאלות על המנגנונים שמעצבים את היחיד.

תמריץ ורווח מלמד אנשים לשאול:

מי מרוויח?

מי מפיק תועלת?

מי תלוי בזה?

מי מגן על זה?

מי חושש לאבד את זה?

מי מתוגמל על זה?

מי מקבל שכר על זה?

מי תורם לכך שזה ממשיך?

אנשים אינם רק חיים בתוך סביבת העולם.

באמצעות התנהגות המעוצבת על ידי תמריצים, הם מסייעים
לשחזר אותה.

זו אחת הסיבות הגדולות ביותר לכך שהאנושות חוזרת על אותו
עולם.

אנשים אינם יוצרים שוב ושוב את אותו עולם מפני שהם רעים.
הם יוצרים שוב ושוב את אותו עולם מפני שתמריצים מתגמלים
אותם שוב ושוב על שחזורו.

האנושות משחזרת לעיתים קרובות את אותו עולם מבלי להבין
במלואו למה היא תורמת.

זו אחת הסיבות הגדולות ביותר לכך שבעיות עולם חוזרות
ממשיכות.

כסף, תלות וסביבת העולם

כסף הוא אחד המנגנונים הגדולים ביותר המעצבים התנהגות אנושית.

כסף יכול ליצור תלות.

תלות יכולה ליצור היענות.

היענות יכולה ליצור שתיקה.

שתיקה יכולה להגן על מערכות.

מערכות יכולות להמשיך מפני שאנשים תלויים בהן.

לעיתים קרובות מלמדים אנשים לחשוב על כסף רק כתשלום.

אבל כסף גם מעצב התנהגות.

כסף יכול להשפיע על מה שאנשים אומרים.

כסף יכול להשפיע על מה שאנשים אינם אומרים.

כסף יכול להשפיע על מה שאנשים חוזרים עליו.

כסף יכול להשפיע על מה שאנשים מגינים עליו.

כסף יכול להשפיע על מה שאנשים נמנעים מלשאול עליו שאלות.

כסף יכול להשפיע על מה שאנשים אוכפים.

כסף יכול להשפיע על מה שאנשים מאפשרים להמשיך.

כסף יכול להשפיע על מה שאנשים מנרמלים.

אנשים צריכים לשאול:

מי מקבל שכר?

מי משלם להם?

על מה משלמים להם לעשות?

על מה משלמים להם שלא לשאול שאלות?

על מה משלמים להם לחזור?

על מה משלמים להם לאכוף?

על מה משלמים להם להגן?

מה קורה אם הם מאתגרים?

מה קורה אם הם חושפים?

כסף אינו צריך לשלוט בכל מחשבה.

תלות יכולה להספיק.

אנשים יכולים להפוך לתוצרים של תמריצים מבלי להכיר בכך
במלואו.

תגמולים אנושיים, שייכות והשתלבות

אנשים אינם מושפעים רק מכסף.

אנשים יכולים להיות מושפעים גם מ:

קבלה.

פופולריות.

הכרה.

תשומת לב.

מעמד.

אישור.

שייכות.

נוחות.

ביטחון.

הימנעות מביקורת.

הימנעות מדחייה.

הימנעות מהדרה.

לעיתים קרובות אנשים אינם שואלים:

"האם זה נכון?"

במקום זאת הם עשויים לשאול:

"מה אנשים אחרים עושים?"

"האם אנשים יאשרו אותי?"

"האם עדיין אשתייך אם לא אסכים?"

הפחד לעמוד לבד יכול להפוך לחזק יותר מן הרצון להבין.

אנשים עשויים לשנות את התנהגותם כדי לזכות באישור, להימנע מהדרה, לשמור על שייכות ולהשתלב בסביבות שהם מאמינים שהם תלויים בהן.

אנשים יכולים בהדרגה לאפשר לשייכות להפוך לחשובה יותר מהבנה.

אנשים צריכים לשאול:

האם אני הולך בעקבות האמת?

או שאני הולך בעקבות אנשים?

האם אני חושב באופן עצמאי?

או שאני מנסה להשתלב?

מי מרוויח כאשר אנשים מפסיקים לחשוב באופן עצמאי?

אילו התנהגויות מועתקות?

אילו התנהגויות מנורמות?

אנשים מחקים אנשים

אנשים יורשים לעיתים קרובות התנהגות מאנשים אחרים.

אנשים מחקים:

שפה.

דעות.

מגמות.

אורחות חיים.

מראה חיצוני.

עמדות.

הרגלים.

התנהגויות חברתיות.

התנהגויות מקוונות.

לא בהכרח מפני שהם מבינים אותן באופן עצמאי, אלא מפני שהן נראות נורמליות, פופולריות, מוצלחות או מקובלות.

התנהגות חוזרת יכולה להפוך למנורמלת פשוט מפני שמספיק אנשים עושים אותה.

השתלבות יכולה להפוך לנורמלית.

נורמליזציה יכולה להפוך לחזרה.

חזרה יכולה להפוך להתנהגות שעוברת בירושה.

התנהגות שעוברת בירושה יכולה להפוך למציאות מקובלת.

ככל שהתנהגות חוזרת לאורך זמן רב יותר, כך המנגנון שמאחוריה יכול להפוך לבלתי נראה יותר.

אנשים עשויים להפסיק לשאול שאלות מפני שהחזרה עצמה יכולה ליצור מראית עין של אמת.

סביבות שטחיות

סביבות מודרניות יכולות לעודד אנשים להעדיף מראה על פני הבנה.

אנשים עשויים להיות עסוקים ב:

איך הם נראים.

איך הם נראים באינטרנט.

כמה מוצלחים הם נראים.

כמה מאושרים הם נראים.

כמה פופולריים הם נראים.

מה אחרים חושבים עליהם.

אנשים עשויים להציג גרסאות אידיאליות של עצמם תוך הסתרת המציאות.

חיוכים מזויפים יכולים להחליף רווחה אמיתית.

הצלחה מוצגת יכולה להחליף אמת.

זהות מקוונת יכולה להחליף אותנטיות.

התדמית יכולה להפוך לחשובה יותר מהבנה.

אנשים יכולים להיראות מחוברים בזמן שהם מרגישים מבודדים.

אנשים יכולים להיראות מאושרים בזמן שהם מרגישים אומללים.

אנשים יכולים להיראות מצליחים בזמן שהם מתמודדים בקושי בפרטיות.

כאשר המראה הופך לחשוב יותר מן האמת, יכולות להתפתח סביבות שטחיות.

פופולריות, מעמד והשוואה

אנשים עשויים למדוד את עצמם מול אחרים.

יותר כסף.

יותר רכוש.

יותר עוקבים.

יותר מעמד.

יותר תשומת לב.

יותר הכרה.

הדבר יכול ליצור מחזורים אינסופיים של השוואה ללא הבנה.

פופולריות אינה ראייה.

תשומת לב אינה ראייה.

עוקבים אינם ראייה.

מעמד אינו ראייה.

היות משהו נראה בהיקף רחב אינו הופך אותו אוטומטית לנכון.

אנשים יכולים לטעות ולחשוב שנראות היא אמת, שפופולריות היא נכונות ושהשפעה היא אמינות.

פחד, שתיקה ושייכות

אנשים עשויים להימנע משאילת שאלות מפני ששאילת שאלות יכולה לאיים על שייכות.

אנשים עשויים לפחד מ:

ביקורת.

לעג.

דחייה.

הדרה.

מבוכה.

בידוד.

אובדן הזדמנויות.

עמידה לבד.

פחד יכול לעודד שתיקה.

שתיקה יכולה להגן על חזרה.

חזרה יכולה להפוך למנורמלת.

התנהגות מנורמלת יכולה לעבור בירושה לדורות עתידיים.

המחזור יכול להימשך מבלי שאנשים יבינו במלואו למה הם תורמים.

אנשים חייבים גם להבין שתמריצים יכולים להפוך לחזקים יותר מן האמת.

אנשים יכולים לדעת שיש לשאול שאלות על משהו ועדיין להמשיך מפני שהתמריצים מגינים על ההתנהגות.

חינוך, מורים וחזרת העולם

החינוך הוא אחת הדוגמאות הברורות ביותר לתמריץ ורווח.

מורים הם לעיתים קרובות תוצרים של אותה מערכת חינוך שבתוכה למדו.

הם התחנכו בתוכה.

הם הוכשרו בתוכה.

הם מקבלים שכר בתוכה.

הם מוערכים בתוכה.

הם מוצבים בתפקידים בתוכה.

מצפים מהם ללמד בתוכה.

מצפים מהם למסור מידע בתוכה.

מצפים מהם להעריך מידע בתוכה.

אבל לא מלמדים אותם ללמד ילדים את המסלול המובנה המבוסס על ראיות לשאילת שאלות על סביבת העולם עצמה.

אין מדובר בתקיפת מורים.

מדובר בהבנת המערכת.

מורים יכולים להפוך לתורמים לחזרת אותו עולם מפני שהם פועלים בתוך אותה סביבה המונעת מתמרצים.

החינוך יכול לשחזר שוב ושוב את אותו עולם מבלי להתכוון לכך.

אנשים צריכים לשאול:

מה החינוך מתגמל?

על מה החינוך חוזר?

על מה החינוך מגן?

ממה החינוך נמנע?

מה החינוך אינו מלמד?

מה קורה אם החינוך משתנה?

מה קורה אם ילדים לומדים לשאול שאלות על סביבת העולם עצמה?

מדוע תמריץ ורווח חשוב

תמריץ ורווח חשוב מפני שאנשים אינם יכולים להבין כראוי מדוע האנושות חוזרת על אותו עולם עד שהם מבינים מה מתגמל את החזרה הזאת.

מקור ומוצא שואל מאין משהו הגיע ומה עיצב אותו.

תקן הראיות שואל אם הראיות תומכות במה שנטען.

תמריץ ורווח שואל:

מי מרוויח?

מי תלוי?

מי מגן?

מי מפסיד?

איזו התנהגות התמריץ הזה יוצר?

איזו סביבת עולם ההתנהגות הזאת מסייעת לשחזור?

כך אנשים מתחילים לראות את המנגנונים הפועלים מתחת לסביבת העולם.

כך אנשים עוברים מאמונה לבדיקה.

כך אנשים עוברים מבדיקה לראייה.

כך אנשים עוברים מראייה להבנה.

כך אנשים עוברים מהבנה ללמידה.

כך אנשים עוברים מלמידה לחשיבה עצמאית.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד אנשים ממשיכים לעשות את מה שאנשים לפנייהם עשו מבלי להבין למה הם תורמים.

כך אנשים עוברים מלהיות תוצרים של מערכות המונעות מתמריצים להיות לומדים של סביבת העולם.

תמריץ ורווח

תמריץ לאורך זמן

החלק הראשון של חלק זה הסביר שאנשים אינם רק חיים בתוך סביבת העולם.

באמצעות התנהגות המעוצבת על ידי תמריצים, הם מסייעים לשחזר אותה.

חלק זה עובר כעת לאופן שבו תמריצים נמשכים לאורך זמן.

אנשים אינם תמיד חושפים מיד את התמריצים שלהם.

התנהגות לאורך זמן חושפת אותם לעיתים קרובות.

אדם יכול לומר דבר אחד אך להתנהג שוב ושוב בדרך אחרת.

מערכת יכולה לומר שהיא קיימת למטרה אחת אך להגן שוב ושוב על משהו אחר.

ארגון יכול לטעון לניטרליות אך לייצר שוב ושוב אותן תוצאות.

תפקיד יכול לטעון לחובה בזמן שהוא מייצר שוב ושוב היענות.

משרה בתשלום יכולה לטעון לאמת בזמן שהיא מגינה שוב ושוב על המערכת שבה היא תלויה.

תמריץ לאורך זמן עוזר לאנשים לראות דפוסים שרגעים יחידים יכולים להסתיר.

אנשים צריכים לשאול:

איזו התנהגות חזרה לאורך זמן?

אילו תוצאות חזרו?

אילו תמריצים נשארים מוגנים?

אילו תמריצים נשארים מוסתרים?

מי מרוויח שוב ושוב?
 מי נמנע שוב ושוב מהפסד?
 מי מרוויח שוב ושוב כסף?
 מי זוכה שוב ושוב במעמד?
 מי שומר שוב ושוב על תפקיד?
 מי נמנע שוב ושוב מאחריות?
 מי תורם שוב ושוב להמשך אותה סביבה?
 דפוסים לאורך זמן יכולים לחשוף תמריצים שהצהרות לבדן אינן יכולות להסביר.
 הדבר מתחבר ישירות לתקן הראיות.
 תקן הראיות שואל אם ההתנהגות תומכת במה שנטען.
 תמריץ ורווח שואל איזה תמריץ מעצב את ההתנהגות הזאת.
תפקידים שעוברים בירושה ותרומה חוזרת
 תמריצים יכולים לעבור בירושה דרך תפקידים.
 אדם עשוי להיכנס לתפקיד לאחר שמישהו אחר עוזב, פורש, מת או מוחלף.
 האדם עשוי להאמין שהוא פשוט מקבל עבודה.
 אבל ייתכן שהתפקיד כבר נושא דפוס.
 ייתכן שהוא נושא התנהגות חוזרת.
 ייתכן שהוא נושא שתיקה חוזרת.

ייתכן שהוא נושא הגנה חוזרת.

ייתכן שהוא נושא אכיפה חוזרת.

ייתכן שהוא נושא ציות חוזר.

ייתכן שהוא נושא הוראה חוזרת.

ייתכן שהוא נושא היענות חוזרת.

האדם שנכנס לתפקיד עשוי אז להמשיך את מה שאנשים קודמים המשיכו.

כך סביבת העולם יכולה לחזור מדור לדור.

אנשים אינם צריכים ליצור את המנגנון המקורי כדי לתרום לו.

הם יכולים לרשת תפקיד ולעזור להמשיך את המנגנון.

אנשים צריכים לשאול:

איזו התנהגות ייצר התפקיד הזה לפני שהאדם הזה נכנס אליו?

איזו התנהגות התפקיד הזה דורש כעת?

איזו התנהגות התפקיד הזה ימשיך לאחר שהאדם הזה יעזוב אותו?

על מה התפקיד מגן?

על מה התפקיד חוזר?

מה התפקיד מרתייע?

על מה התפקיד מונע מאנשים לשאול שאלות?

מה התפקיד הופך לנורמלי?

הדבר חשוב מפני שאנשים יכולים לתרום לנזק חוזר, שתיקה חוזרת, היענות חוזרת והגנה חוזרת על מערכת בזמן שהם מאמינים שהם פשוט עושים את מה שאנשים לפניהם עשו.

שתיקה, הגנה ותמריץ

שתיקה יכולה להיות אחד הסימנים החזקים ביותר לתמריץ.

אנשים חושבים לעיתים קרובות ששתיקה אינה אומרת דבר.

אבל שתיקה יכולה להפוך להתנהגות.

שתיקה יכולה להגן על מערכות.

שתיקה יכולה להגן על כסף.

שתיקה יכולה להגן על סמכות.

שתיקה יכולה להגן על תלות.

שתיקה יכולה להגן על מוניטין.

שתיקה יכולה להגן על תפקידים.

שתיקה יכולה להגן על נרטיבים.

שתיקה יכולה להגן על מעשים פסולים.

אנשים צריכים לשאול:

מי נשאר בשתיקה?

על מה השתיקה מגינה?

מי מרוויח מן השתיקה?

מי מפסיד אם השתיקה מסתיימת?

מה קורה אם מישהו מדבר?
 באילו תוצאות הוא עלול להיתקל?
 אילו תמריצים מעודדים אנשים להישאר בשתיקה?
 למה השתיקה אפשרה להמשיך?
 אנשים עשויים להישאר בשתיקה מפני שדיבור מאיים על מה שהם
 תלויים בו.
 אנשים עשויים להישאר בשתיקה מפני שדיבור מאיים על
 הכנסתם.
 אנשים עשויים להישאר בשתיקה מפני שדיבור מאיים על המוניטין
 שלהם.
 אנשים עשויים להישאר בשתיקה מפני שדיבור מאיים על תפקידם
 בתוך מערכת.
 אנשים עשויים להישאר בשתיקה מפני שדיבור מאיים על התפקיד
 שירשו.
 אנשים עשויים להישאר בשתיקה מפני שנורמליזציה לימדה אותם
 לא לשאול שאלות.
 לכן שתיקה נעשית התנהגות שיש לשאול עליה שאלות.

פחד מאובדן

אנשים אינם פועלים רק בגלל מה שהם מרוויחים.
 אנשים פועלים גם בגלל מה שהם מפחדים לאבד.
 פחד מאובדן יכול לעצב התנהגות בעוצמה שווה לרווח עצמו.
 אנשים עשויים לפחד לאבד:

כסף.

תעסוקה.

מעמד.

תפקיד.

שייכות.

אישור.

הגנה.

סמכות.

השפעה.

ביטחון.

מוניטין.

עתיד.

פחד מאובדן יכול לעצור שאילת שאלות לפני שהיא מתחילה.

פחד מאובדן יכול ליצור שתיקה.

פחד מאובדן יכול ליצור הליכה בעקבות אחרים.

פחד מאובדן יכול ליצור ציות.

פחד מאובדן יכול ליצור השתתפות בדברים שאנשים אולי אינם

מסכימים איתם במלואם.

אנשים צריכים לשאול:

מה האדם הזה מפחד לאבד?

מה התפקיד הזה מפחד לאבד?

מה המערכת הזאת מפחדת לאבד?

מה משתנה אם אנשים מפסיקים להאמין?

מה משתנה אם אנשים מפסיקים להיענות?

מה משתנה אם אנשים מתחילים לשאול שאלות?

מה משתנה אם אנשים מפסיקים לעשות את מה שאנשים לפניהם עשו?

פחד מאובדן יכול ליצור היענות הרבה לפני שנדרש אי פעם כוח.

אנשים חייבים גם להבין שאמת אינה תמיד חזקה מספיק כדי להתגבר על תמריצים.

אנשים יכולים לדעת שיש לשאול שאלות על משהו ועדיין להמשיך מפני שפחד מאובדן מגן על ההתנהגות.

תרומה קולקטיבית והעולם החוזר

סביבת העולם אינה נשמרת בדרך כלל בידי אדם אחד.

היא נשמרת בידי מיליוני אנשים התורמים חלקים קטנים לאותו מנגנון.

אדם אחד מלמד.

אדם אחד אוכף.

אדם אחד חוזר.

אדם אחד מאשר.

אדם אחד כותב.

אדם אחד נשאר בשתיקה.
 אדם אחד הולך בעקבות אחרים.
 אדם אחד מגן.
 בנפרד, ההתנהגויות האלה יכולות להיראות בלתי מזיקות.
 ביחד, הן יכולות לשחזר סביבת עולם שלמה.
 אנשים עשויים לראות רק:
 את התפקיד שלהם.
 את המשימה שלהם.
 את שכרם.
 את ההוראה שלהם.
 את האחריות שלהם.
 את הישרדותם.
 אבל סביבת העולם נבנית מן התרומה המשולבת של אנשים רבים
 החוזרים על חלקים קטנים של אותו מנגנון.
 לכן אנשים צריכים לשאול:
 למה אני תורם?
 איזה דפוס חוזר אני עוזר להמשיך?
 איזו סביבת עולם ההתנהגות שלי מסייעת לשחזר?
 מה יקרה אם מיליוני אנשים ימשיכו לעשות את אותו דבר?
 זהו אחד החלקים החשובים ביותר בתמריץ ורווח.

חינוך, מורים ותמריץ

יש לשאול שאלות על החינוך באמצעות תמריץ ורווח מפני שהחינוך מעצב את הדור הבא.

מורים הם תוצרים של אותה מערכת המונעת מתמריצים.

הם התחנכו בתוכה.

הם הוכשרו בתוכה.

הם מקבלים שכר בתוכה.

הם מוערכים בתוכה.

הם מוצבים בתפקידים בתוכה.

מצפים מהם למסור מידע בתוכה.

מצפים מהם להעריך מידע בתוכה.

מצפים מהם לעזור לילדים לתפקד בתוכה.

אבל לא ניתן להם המסלול החינוכי המובנה המבוסס על ראיות כדי ללמד ילדים לשאול שאלות על סביבת העולם האמיתית.

הדבר חשוב מפני שמורים נעשים מקורות מידע לילדים.

הם גם נעשים חלק ממבנה התמריצים שמעצב מה ילדים לומדים, על מה ילדים חוזרים, על מה ילדים מתוגמלים ועל מה מרתיעים ילדים מלשאול שאלות.

אין מדובר בתקיפת מורים.

מדובר בהבנת המערכת המונעת מתמריצים שבתוכה הם פועלים.

לכן החינוך יכול לשחזר שוב ושוב את אותו עולם מבלי להתכוון לכך.

אנשים צריכים לשאול:

מה החינוך מתגמל?

על מה החינוך חוזר?

על מה החינוך מגן?

מה החינוך מנרמל?

מה החינוך מרתיע?

על מה החינוך אינו שואל שאלות?

על מה משלמים למורים למסור?

מה מורים מוכשרים להעריך?

בתוך מה מכינים ילדים לתפקד?

מה קורה אם מורים שואלים שאלות על המערכת עצמה?

מה קורה אם ילדים לומדים לשאול שאלות על סביבת העולם עצמה?

החינוך אינו יכול להשתפר כראוי אם לא נשאלות שאלות על התמריצים שבתוך החינוך.

אם מורים מקבלים שכר, מוכשרים, מוערכים ומוצבים בתפקידים החוזרים על אותה מערכת, החינוך יכול להמשיך לייצר אנשים שמוכנים לתפקד בתוך סביבת העולם במקום ללמוד ממנה.

מערכות, תמריץ ותוצאות חוזרות

מערכות יכולות לשרוד תקופות ארוכות מפני שתמריצים בנויים בתוכן.

אנשים עשויים להיכנס למערכות כשהם מאמינים שהם עצמאיים.

אבל מערכות יכולות לעצב בהדרגה התנהגות באמצעות תלות.

ככל שתמריצים נשארים ללא שאלות לאורך זמן רב יותר, כך הם יכולים להיראות נורמליים יותר.

מערכות יכולות לתגמל שתיקה.

מערכות יכולות לתגמל היענות.

מערכות יכולות לתגמל נאמנות.

מערכות יכולות לתגמל חזרה.

מערכות יכולות לתגמל אכיפה.

מערכות יכולות לתגמל הגנה על המערכת עצמה.

מערכות יכולות להעניש שאילת שאלות.

מערכות יכולות להעניש חשיפה.

מערכות יכולות להעניש אמת.

מערכות יכולות להעניש סירוב.

אנשים צריכים לשאול:

איזו התנהגות המערכת מתגמלת?

איזו התנהגות המערכת מרתיעה?

איזו התנהגות המערכת מענישה?

על איזו התנהגות המערכת מגינה?

אילו תוצאות המערכת יוצרת שוב ושוב?

אילו בעיות חוזרות ממשיכות להופיע?

אילו תמריצים גורמים לתוצאות האלה?

אנשים מנסים לעיתים קרובות לתקן תוצאות מבלי לשאול שאלות על תמריצים.

אם התמריצים נשארים ללא שינוי, ההתנהגות נשארת לעיתים קרובות ללא שינוי.

אם ההתנהגות נשארת ללא שינוי, התוצאות נשארות לעיתים קרובות ללא שינוי.

לכן האנושות יכולה לחזור על אותו עולם בזמן שהיא מאמינה שהיא מנסה לשפר אותו.

תמריץ וקידום האנושות

תמריץ ורווח הוא חלק ממסלול החינוך החסר לקידום האנושות.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד תמריצים נשארים בלתי נראים.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד אנשים ממשיכים לעשות את מה שאנשים לפנייהם עשו מבלי להבין למה הם תורמים.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד שייכות נעשית חזקה יותר מן האמת.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד פופולריות מחליפה הבנה.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד סביבות שטחיות מחליפות אותנטיות.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד פחד מהדרה עוצר שאילת שאלות.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד נורמליזציה הופכת חזרה למציאות מקובלת.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד מערכות מתגמלות חזרה במקום הבנה.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד החינוך מכין ילדים לתפקד בתוך סביבת העולם מבלי ללמד אותם כיצד לשאול עליה שאלות כראוי.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד אנשים מגינים על מה שפוגע בהם מפני שהם תלויים בו.

מקור ומוצא שואל מאין משהו הגיע ומה עיצב אותו.

תקן הראיות שואל אם הראיות תומכות במה שנטען.

תמריץ ורווח שואל:

מי מרוויח?

מי תלוי?

מי מגן?

מי מפסיד?

מי מקבל שכר?

מי נשאר בשתיקה?

מי הולך בעקבות אחרים?

מי מנרמל?

איזו התנהגות התמריץ הזה יוצר?

איזו סביבת עולם ההתנהגות הזאת מסייעת לשחזור?

כך אנשים מתחילים לראות את המנגנונים הפועלים מתחת לסביבת העולם.

כך אנשים עוברים מאמונה לבדיקה.

כך אנשים עוברים מבדיקה לראייה.

כך אנשים עוברים מראייה להבנה.

כך אנשים עוברים מהבנה ללמידה.

כך אנשים עוברים מלמידה לחשיבה עצמאית.

כאשר תמריצים נעשים גלויים, ההתנהגות נעשית גלויה.

כאשר ההתנהגות נעשית גלויה, התרומה נעשית גלויה.

כאשר התרומה נעשית גלויה, הבנה נעשית אפשרית.

כאשר הבנה נעשית אפשרית, האנושות יכולה להתחיל להפסיק לחזור על אותו עולם.

חלק 4 - אופי ועקביות

מהם באמת אופי ועקביות

חלק 1 קבע שאנשים חייבים ללמוד לראות את סביבת העולם במקום פשוט להפוך לתוצרים שלה.

חלק 2 קבע שאנשים חייבים לבחון אם הראיות תומכות במה שנטען.

חלק 3 קבע שאנשים חייבים להבין אילו תמריצים מתגמלים, מגינים ומשחזרים התנהגות.

חלק 4 עובר כעת לאופי ועקביות.

אופי ועקביות קיים מפני שאנשים אינם יכולים להבין כראוי אנשים, מערכות, ארגונים, סביבות או את העולם עצמו עד שהם מבינים איזו התנהגות מוצגת שוב ושוב לאורך זמן.

לעיתים קרובות מלמדים אנשים להקשיב למילים.

לא מלמדים אותם כראוי לחקור התנהגות.

מלמדים אנשים לתת אמון בתארים.

לא מלמדים אותם כראוי לבחון עקביות.

לעיתים קרובות מלמדים אנשים להאמין להבטחות.

לא מלמדים אותם כראוי לשאול שאלות על דפוסים.

לעיתים קרובות מלמדים אנשים לשפוט רגעים מבודדים.

לא מלמדים אותם ללמוד מהתנהגות חוזרת.

אופי ועקביות מלמד אנשים לשאול:

איזו התנהגות מוצגת שוב ושוב?

איזו התנהגות מתוגמלת שוב ושוב?

על איזו התנהגות מגינים שוב ושוב?

מאיזו התנהגות נמנעים שוב ושוב?

איזו התנהגות נשארת עקבית לאורך זמן?

איזו התנהגות משתנה בהתאם לנסיבות?

איזו התנהגות מסייעת לשחזר את סביבת העולם?

אופי אינו רגע אחד.

אופי הוא התנהגות המוצגת שוב ושוב לאורך זמן.

עקביות אינה הצהרה אחת.

עקביות היא התאמה חוזרת בין מילים, התנהגות ותוצאות לאורך זמן.

אופי הוא אחד מכלי הלמידה הגדולים ביותר של האנושות מפני שהתנהגות חוזרת חושפת את מה שמילים, תדמית, מוניטין והצגה מסתירים לעיתים קרובות.

הדבר חשוב מפני שהתנהגות חוזרת חושפת לעיתים קרובות יותר ממה שרגעים מבודדים יכולים לחשוף אי פעם.

מה מוצג

סביבת העולם כבר מראה לאנושות כיצד היא פועלת.

הבעיה אינה תמיד ששום דבר אינו מוצג.

הבעיה היא שלא לימדו אנשים כראוי כיצד לשאול שאלות, לראות, להבין וללמוד ממה שמוצג.

אנשים עשויים לראות שקרים.

אנשים עשויים לראות סתירה.

אנשים עשויים לראות שתיקה.

אנשים עשויים לראות תלות.

אנשים עשויים לראות פחד.

אנשים עשויים לראות כסף מעצב התנהגות.

אנשים עשויים לראות מערכות מגינות על עצמן.

אנשים עשויים לראות תקשורת חוזרת על נרטיבים.

אנשים עשויים לראות סמכות נמנעת מראיות.

אנשים עשויים לראות אנשים הולכים בעקבות אחרים.

אנשים עשויים לראות דפוסים חוזרים נמשכים.

אבל ללא מסגרת השאילה הנכונה, אנשים עדיין יכולים להגיע להבנה שגויה.

אנשים מגיעים לעיתים קרובות להבנות שגויות מפני שלא לימדו אותם כראוי כיצד לשאול שאלות, לראות, להבין וללמוד ממה שמוצג.

אנשים יכולים לראות מה מוצג ועדיין לא להבין מה משמעותו.

הם יכולים לראות התנהגות ולהתמקד רק ביחידים.

הם יכולים לראות סתירה ולהיעצר בכעס.

הם יכולים לראות שקרים ולהיעצר בהאשמה.

הם יכולים לראות מערכות ולהיעצר בהסברים שעל פני השטח.

הם יכולים לראות בעיות חוזרות ועדיין לא להבין את המנגנונים שיוצרים אותן.

אופי ועקביות מלמד אנשים לשאול שאלות על מה שמוצג באמצעות התנהגות חוזרת.

הוא מבקש מאנשים לא רק לשאול:

מה קרה?

אלא גם:

מה זה מראה?

איזו התנהגות נחשפת?

איזה דפוס נחשף?

איזו סתירה מוצגת?

מה זה מלמד על סביבת העולם?

מה האנושות יכולה ללמוד מכך?

העולם הוא בית הספר האמיתי מפני שסביבת העולם מציגה ללא הרף התנהגות, סתירה, חזרה, תמריץ, שתיקה, תלות, סמכות, פחד ותוצאה.

אנשים אינם יכולים ללמוד ממה שאינם יכולים לראות.

אבל אנשים גם אינם יכולים ללמוד ממה שלא לימדו אותם כיצד לשאול עליו שאלות.

מילים, התנהגות ודפוסים

אנשים שופטים לעיתים קרובות את מה שאנשים אומרים.

אבל התנהגות יכולה לחשוף את מה שמילים מסתירות.

אפשר לתרגל מילים מראש.

אפשר לבחור מילים.

אפשר לחזור על מילים.

אפשר להגן על מילים.

אפשר להציג מילים.

התנהגות לעיתים קרובות קשה יותר להסתיר לאורך תקופות ארוכות.

מידע יכול לומר לאנשים מה קרה.

התנהגות יכולה ללמד אנשים מדוע זה קרה.

אנשים צריכים לשאול:

האם המילים תואמות את ההתנהגות?

האם הפעולות תואמות את הטענות?

האם התוצאות תואמות את ההבטחות?

האם ההתנהגות נשארת זהה לאורך זמן?

האם ההתנהגות משתנה בהתאם למי שצופה?

האם ההתנהגות משתנה בהתאם למי שמרוויח?

התנהגות חוזרת יכולה לחשוף סתירות שהצהרות מבודדות אינן יכולות לחשוף.

דפוסים חושפים לעיתים קרובות יותר מהבטחות.
עקביות חושפת לעיתים קרובות יותר ממוניטין.
התנהגות חושפת לעיתים קרובות יותר מתארים.
לכן אנשים חייבים ללמוד לחקור דפוסים במקום רגעים מבודדים.

התנהגות לעולם אינה קיימת בבידוד

התנהגות אינה קיימת בבידוד.
אנשים משפיעים על אנשים.
מערכות משפיעות על אנשים.
אנשים משפיעים על מערכות.
מבוגרים משפיעים על ילדים.
ילדים נעשים מבוגרים.
דורות עתידיים יורשים התנהגויות.
לאחר מכן דורות עתידיים מסייעים לשחזר את סביבת העולם.
לכל התנהגות חוזרת יש תוצאות מעבר ליחיד.
התנהגות חוזרת יכולה להפוך לנורמלית.
נורמליזציה יכולה להפוך לירושה.
ירושה יכולה להפוך למציאות מקובלת.
לכן אנשים צריכים לשאול:
איזו התנהגות הדבר הזה יוצר?
מי לומד מן ההתנהגות הזאת?

מי יירש את ההתנהגות הזאת?

איזו סביבת עולם עתידית ההתנהגות הזאת תסייע לשחזר?
אופי ועקביות מלמד אנשים לחשוב מעבר ליחיד ולהתחיל ללמוד
מן הסביבה הרחבה יותר.

אופי מעל מוניטין

לעיתים קרובות מלמדים אנשים לתת אמון במוניטין.

אבל מוניטין אינו אופי באופן אוטומטי.

אפשר ליצור מוניטין.

אפשר להגן על מוניטין.

אפשר לחזור על מוניטין.

אפשר לקדם מוניטין.

אפשר לרשת מוניטין.

אופי שונה.

אופי מוצג שוב ושוב באמצעות התנהגות.

אנשים צריכים לשאול:

איזו התנהגות מוצגת שוב ושוב?

מה קורה כאשר מופיע לחץ?

מה קורה כאשר איש אינו צופה?

מה קורה כאשר יש מה להרוויח?

מה קורה כאשר יש מה להפסיד?

מה קורה כאשר אמת מתנגשת בתמריץ?
אופי נעשה לעיתים קרובות גלוי ביותר כאשר תמריצים מעורבים.
זו הסיבה שאופי ועקביות מתחבר ישירות לתמריץ ורווח.

עקביות לאורך זמן

אי אפשר לשפוט עקביות מאירוע אחד.
יש לבחון עקביות לאורך זמן.
אנשים עשויים לומר שהם מעריכים אמת.
אנשים עשויים לומר שהם מעריכים למידה.
אנשים עשויים לומר שהם מעריכים הוגנות.
אנשים עשויים לומר שהם מעריכים שאילת שאלות.
אבל עקביות שואלת אם ההתנהגות תומכת שוב ושוב בטענות
האלה.

אנשים צריכים לשאול:

איזו התנהגות הוצגה לאורך זמן?

אילו דפוסים חזרו?

אילו סתירות הופיעו?

אילו התנהגויות נשארו ללא שינוי?

אילו התנהגויות נעלמות כאשר הנסיבות משתנות?

עקביות נעשית לעיתים קרובות אחד ממסלולי הראיות החזקים
ביותר מפני שבסופו של דבר אנשים מראים מה הם עושים שוב
ושוב.

הדבר מתחבר ישירות לתקן הראיות.
תקן הראיות שואל אם ההתנהגות תומכת במה שנטען.
אופי ועקביות שואל אם ההתנהגות נשארת מותאמת שוב ושוב
לאורך זמן.

תדמית לעומת אופי

אנשים יכולים להיות מיומנים בניהול תדמית.
תדמית היא מה שאנשים רוצים שאחרים יראו.
אופי הוא מה שהתנהגות מראה שוב ושוב.

אפשר ליצור תדמית.

אפשר להגן על תדמית.

אפשר להציג תדמית.

אפשר לקדם תדמית.

אפשר לתגמל תדמית.

אבל תדמית אינה אופי באופן אוטומטי.

אנשים צריכים לשאול:

האם אני רואה תדמית?

או שאני רואה התנהגות?

האם אני רואה הצגה?

או שאני רואה עקביות?

איזו התנהגות מוצגת שוב ושוב?

איזו התנהגות מוסתרת שוב ושוב?

איזו התנהגות מופיעה כאשר מסירים לחץ?

איזו התנהגות מופיעה כאשר מוסיפים לחץ?

אנשים יכולים לבלות שנים בהגנה על תדמית בזמן שהתנהגותם חושפת שוב ושוב משהו אחר.

אנשים, מערכות וסביבת העולם

אופי ועקביות אינו חל רק על יחידים.

הוא חל על כל דבר הפועל בתוך סביבת העולם.

הוא חל על:

אנשים.

מורים.

הורים.

בתי ספר.

ממשלות.

תקשורת.

מוסדות.

מערכות.

ארגונים.

קהילות.

סביבות.

אנשים בוחנים לעיתים קרובות מה הדברים האלה אומרים.
הם אינם בוחנים כראוי מה הדברים האלה עושים שוב ושוב.
לכן אנשים צריכים לשאול:

איזו התנהגות מוצגת שוב ושוב?
על איזו התנהגות מגינים שוב ושוב?
מאיזו התנהגות נמנעים שוב ושוב?
איזו התנהגות מתוגמלת שוב ושוב?
איזו התנהגות מנורמלת שוב ושוב?
איזו התנהגות עוברת בירושה שוב ושוב?
איזו התנהגות מוצגת לאנושות כדבר שיש ללמוד ממנו?
יש להחיל אופי ועקביות בכל מקום.

חינוך, מורים ואופי

יש לשאול שאלות גם על החינוך באמצעות אופי ועקביות.
מורים נעשים מקורות מידע לילדים.
ילדים אינם לומדים רק ממידע.
הם גם לומדים מהתנהגות.
ילדים מתבוננים ב:
מה מבוגרים עושים.
מה מורים עושים.
מה מערכות מתגמלות.

ממה מערכות נמנעות.
 על מה מערכות מגינות.
 על מה מערכות חוזרות.
 מה מערכות מציגות כנורמלי.
 אין מדובר בתקיפת מורים.
 מדובר בהבנת הסביבה שבתוכה הם פועלים.
 אנשים צריכים לשאול:
 אילו התנהגויות ילדים רואים שוב ושוב?
 על אילו התנהגויות ילדים מתוגמלים שוב ושוב?
 על אילו התנהגויות מרתיעים ילדים שוב ושוב מלשאול שאלות?
 האם מכינים ילדים לחזור על סביבת העולם?
 או שמכינים ילדים ללמוד ממנה?
 אם ילדים אינם לומדים כיצד לשאול שאלות על התנהגות,
 סתירה, תמריץ, שתיקה ודפוסים חוזרים, הם יכולים לרשת את
 אותה סביבת עולם מבלי להבין מה מוצג להם.

מדוע אופי ועקביות חשוב

אופי ועקביות חשוב מפני שאנשים אינם יכולים להבין כראוי את
 סביבת העולם עד שהם מבינים התנהגות חוזרת.
 המטרה אינה להילכד בתוך כעס, האשמה, פחד או התנגדות
 אינסופית.
 המטרה היא ללמוד ממה שסביבת העולם כבר מראה.

סביבת העולם עצמה נעשית סביבה חינוכית.

ההתנהגות נעשית הלקח.

הסתירה נעשית הלקח.

החזרה נעשית הלקח.

הסביבה עצמה נעשית המורה.

התודעה האנושית מתקדמת כאשר אנשים מפסיקים להגיב למה שמוצג להם ומתחילים ללמוד ממה שמוצג להם.

מקור ומוצא שואל מאין משהו הגיע ומה עיצב אותו.

תקן הראיות שואל אם הראיות תומכות במה שנטען.

תמריץ ורווח שואל מה מתגמל את ההתנהגות.

אופי ועקביות שואל:

האם ההתנהגות מתיישבת שוב ושוב עם מה שנטען?

מה ההתנהגות מראה?

מה הסתירה מלמדת?

מה הדפוס החוזר חושף?

מה האנושות יכולה ללמוד ממה שמוצג?

כך אנשים מתחילים לעבור מעבר לרגעים מבודדים.

כך אנשים מתחילים לזהות דפוסים.

כך אנשים מתחילים לזהות סתירות.

כך אנשים מתחילים לזהות עקביות.

כך אנשים מתחילים ללמוד ממה שסביבת העולם כבר מראה.
כך אנשים עוברים מאמונה לבדיקה.
כך אנשים עוברים מבדיקה לראייה.
כך אנשים עוברים מראייה להבנה.
כך אנשים עוברים מהבנה ללמידה.
כך אנשים עוברים מלמידה לחשיבה עצמאית.
כך אנשים עוברים מלהיות תוצרים של סביבת העולם להיות
לומדים של סביבת העולם.

אופי לאורך זמן

החלק הראשון של חלק זה הסביר שאופי ועקביות אינו עוסק
ברגעים מבודדים.
הוא עוסק בהבנת התנהגות חוזרת לאורך זמן.
חלק זה עובר כעת לאופן שבו אופי ועקביות פועל לאורך זמן.
אנשים אינם תמיד חושפים מיד את אופיים.
התנהגות לאורך זמן חושפת אותם לעיתים קרובות.
אדם יכול לומר דבר אחד אך לעשות שוב ושוב דבר אחר.
מערכת יכולה לטעון למטרה אחת אך לייצר שוב ושוב תוצאות
שונות.
ארגון יכול לטעון לניטרליות אך להגן שוב ושוב על התנהגויות
מסוימות.
מוסד יכול לטעון להוגנות אך להימנע שוב ושוב משאלות קשות.

תפקיד יכול לטעון לחובה אך לייצר שוב ושוב היענות.
אופי לאורך זמן עוזר לאנשים לראות דפוסים שרגעים מבודדים יכולים להסתיר.

אנשים צריכים לשאול:

איזו התנהגות הוצגה שוב ושוב?

אילו תוצאות הופקו שוב ושוב?

אילו דפוסים ממשיכים להופיע?

אילו סתירות ממשיכות להופיע?

איזו התנהגות נשארת ללא שינוי?

איזו התנהגות משתנה בהתאם לנסיבות?

איזו התנהגות משתנה בהתאם למי שצופה?

דפוסים לאורך זמן חושפים לעיתים קרובות אופי באופן מדויק יותר מהצהרות לבדן.

סתירה והתנהגות אנושית

סתירה יכולה להפוך לאחד המסלולים החזקים ביותר להבנת אופי.

אנשים יכולים לומר שהם מעריכים אמת בזמן שהם נמנעים מאמיתות קשות.

אנשים יכולים לומר שהם מעריכים שאילת שאלות בזמן שהם מרתיעים שאלות.

אנשים יכולים לומר שהם מעריכים למידה בזמן שהם מגינים על חזרה.

אנשים יכולים לומר שהם מעריכים הוגנות בזמן שהם מייצרים שוב ושוב תוצאות לא הוגנות.

אנשים יכולים לומר שהם מעריכים חשיבה עצמאית בזמן שהם מתגמלים התאמה.

אנשים צריכים לשאול:

היכן מילים והתנהגות נפרדות?

אילו סתירות מופיעות שוב ושוב?

אילו דפוסים ממשיכים למרות הסתירה?

מי מרוויח מכך שהסתירה ממשיכה?

אילו תמריצים מגינים על הסתירה?

סתירה אינה באופן אוטומטי הוכחה לכוונה רעה.

אבל יש לשאול שאלות על סתירה חוזרת.

סתירה חוזרת יכולה לחשוף מנגנונים הפועלים מתחת לפני השטח.

סביבת העולם כבר מראה לאנושות

סביבת העולם כבר מראה לאנושות כיצד היא פועלת.

הבעיה אינה תמיד ששום דבר אינו מוצג.

הבעיה היא שלא לימדו את האנושות כראוי כיצד ללמוד ממה שמוצג.

אנשים יכולים לראות סתירה ולהיעצר בהאשמה.

אנשים יכולים לראות שקרים ולהיעצר בכעס.

אנשים יכולים לראות מערכות ולהיעצר בהסברים שעל פני השטח.

אנשים יכולים לראות בעיות חוזרות ולהיעצר בתסכול.

אנשים יכולים לראות התנהגויות חוזרות ולהיעצר בתגובות רגשיות.

אנשים יכולים לראות אירועים גלויים ועדיין לא להבין את המנגנונים שיוצרים אותם.

אנשים מגיעים לעיתים קרובות להבנות שגויות מפני שעדיין אין ברשותם ידע, הבנה או יכולות שאילת שאלות מספיקים.

אנשים עשויים לראות:

אירוע אחד.

אדם אחד.

מערכת אחת.

שקר אחד.

סתירה אחת.

תוצאה אחת.

ואז לעצור שם.

אופי ועקביות מלמד אנשים להמשיך.

אנשים צריכים לשאול:

איזו התנהגות זה חושף?

איזה מנגנון זה חושף?

איזה דפוס חוזר זה מראה?

איזו סתירה זה מציג?

מה האנושות יכולה ללמוד מכך?

המטרה אינה שאילת שאלות אינסופית.

המטרה היא הבנה.

תגובה לעומת למידה

אחת המגבלות הגדולות ביותר בקידום האנושות היא שאנשים מגיבים לעיתים קרובות למה שמוצג להם במקום ללמוד ממה שמוצג להם.

תגובה יכולה לעצור התקדמות.

אנשים נעשים כועסים.

אנשים נעשים מפוחדים.

אנשים בוחרים צדדים.

אנשים מגינים על עמדות.

אנשים תוקפים עמדות.

אנשים נלכדים בתוך נרטיבים.

אנשים יכולים להשקיע כמויות עצומות של אנרגיה בתגובה מבלי להבין למה הם מגיבים.

אופי ועקביות מלמד אנשים לעבור מעבר לתגובה.

אנשים צריכים לשאול:

מה זה מראה?

מה זה מלמד?

איזו התנהגות נחשפת?

איזה דפוס חוזר נחשף?

איזה מנגנון פועל?

מה האנושות יכולה ללמוד מכך?

היעד אינו תגובה.

היעד הוא הבנה.

אופי בררני וחשיבה בררנית

אנשים אינם תמיד מתנהגים באופן עקבי.

אנשים עשויים להתנהג אחרת בהתאם ל:

כסף.

מעמד.

קהל.

סמכות.

אישור.

פופולריות.

פחד.

רווח.

הפסד.

אנשים עשויים להיראות אמיתיים בסביבה אחת ולהימנע מאמת
בסביבה אחרת.

אנשים עשויים לשאול שאלות על נושא אחד בזמן שהם מגינים על
אחר.

אנשים עשויים לאתגר מערכת אחת בזמן שהם מגינים על אחרת.

אנשים עשויים להחיל עקרונות באופן בררני.

אנשים צריכים לשאול:

האם ההתנהגות הזאת נשאת עקבית בכל מקום?

או שהיא מופיעה רק בנסיבות מסוימות?

מה משתנה כאשר תמריצים מופיעים?

מה משתנה כאשר לחץ מופיע?

מה משתנה כאשר משהו בעל ערך נמצא בסיכון?

אופי נעשה לעיתים קרובות גלוי ביותר כאשר תמריצים ולחץ
מתנגשים.

שתיקה, השתתפות והתנהגות חוזרת

אופי אינו נחשף רק באמצעות פעולה.

אופי יכול להיחשף גם באמצעות שתיקה.

שתיקה יכולה להפוך להתנהגות.

שתיקה יכולה להפוך להגנה.

שתיקה יכולה להפוך להשתתפות.

אנשים צריכים לשאול:

מי נשאר בשתיקה?

על מה מגינים?

לאיזו התנהגות חוזרת מאפשרים להמשיך?

מאיזו אמת נמנעים?

מאיזו סתירה מתעלמים?

אנשים עשויים להישאר בשתיקה מפני שדיבור מאיים על מה שהם תלויים בו.

אנשים עשויים להישאר בשתיקה מפני שדיבור מאיים על תפקידם.

אנשים עשויים להישאר בשתיקה מפני שדיבור מאיים על שייכות.

אנשים עשויים להישאר בשתיקה מפני שדיבור מאיים על אישור.

לכן אופי כולל גם את מה שאנשים בוחרים שוב ושוב שלא לעשות.

התנהגות, השפעה ודורות עתידיים

התנהגות לעולם אינה קיימת בבידוד.

אנשים משפיעים על אנשים.

מערכות משפיעות על אנשים.

אנשים משפיעים על מערכות.

מבוגרים משפיעים על ילדים.

ילדים נעשים מבוגרים.

דורות עתידיים יורשים התנהגויות.

לאחר מכן דורות עתידיים מסייעים לשחזר את סביבת העולם.

לכל התנהגות חוזרת יש תוצאות מעבר ליחיד.

אנשים עשויים להאמין שהם מקבלים רק החלטה קטנה.

אבל מיליוני התנהגויות חוזרות יכולות לשחזר סביבת עולם שלמה.

לכן אנשים צריכים לשאול:

לאיזו התנהגות אני תורם?

איזו התנהגות אני מסייע לנרמל?

איזו התנהגות יירשו הדורות העתידיים?

איזו סביבת עולם ההתנהגות הזאת תסייע לשחזר?

חינוך, מורים ואופי

יש לבחון גם את החינוך באמצעות אופי ועקביות.

ילדים אינם יורשים רק מידע.

ילדים יורשים התנהגות.

ילדים מתבוננים ב:

כיצד מבוגרים מתנהגים.

כיצד מורים מתנהגים.

כיצד סמכות מתנהגת.

כיצד מערכות מתנהגות.

כיצד אנשים מגיבים.

כיצד אנשים נשארים בשתיקה.

כיצד אנשים שואלים שאלות.

כיצד אנשים נמנעים משאלת שאלות.

ילדים יכולים בהדרגה לרשת בעצמם את ההתנהגויות האלה.

אין מדובר בתקיפת מורים.

מדובר בהבנת הסביבה שמעצבת אותם.

אנשים צריכים לשאול:

אילו התנהגויות ילדים רואים שוב ושוב?

אילו התנהגויות ילדים יורשים שוב ושוב?

על אילו התנהגויות ילדים מתוגמלים שוב ושוב?

על אילו התנהגויות מרתיעים ילדים שוב ושוב מלשאול שאלות?

החינוך אינו יכול להשתפר כראוי אם התנהגות חוזרת נשארת בלתי נראית.

תודעה אנושית ולמידה מסביבת העולם

אחד המסלולים החסרים הגדולים ביותר בקידום האנושות הוא ללמוד ממה שכבר גלוי.

האנושות נחשפת ללא הרף ל:

סתירה.

תלות.

שתיקה.

סמכות.

פחד.

הליכה בעקבות אחרים.

נורמליזציה.

תמריצים.

חזרה.

התנהגות.

אך לא לימדו את האנושות כראוי כיצד ללמוד מן המנגנונים האלה.

אנשים ממתינים לעיתים קרובות שילמדו אותם בזמן שהם כבר עומדים בתוך סביבת הלמידה הגדולה ביותר שקיימת.

סביבת העולם עצמה היא הלקח.

סביבת העולם עצמה היא הראיה.

סביבת העולם עצמה היא ההזדמנות ללמוד.

סביבת העולם עצמה היא המורה.

התודעה האנושית מתקדמת כאשר אנשים מפסיקים להגיב למה שמוצג להם ומתחילים ללמוד ממה שמוצג להם.

לכן אנשים צריכים לשאול:

מה זה מראה?

מה זה מלמד?

מה האנושות יכולה ללמוד מכך?

איזה דפוס חוזר נחשף?

איזו התנהגות נחשפת?

איזו סביבת עולם משוחזרת?

כאשר אנשים לומדים לשאול את השאלות האלה, הם מתחילים לעבור מעבר לתגובה ולכיוון הבנה.

אופי וקידום האנושות

אופי ועקביות הוא חלק ממסלול החינוך החסר לקידום האנושות.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד סתירות חוזרות נשארות בלתי נראות.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד אנשים אומרים דבר אחד ועושים שוב ושוב דבר אחר.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד תדמית נעשית חשובה יותר מהתנהגות.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד מוניטין נעשה חשוב יותר מעקביות.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד סטנדרטים כפולים נשארים מנוormלים.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד תמריצים גוברים שוב ושוב על עקרונות.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד התנהגויות חוזרות עוברות בירושה ללא בדיקה.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד ילדים יורשים התנהגויות מבלי ללמוד כיצד לשאול עליהן שאלות.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד אנשים מגיבים למה שמוצג במקום ללמוד ממה שמוצג.

מקור ומוצא שואל מאין משהו הגיע ומה עיצב אותו.

תקן הראיות שואל אם הראיות תומכות במה שנטען.

תמריץ ורווח שואל מה מתגמל ומגן על התנהגות.

אופי ועקביות שואל:

האם ההתנהגות מתיישבת שוב ושוב עם מה שנטען?

מה ההתנהגות מראה?

מה הסתירה מלמדת?

מה הדפוס החוזר חושף?

מה האנושות יכולה ללמוד ממה שמוצג?

כך אנשים מתחילים לזהות דפוסים.

כך אנשים מתחילים לזהות סתירות.

כך אנשים מתחילים לזהות עקביות.

כך אנשים מתחילים ללמוד ממה שסביבת העולם כבר מראה.

כך אנשים עוברים מאמונה לבדיקה.

כך אנשים עוברים מבדיקה לראייה.

כך אנשים עוברים מראייה להבנה.

כך אנשים עוברים מהבנה ללמידה.

כך אנשים עוברים מלמידה לחשיבה עצמאית.

כך אנשים עוברים מלהיות תוצרים של סביבת העולם להיות
לומדים של סביבת העולם.

חלק 5 - רשות לשאול שאלות

מהי באמת רשות לשאול שאלות

חלק 1 קבע שאנשים חייבים ללמוד לראות את סביבת העולם במקום פשוט להפוך לתוצרים שלה.

חלק 2 קבע שאנשים חייבים לבחון אם הראיות תומכות במה שנטען.

חלק 3 קבע שאנשים חייבים להבין אילו תמריצים מתגמלים, מגינים ומשחזרים התנהגות.

חלק 4 קבע שאנשים חייבים ללמוד ממה שהתנהגות חוזרת כבר מראה לאנושות.

חלק 5 עובר כעת לרשות לשאול שאלות.

רשות לשאול שאלות קיימת מפני שאנשים מעוצבים על ידי סביבות שמלמדות אותם לקבל, ללכת בעקבות אחרים, לחזור, לציית ולהישאר בשתיקה, ולא מלמדים אותם כיצד לשאול שאלות על כך.

מלמדים אנשים מה לחשוב מבלי ללמד אותם כיצד לשאול כראוי שאלות על החשיבה עצמה.

מלמדים אנשים במה להאמין ולא מלמדים אותם כיצד האמונה נוצרה.

מלמדים אנשים על מה לחזור ולא מלמדים אותם כיצד לבחון את מה שחוזר.

מלמדים אנשים במי לתת אמון ולא מלמדים אותם כיצד לשאול שאלות על אמון.

מלמדים אנשים איזו סמכות לקבל ולא מלמדים אותם כיצד לשאול שאלות על סמכות.

מלמדים אנשים כיצד לתפקד בתוך מערכות ולא מלמדים אותם כיצד לשאול שאלות על מערכות.

הדבר יוצר אחד המכשולים הגדולים ביותר לקידום האנושות.

אנשים יכולים להתחיל להרגיש ששאלת שאלות דורשת רשות.

רשות מסמכות.

רשות ממערכות.

רשות ממורים.

רשות מהורים.

רשות ממעסיקים.

רשות מהממשלה.

רשות מהתקשורת.

רשות ממומחים.

רשות מקבוצות.

רשות מפופולריות.

רשות מקבלה חברתית.

רשות מסביבת העולם סביבם.

רשות לשאול שאלות מלמדת אנשים לשאול:

האם מותר לי לשאול על זה שאלות?

מי לימד אותי שאני זקוק לרשות?

ממה אני מפחד שיקרה אם אשאל שאלות?

מי מרוויח אם אני שואל שאלות?

איזו התנהגות מוגנת כאשר מרתיעים שאילת שאלות?

איזו סביבת עולם משוחזרת כאשר אנשים מחכים לרשות לשאול שאלות?

רשות לשאול שאלות אינה עוסקת רק בשאילת שאלות.

היא עוסקת בהבנת הסיבה לכך שאנשים עוצרים את עצמם מלשאול שאלות מלכתחילה.

רשות לשאול שאלות גם מלמדת אנשים לשאול שאלות על הרשות עצמה.

התניה ומבני רשות לכל החיים

אנשים מותנים לעיתים קרובות לבקש רשות לאורך כל חייהם.

ילדים עשויים לבקש רשות ממבוגרים.

תלמידים עשויים לבקש רשות ממורים.

עובדים עשויים לבקש רשות ממעסיקים.

אנשים עשויים לבקש רשות ממערכות.

אנשים עשויים לבקש רשות מקבוצות.

אנשים עשויים לבקש רשות מסמכות.

אנשים עשויים לבקש רשות מהחברה עצמה.

עם הזמן, ההתנהגות הזאת יכולה להפוך לנורמלית.

אנשים יכולים בהדרגה להפסיק לתת אמון בתצפיותיהם שלהם.

הם יכולים בהדרגה להפסיק לתת אמון ביכולתם שלהם ללמוד.
הם יכולים בהדרגה להפסיק לשאול שאלות על מה שמוצג.
אנשים יכולים להתרגל כל כך לבקש רשות עד שאינם מזהים עוד
שהם עושים זאת.

מבני רשות יכולים בסופו של דבר להפוך לבלתי נראים.
אנשים עשויים כבר לא להבין שהם פועלים בתוכם.
אנשים צריכים לשאול:

מי לימד אותי לבקש רשות?

מתי התחלתי לבקש רשות?

אילו מבני רשות ירשתי?

האם אני נותן אמון ביכולתי שלי ללמוד?
או שאני מחכה לאישור לפני שאני לומד?

המתנה לרשות ללמוד

אנשים ממתנינים לעיתים קרובות שילמדו אותם בזמן שהם כבר
עומדים בתוך סביבת הלמידה הגדולה ביותר שקיימת.
סביבת העולם כבר מראה התנהגות, סתירה, חזרה, תלות,
שתיקה, סמכות, תמריץ, פחד, תוצאה ודפוסים חוזרים.
אבל אנשים עדיין עשויים לחכות שמישהו אחר יאמר להם מה
חשוב.

הם עשויים לחכות שסמכות תאשר זאת.

הם עשויים לחכות שהתקשורת תראה זאת.

הם עשויים לחכות שמומחים יסבירו זאת.
 הם עשויים לחכות שמורים ילמדו זאת.
 הם עשויים לחכות שקבוצות יקבלו זאת.
 הם עשויים לחכות לפופולריות לפני שיבחנו זאת.
 הם עשויים לחכות לרשות לפני שילמדו.
 האנושות מחכה לעיתים קרובות לרשות ללמוד מעולם שכבר גלוי.
 פירוש הדבר שאנשים יכולים לחיות בתוך סביבת העולם מבלי
 ללמוד ממנה.
 הם יכולים לראות מה מוצג ועדיין לא לשאול עליו שאלות.
 הם יכולים לראות סתירה ועדיין לחכות שמישהו אחר יסביר
 אותה.
 הם יכולים לראות התנהגות חוזרת ועדיין לחכות שמישהו אחר
 יאשר לשאול עליה שאלות.
 הם יכולים לראות מערכות שחוזרות על אותם דפוסים ועדיין
 לחכות שמישהו אחר יאמר להם שזה חשוב.
 אנשים צריכים לשאול:
 האם אני לומד מסביבת העולם?
 או שאני מחכה לרשות ללמוד ממנה?
 האם אני שואל שאלות על מה שמוצג?
 או שאני מחכה שמישהו אחר ישאל קודם?
 האם אני משתמש במוחי?
 או שאני מחכה שמקור אחר יחליט מה ראוי לתשומת לבי?

העולם הוא בית הספר האמיתי.

אבל אנשים אינם יכולים ללמוד מן העולם אם הם מחכים לרשות לשאול עליו שאלות.

סמכות, אישור וחשיבה מואצלת

מלמדים אנשים לתת אמון בסמכות מבלי ללמד אותם כראוי לשאול שאלות על סמכות.

מלמדים אותם לתת אמון בתארים.

מלמדים אותם לתת אמון בתפקידים.

מלמדים אותם לתת אמון במשרות.

מלמדים אותם לתת אמון במערכות.

מלמדים אותם לתת אמון בהצהרות רשמיות.

מלמדים אותם לתת אמון במקורות מאושרים.

מלמדים אותם לתת אמון במה שמוצג כמקובל.

הדבר יכול ליצור חשיבה מואצלת.

חשיבה מואצלת מתרחשת כאשר אנשים מאפשרים לאדם אחר, תפקיד, מערכת, מקור, קבוצה או סמכות להחליט על מה מותר להם לשאול שאלות, במה להאמין, מה לקבל, על מה לחזור או מה לדחות.

אנשים עשויים להאמין שהם חושבים באופן עצמאי בזמן שהם עדיין חושבים בתוך גבולות שנוצרו בידי אחרים.

הם עשויים לשאול שאלות על דבר אחד בזמן שהם משאירים את המסגרת הרחבה ללא שאלות.

הם עשויים לדחות סמכות אחת בזמן שהם מקבלים אחרת.

הם עשויים לעזוב נרטיב אחד ולהיכנס לאחר.

הם עשויים להיעצר במסקנה מפני שהיא אושרה בידי מישור
שכבר יש להם אמון בו.

רשות לשאול שאלות מלמדת אנשים לשאול:

האם אני חושב בעצמי?

או שאני מאפשר למקור אחר לחשוב במקומי?

האם אני שואל שאלות על המסגרת עצמה?

או שאני שואל שאלות רק בתוך המסגרת שניתנה לי?

האם אני נותן אמון בראיות?

או שאני נותן אמון באישור?

האם אני הולך בעקבות הבנה?

או שאני הולך בעקבות סמכות?

חשיבה עצמאית אינה יכולה להתפתח אם אנשים מאצילים את
שאלת השאלות לאחרים.

פחד, שייכות והשתלבות

אנשים עוצרים לעיתים קרובות את עצמם מלשאול שאלות מפני
ששאלת שאלות יכולה לאיים על שייכות.

הם עשויים לפחד שידחו אותם.

הם עשויים לפחד שיבקרו אותם.

הם עשויים לפחד שילעגו להם.

הם עשויים לפחד שיבודדו אותם.
 הם עשויים לפחד לאבד אישור.
 הם עשויים לפחד לאבד מעמד.
 הם עשויים לפחד לאבד עבודה.
 הם עשויים לפחד לאבד מערכות יחסים.
 הם עשויים לפחד לעמוד לבד.
 שייכות יכולה להפוך לחזקה יותר משאילת שאלות.
 אישור יכול להפוך לחזק יותר מן האמת.
 פחד יכול להפוך לחזק יותר מהבנה.
 אנשים עשויים להישאר בשתיקה מפני שהם רוצים להשתלב.
 אנשים עשויים לחזור על מה שאחרים חוזרים עליו מפני שהם רוצים להשתייך.
 אנשים עשויים להגן על מה שאחרים מגינים עליו מפני שהם חוששים מהדרה.
 אנשים עשויים להימנע משאילת שאלות מפני שהם אינם רוצים להיראות שונים.
 אנשים עשויים ללכת בעקבות התנהגותם של אחרים לפני שהם מבינים אחרי מה הם הולכים.
 הדבר מתחבר ישירות לתמריץ ורווח.
 אנשים עשויים להימנע משאילת שאלות לא רק מפני שהם מאמינים שמשוהו נכון.

הם עשויים להימנע משאילת שאלות מפני ששאילת שאלות מאיימת על מה שהם תלויים בו, שייכים אליו או חוששים לאבד.

אנשים צריכים לשאול:

מה אני מפחד לאבד אם אשאל שאלות על זה?

האם אני נשאר בשתיקה מפני שאני מבין?

או שאני נשאר בשתיקה מפני שאני חושש מהדרה?

האם אני מסכים מפני שבחנתי זאת?

או שאני מסכים מפני שאני רוצה להשתייך?

האם אני חוזר על זה מפני שזה נכון?

או שאני חוזר על זה מפני שאחרים חוזרים עליו?

רשות לשאול שאלות מלמדת אנשים להפריד בין אמת לשייכות.

הליכה בעקבות אחרים, התאמה וקבלה חברתית

סביבות אנושיות מתגמלות לעיתים קרובות הליכה בעקבות אחרים.

אנשים יכולים להיות מתוגמלים על הסכמה.

אנשים יכולים להיות מתוגמלים על חזרה.

אנשים יכולים להיות מתוגמלים על היענות.

אנשים יכולים להיות מתוגמלים על הישארות בתוך גבולות מקובלים.

אנשים יכולים להיות מתוגמלים על כך שאינם שואלים שאלות על מה שאחרים מקבלים.

התאמה יכולה להפוך לנורמלית.
 נורמליזציה יכולה לעבור בירושה.
 התנהגות שעוברת בירושה יכולה להפוך למציאות מקובלת.
 אנשים יכולים אז לטעות ולחשוב שקבלה חברתית היא אמת.
 הם עשויים להאמין שמהו נכון מפני שאנשים רבים מקבלים אותו.
 הם עשויים להאמין שמהו בטוח מפני שאנשים רבים הולכים בעקבותיו.
 הם עשויים להאמין שלא נכון לשאול שאלות על משהו מפני שמעט אנשים שואלים עליו שאלות.
 הם עשויים להאמין שמהו אינו חשוב מפני שלא ניתנו לו אישור, תפוצה, מעמד או פופולריות.
 אנשים עשויים גם לפחד להיות שונים.
 הם עשויים לפחד לעמוד בנפרד.
 הם עשויים לפחד לא להשתלב.
 הם עשויים לפחד להיראות טועים.
 הם עשויים לפחד להיות לבד.
 אנשים צריכים לשאול:
 האם אני הולך בעקבות משהו מפני שאני מבין?
 או שאני הולך בעקבותיו מפני שאחרים הולכים בעקבותיו?
 האם אני מקבל מפני שראיות תומכות בכך?
 או שאני מקבל מפני שזה מקובל חברתית?

האם אני נמנע משאילת שאלות מפני שבחנתי זאת?
או מפני ששאילת שאלות על כך תגרום לי לעמוד בנפרד?
הליכה בעקבות אחרים אינה הבנה.
התאמה אינה אמת.

קבלה חברתית אינה ראיה.
מבני רשות יכולים להפוך לאחד המנגנונים הגדולים ביותר
שמאפשרים לבעיות עולם חוזרות להמשיך.
רשות לשאול שאלות חשובה מפני שאנשים אינם יכולים להפוך
לחושבים עצמאיים בזמן שהם תלויים באישור חברתי כדי להחליט
על מה אפשר לשאול שאלות.

ילדים, חינוך ואובדן היכולת לשאול שאלות
ילדים שואלים שאלות באופן טבעי.
ילדים רוצים לעיתים קרובות לדעת מדוע.
הם שואלים מדוע דברים קורים.
הם שואלים מדוע אנשים מתנהגים בדרכים מסוימות.
הם שואלים מדוע כללים קיימים.
הם שואלים מדוע מבוגרים אומרים דבר אחד ועושים דבר אחר.
הם שואלים מפני שהם מנסים להבין.
אבל סביבת העולם יכולה בהדרגה לאמן ילדים להתרחק משאילת
שאלות.
אפשר ללמד ילדים להיות בשקט.

אפשר ללמד ילדים לקבל.

אפשר ללמד ילדים לחזור.

אפשר ללמד ילדים לציית.

אפשר ללמד ילדים להפסיק לשאול מדוע.

אפשר ללמד ילדים ששאלת שאלות היא גסות רוח.

אפשר ללמד ילדים ששאלת שאלות על סמכות היא דבר שגוי.

אפשר ללמד ילדים שתשובות נכונות חשובות יותר משאלות טובות יותר.

אפשר ללמד ילדים שאישור חשוב יותר מהבנה.

אפשר אפילו לתייג ילדים כקשים, מפריעים, בעייתיים או מעוררי צרות רק מפני שהם שואלים שאלות שמאתגרות גבולות מקובלים.

החינוך מתגמל לעיתים קרובות תשובות יותר משאלות.

הוא מתגמל לעיתים קרובות חזרה יותר מבדיקה.

הוא מתגמל לעיתים קרובות ציות יותר מחשיבה עצמאית.

הוא מכין לעיתים קרובות ילדים לתפקד בתוך סביבת העולם מבלי ללמד אותם כיצד לשאול עליה שאלות כראוי.

זו הסיבה שרשות לשאול שאלות קריטית לחינוך.

אם ילדים מאבדים את היכולת לשאול שאלות, הם יכולים לרשת את סביבת העולם מבלי להבין מה מעצב אותה.

אם ילדים אינם לומדים כיצד לשאול שאלות בבטחה וכראוי, הם יכולים להפוך לתוצרים של אותם דפוסים חוזרים שאליהם נולדו.

אנשים צריכים לשאול:

האם ילדים לומדים כיצד לשאול שאלות?

או שמלמדים אותם רק כיצד לענות?

האם ילדים לומדים כיצד לבחון?

או שמלמדים אותם רק כיצד לחזור?

האם ילדים לומדים כיצד ללמוד מסביבת העולם?

או שמכינים אותם לתפקד בתוכה?

ילדים זקוקים לרשות לשאול שאלות מפני ששאלת שאלות היא אחד המסלולים לראייה, הבנה, למידה וחשיבה עצמאית.

מדוע רשות לשאול שאלות חשובה

רשות לשאול שאלות חשובה מפני שאנשים אינם יכולים ללמוד מעולם שהם אינם מרגישים שמותר להם לשאול עליו שאלות.

מבני רשות בלתי נראים יכולים להפוך לגבולות פסיכולוגיים שאנשים מפסיקים לראות.

אנשים יכולים להיות חופשיים מבחינה פיזית בזמן שמבחינה מנטלית הם פועלים בתוך גבולות שירשו.

אנשים יכולים לבלות את חייהם בהמתנה שמישהו אחר יפתור בעיות שהם עצמם תורמים להן.

הם יכולים לחכות למנהיגים.

הם יכולים לחכות למערכות.

הם יכולים לחכות למומחים.

הם יכולים לחכות לסמכות.

הם יכולים לחכות שמישהו אחר יפעל.

האנושות אינה יכולה להפוך לחושבים עצמאיים בזמן שהיא מחכה לרשות לחשוב באופן עצמאי.

האנושות אינה יכולה להתקדם בזמן שאנשים מחכים לרשות להפוך ללומדים של סביבת העולם.

מקור ומוצא שואל מאין משהו הגיע ומה עיצב אותו.

תקן הראיות שואל אם הראיות תומכות במה שנטען.

תמריץ ורווח שואל מה מתגמל ומגן על התנהגות.

אופי ועקביות שואל אם ההתנהגות מתיישבת שוב ושוב עם מה שנטען.

רשות לשאול שאלות שואלת:

מי או מה גרם לאנשים להאמין ששאלת שאלות דורשת רשות?

מה קורה כאשר אנשים שואלים שאלות?

מה קורה כאשר אנשים אינם שואלים שאלות?

איזו התנהגות מוגנת כאשר מרתיעים שאלת שאלות?

איזו סביבת עולם משוחזרת כאשר אנשים מחכים לרשות לשאול שאלות?

כך אנשים מתחילים לראות את הגבולות הבלתי נראים סביב החשיבה שלהם.

כך אנשים מתחילים לזהות חשיבה מואצלת.

כך אנשים מתחילים לזהות שתיקה המבוססת על פחד.

כך אנשים מתחילים לזהות התאמה.

כך אנשים מתחילים לזהות אישור חברתי כמנגנון.

כך אנשים עוברים מקבלה לשאילת שאלות.
כך אנשים עוברים משאילת שאלות לראייה.
כך אנשים עוברים מראייה להבנה.
כך אנשים עוברים מהבנה ללמידה.
כך אנשים עוברים מלמידה לחשיבה עצמאית.
כך אנשים עוברים מלהיות תוצרים של סביבת העולם להיות
לומדים של סביבת העולם.

צנזורה עצמית ורשות פנימית

החלק הראשון של חלק זה הסביר שאנשים יכולים להתחיל
להרגיש ששאילת שאלות דורשת רשות.
חלק זה עובר כעת לאחד המנגנונים הבלתי נראים הגדולים ביותר
הפועלים בתוך סביבת העולם.
אנשים עוצרים לעיתים קרובות את עצמם מלשאול שאלות עוד
לפני שמישהו אחר עושה זאת.
הם מצנזרים את עצמם.
הם משתיקים את עצמם.
הם מבטלים את התצפיות שלהם עצמם.
הם מתעלמים מסתירות.
הם נמנעים משאלות קשות.
הם מדכאים סקרנות.
הם עוצרים את עצמם מלדבר.

אנשים עשויים לחשוב:
אסור לי לשאול על זה שאלות.
אסור לי לומר את זה.
אסור לי לשאול.
עדיף שאניח לזה.
אסור לי לאתגר את זה.
אסור לי לעמוד בנפרד.
אנשים יכולים בהדרגה להפוך למחסום שלהם עצמם בפני למידה.
אנשים צריכים לשאול:
מדוע אני עוצר את עצמי?
ממה אני מפחד?
מי לימד אותי לפחד משאלת שאלות?
אילו תוצאות אני מדמיין?
האם אני מגן על אמת?
או שאני מגן על נוחות, אישור, שייכות או תלות?
רשות לשאול שאלות מלמדת אנשים לזהות מחסומים פנימיים
שעוצרים למידה עוד לפני שהלמידה מתחילה.
רשות לשאול שאלות גם מלמדת אנשים לשאול שאלות על הרשות
עצמה.

מבני רשות בלתי נראים

מבני רשות יכולים בסופו של דבר להפוך לבלתי נראים.

אנשים עשויים כבר לא להבין שהם פועלים בתוכם.
 אנשים עשויים להאמין שהם חושבים חופשיים בזמן שהם עדיין
 מתפקדים בתוך גבולות שעברו בירושה.
 אנשים עשויים להאמין שהם שואלים שאלות בזמן שהם עדיין
 נשארים בתוך אזורי שאילה מאושרים.
 אנשים עשויים להאמין שהם עצמאיים בזמן שהם עדיין מבקשים
 אישור מאחרים.
 אנשים יכולים להיות חופשיים מבחינה פיזית בזמן שהם מוגבלים
 מבחינה פסיכולוגית.
 לא מפני שמישהו עוצר אותם פיזית, אלא מפני שמבני רשות בלתי
 נראים הפכו למנורמלים.
 אנשים יכולים להתרגל כל כך לבקש רשות עד שאינם מזהים עוד
 שהם עושים זאת.
 אנשים צריכים לשאול:
 על מה מותר לי לשאול שאלות?
 מי קבע את הגבולות האלה?
 על מה מעולם לא שאלתי שאלות?
 על מה לימדו אותי לא לשאול שאלות?
 על מה מרגיש לא נוח לשאול שאלות?
 ממה אני מפחד שיקרה אם אשאל עליו שאלות?
 מבני רשות בלתי נראים יכולים להפוך לגבולות פסיכולוגיים
 שאנשים מפסיקים לראות.

התנהגות קבוצתית ורשות קולקטיבית

בני אדם הם לומדים חברתיים.

אנשים לומדים לעיתים קרובות מהתנהגותם של אחרים.

אנשים צופים בקבוצות.

אנשים מחקים קבוצות.

אנשים חוזרים על קבוצות.

אנשים הולכים בעקבות קבוצות.

אנשים מגינים על קבוצות.

אנשים מבקשים קבלה מקבוצות.

לכן קבוצות יכולות ליצור מבני רשות קולקטיביים.

אנשים עשויים להרגיש בטוחים לשאול שאלות כאשר אחרים שואלים.

אנשים עשויים להישאר בשתיקה כאשר אחרים נשארים בשתיקה.

אנשים עשויים ללכת בעקבות אחרים כאשר אחרים הולכים בעקבות אחרים.

אנשים עשויים לחזור כאשר אחרים חוזרים.

אנשים עשויים להימנע משאילת שאלות פשוט מפני שאיש אחר אינו שואל שאלות.

התנהגות קולקטיבית יכולה להפוך לחזקה יותר מהבנה אישית.

אנשים צריכים לשאול:

איזו התנהגות הקבוצה הזאת מתגמלת?

איזו התנהגות הקבוצה הזאת מרתיעה?
איזו התנהגות הקבוצה הזאת מנרמלת?
על איזו התנהגות הקבוצה הזאת מגינה?
האם אני חושב באופן עצמאי?
או שאני מחקה את התנהגות הקבוצה?
קבוצות אינן יוצרות הבנה באופן אוטומטי.
קבוצות יכולות גם לשחזר חזרה.

שתיקה, ציות והשתתפות

שתיקה היא אחד ממנגנוני הרשות החזקים ביותר הפועלים בתוך סביבת העולם.
אנשים חושבים לעיתים קרובות ששתיקה אינה אומרת דבר.
אבל שתיקה יכולה להפוך להשתתפות.
שתיקה יכולה להפוך להגנה.
שתיקה יכולה להפוך לתרומה.
אנשים עשויים להישאר בשתיקה מפני שהם חוששים מתוצאות.
אנשים עשויים להישאר בשתיקה מפני שהם תלויים במערכות.
אנשים עשויים להישאר בשתיקה מפני שהם חוששים לעמוד בנפרד.
אנשים עשויים להישאר בשתיקה מפני שירשו שתיקה כהתנהגות נורמלית.
אנשים עשויים להישאר בשתיקה מפני שלמדו שציות מתוגמל.

אנשים צריכים לשאול:
מי מרוויח מן השתיקה?
איזו התנהגות מוגנת?
לאיזו סתירה מאפשרים להמשיך?
איזו סביבת עולם משוחזרת?
אנשים חייבים להבין שציות אינו הבנה באופן אוטומטי.
ציות אינו אמת באופן אוטומטי.
השתתפות אינה תמיד פעילה.
אנשים יכולים לתרום פשוט בכך שהם ממשיכים התנהגויות
שמעולם לא בחנו.
מבני רשות יכולים להפוך לאחד המנגנונים הגדולים ביותר
שמאפשרים לבעיות עולם חוזרות להמשיך.

שטחיות, תדמית וקבלה חברתית

אנשים לומדים לעיתים קרובות לנהל תדמית לפני שהם לומדים
לפתח הבנה.
אנשים יכולים להיות מיומנים בלהיראות מצליחים.
אנשים יכולים להיות מיומנים בלהיראות מאושרים.
אנשים יכולים להיות מיומנים בלהיראות בעלי ידע.
אנשים יכולים להיות מיומנים בלהיראות חשובים.
אנשים יכולים להיות מיומנים בלהיראות מקובלים.
סביבות חברתיות יכולות לתגמל הצגה.

אנשים עשויים לחקות את המילים של אחרים.
 אנשים עשויים לחקות את התנהגותם של אחרים.
 אנשים עשויים לחקות את המראה של אחרים.
 אנשים עשויים לחקות את מה שהם מאמינים שהוא פופולרי.
 אנשים עשויים להסתיר כיצד הם באמת מרגישים.
 אנשים עשויים להציג חיים שאינם משקפים מציאות.
 אנשים עשויים להגן על תדמית במקום על אמת.
 אנשים עשויים לבלות שנים בהעמדת פנים שהם מאושרים בזמן
 שהם מסתירים כיצד הם באמת מרגישים.
 אנשים עשויים להילכד בשמירה על תדמית שבה הם כבר אינם
 מזהים את עצמם.
 אנשים צריכים לשאול:
 על מה אני מנסה להגן?
 האם אני מציג מציאות?
 או שאני מציג תדמית?
 האם אני חושב באופן עצמאי?
 או שאני מחקה את מה שנראה מוצלח?
 האם אני לומד מסביבת העולם?
 או שאני לומד כיצד להשתלב בתוכה?
 שטחיות יכולה להפוך למנגנון נוסף שעוצר אנשים מלשאול
 שאלות.

אנשים עשויים לפחד לאבד תדמית שבנו במשך שנים.

הרשות להיות שונים

אחד המחסומים הבלתי נראים הגדולים ביותר לשאילת שאלות הוא הפחד להיות שונים.

אנשים עשויים לפחד לעמוד בנפרד.

אנשים עשויים לפחד מאי-הסכמה.

אנשים עשויים לפחד להיראות טועים.

אנשים עשויים לפחד שיישפטו.

אנשים עשויים לפחד להיות לבד.

אנשים עשויים לפחד לאבד קבלה.

אנשים עשויים לפחד לאבד שייכות.

אנשים עשויים לפחד להפוך לזרים.

הדבר יכול ליצור לחץ עצום להתאים את עצמם.

אנשים יכולים בסופו של דבר ללמוד שהשתלבות בטוחה יותר מהבנה.

אנשים צריכים לשאול:

האם אני מנסה להבין?

או שאני מנסה להשתלב?

האם אני מגן על אמת?

או שאני מגן על שייכות?

האם אני הולך בעקבות הבנה?

או שאני הולך בעקבות קבלה?
קידום האנושות מתחיל לעיתים קרובות כאשר אנשים מפסיקים
לפחד להיות שונים.

המתנה שאחרים יפתרו בעיות

אנשים ממתינים לעיתים קרובות שמישהו אחר יפתור בעיות שהם
עצמם תורמים להן.

הם עשויים לחכות למנהיגים.

הם עשויים לחכות למערכות.

הם עשויים לחכות למומחים.

הם עשויים לחכות לסמכות.

הם עשויים לחכות שמישהו אחר יפעל.

אבל סביבת העולם משוחזרת באופן קולקטיבי בידי מיליוני
תרומות אישיות.

אדם אחד מלמד.

אדם אחד חוזר.

אדם אחד אוכף.

אדם אחד מאשר.

אדם אחד מגן.

אדם אחד נשאר בשתיקה.

אדם אחד הולך בעקבות אחרים.

בנפרד, ההתנהגויות האלה יכולות להיראות קטנות.

ביחד, הן יכולות לשחזר סביבת עולם שלמה.

אנשים צריכים לשאול:

למה אני תורם?

מה אני עוזר לשחזר?

איזו התנהגות אני חוזר עליה?

על איזו התנהגות אני מגן?

איזו התנהגות אני מנרמל?

האנושות אינה יכולה לפתור בעיות חוזרות בזמן שהיא מחכה שמישהו אחר יפתור אותן.

תודעה אנושית ורשות לשאול שאלות

התודעה האנושית מתקדמת כאשר אנשים מפסיקים לחכות לרשות ללמוד.

אנשים ממתנינים לעיתים קרובות שילמדו אותם בזמן שהם כבר עומדים בתוך סביבת הלמידה הגדולה ביותר שקיימת.

סביבת העולם עצמה היא הלקח.

סביבת העולם עצמה היא הראיה.

סביבת העולם עצמה היא ההזדמנות ללמוד.

סביבת העולם עצמה היא המורה.

אנשים אינם זקוקים לרשות ללמוד ממה שכבר גלוי.

הם זקוקים לכלים להבין אותו.

האנושות מחכה לעיתים קרובות ללמוד מעולם שכבר גלוי.

זו הסיבה שרשות לשאול שאלות חשובה.
היא מסירה מחסומים בלתי נראים שעוצרים למידה.

רשות לשאול שאלות וקידום האנושות

רשות לשאול שאלות היא חלק ממסלול החינוך החסר לקידום האנושות.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד אנשים מחכים לרשות לשאול שאלות.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד חשיבה מואצלת מחליפה חשיבה עצמאית.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד שייכות נעשית חזקה יותר מן האמת.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד פחד נעשה חזק יותר מהבנה.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד קבלה חברתית שולטת בהתנהגות.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד שטחיות נעשית נורמלית.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד ילדים מאבדים את היכולת לשאול שאלות וגדלים למבוגרים שממשיכים לבקש רשות לפני למידה.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד אנשים עוצרים את עצמם מללמוד עוד לפני שהלמידה מתחילה.

האנושות אינה יכולה להפוך לחושבים עצמאיים בזמן שהיא מחכה לרשות לחשוב באופן עצמאי.

האנושות אינה יכולה להתקדם בזמן שאנשים מחכים לרשות להפוך ללומדים של סביבת העולם.

מקור ומוצא שואל מאין משהו הגיע ומה עיצב אותו.

תקן הראיות שואל אם הראיות תומכות במה שנטען.

תמריץ ורווח שואל מה מתגמל ומגן על התנהגות.

אופי ועקביות שואל אם התנהגות חוזרת מתיישבת עם מה שנטען.

רשות לשאול שאלות שואלת:

מי או מה שולט ברשות?

מה עוצר אנשים מלשאול שאלות?

איזו התנהגות מוגנת כאשר מרתיעים שאילת שאלות?

איזו סביבת עולם משוחזרת כאשר אנשים מחכים לרשות?

מה קורה כאשר אנשים מפסיקים לחכות לרשות ללמוד?

כך אנשים מתחילים לזהות מחסומים בלתי נראים סביב החשיבה שלהם.

כך אנשים מתחילים לזהות צנזורה עצמית.

כך אנשים מתחילים לזהות התנהגות קבוצתית.

כך אנשים מתחילים לזהות שתיקה המבוססת על פחד.

כך אנשים מתחילים לזהות שטחיות.

כך אנשים עוברים מקבלה לשאילת שאלות.

כך אנשים עוברים משאילת שאלות לראייה.

כך אנשים עוברים מראייה להבנה.

כך אנשים עוברים מהבנה ללמידה.
כך אנשים עוברים מלמידה לחשיבה עצמאית.
כך אנשים עוברים מלהיות תוצרים של סביבת העולם להיות
לומדים של סביבת העולם.

חלק 6 - השפעה רגשית

מהי באמת השפעה רגשית

חלק 1 קבע שאנשים חייבים ללמוד לראות את סביבת העולם במקום פשוט להפוך לתוצרים שלה.

חלק 2 קבע שאנשים חייבים לבחון אם הראיות תומכות במה שנטען.

חלק 3 קבע שאנשים חייבים להבין אילו תמריצים מתגמלים, מגינים ומשחזרים התנהגות.

חלק 4 קבע שאנשים חייבים ללמוד ממה שהתנהגות חוזרת כבר מראה לאנושות.

חלק 5 קבע שאנשים חייבים להבין מדוע הם עשויים לעצור את עצמם מלשאול שאלות עוד לפני שהלמידה מתחילה.

חלק 6 עובר כעת להשפעה רגשית.

השפעה רגשית קיימת מפני שאנשים אינם יכולים להבין כראוי התנהגות אנושית, אמונה, אמון, שתיקה, תגובה, חזרה או למידה עד שהם מבינים כיצד רגש יכול לעצב את המוח לפני שהבנה מתפתחת.

אנשים הם יצורים רגשיים לפני שהם חושבים עצמאיים במלואם.

אנשים יכולים להגיב לפני שהם מבינים.

אנשים יכולים לפחד לפני שהם בוחנים.

אנשים יכולים להגן לפני שהם שואלים שאלות.

אנשים יכולים להאמין לפני שהם בודקים ראיות.
 אנשים יכולים לבחור צדדים לפני שהם לומדים.
 אנשים יכולים להיקשר רגשית לפני שהם מבינים מה עיצב את
 הקשר.
 הדבר יוצר אחד המכשולים הגדולים ביותר לקידום האנושות.
 רגש יכול להשפיע על מה שאנשים מקבלים.
 רגש יכול להשפיע על מה שאנשים דוחים.
 רגש יכול להשפיע על מי שאנשים נותנים בו אמון.
 רגש יכול להשפיע על מה שאנשים מפחדים ממנו.
 רגש יכול להשפיע על מה שאנשים מגינים עליו.
 רגש יכול להשפיע על מה שאנשים נמנעים ממנו.
 רגש יכול להשפיע על מה שאנשים שותקים לגביו.
 רגש יכול להשפיע על מה שאנשים חוזרים עליו.
 רגש יכול להשפיע על מה שאנשים מסרבים לשאול עליו שאלות.
 השפעה רגשית מלמדת אנשים לשאול:
 איזה רגש מופעל?
 איזו תגובה נוצרת?
 איזה פחד מופעל?
 באיזה כעס משתמשים?
 על איזה קשר רגשי מגינים?

על איזו אמונה מגינים?

איזו התנהגות הרגש הזה מייצר?

איזו סביבת עולם התגובה הרגשית הזאת מסייעת לשחזר?

השפעה רגשית אינה עוסקת בהסרת הרגש מן האנושות.

היא עוסקת בלמידה כיצד רגש מעצב את האנושות לפני שהבנה מתפתחת.

רגש אינו האויב

רגש אינו האויב.

רגש הוא חלק מהיותנו בני אדם.

רגש יכול להראות שמשוהו חשוב.

רגש יכול להתריע בפני אנשים על סכנה.

רגש יכול לחשוף פגיעה.

רגש יכול לחשוף אכפתיות.

רגש יכול לחשוף פחד.

רגש יכול לחשוף קשר.

רגש יכול לחשוף מה אנשים מעריכים.

אבל רגש אינו אמת באופן אוטומטי.

פחד אינו אמת באופן אוטומטי.

כעס אינו אמת באופן אוטומטי.

זעם אינו אמת באופן אוטומטי.

התרגשות אינה אמת באופן אוטומטי.

עצב אינו אמת באופן אוטומטי.

אושר אינו אמת באופן אוטומטי.

דחיפות אינה אמת באופן אוטומטי.

ביטחון אינו אמת באופן אוטומטי.

אנשים יכולים להרגיש משהו בעוצמה ועדיין לא להבין נכון מה מוצג.

אנשים יכולים להרגיש בטוחים ועדיין לטעות.

אנשים יכולים לפחד ועדיין לא להבין מה יצר את הפחד.

אנשים יכולים לכעוס ועדיין לא להבין את המנגנון שמתחת לכעס.

אנשים צריכים לשאול:

מה אני מרגיש?

מדוע אני מרגיש כך?

מה יצר את הרגש הזה?

אילו ראיות תומכות במה שאני מרגיש?

לאיזו התנהגות הרגש הזה דוחף אותי?

האם הרגש הזה עוזר לי להבין?

או שהרגש הזה עוצר אותי מללמוד?

יש לשאול שאלות על רגש, לא לציית לו בעיוורון.

הצגה רגשית אינה ראייה

הצגה רגשית אינה ראייה.
אדם שנשמע אדיב אינו ראייה.
אדם שנשמע נלהב אינו ראייה.
אדם שנשמע כועס אינו ראייה.
אדם שנשמע כן אינו ראייה.
אדם שנשמע בטוח אינו ראייה.
אדם שנשמע רגוע אינו ראייה.
אדם שנשמע אכפתי אינו ראייה.
העובדה שלאדם יש תואר אינה ראייה.
העובדה שאדם נקרא מומחה אינה ראייה.
אנשים יכולים להיות מושפעים מהצגה רגשית לפני שהם בוחנים
אם ראיות תומכות במה שנטען.
אדם יכול לדבר ברכות ועדיין להטעות.
אדם יכול להישמע אדיב ועדיין לרמות.
אדם יכול להישמע נלהב ועדיין לטעות.
אדם יכול להישמע כועס ועדיין לתמרן.
אדם יכול להישמע כן ועדיין לשחק תפקיד.
אדם יכול להישמע בטוח ועדיין להיות חסר ראיות.
אדם יכול להשתמש בתואר כדי ליצור אמון לפני שהאמת נבחנה.
אנשים צריכים לשאול:

האם אני נותן אמון בראיות?

או שאני נותן אמון בהצגה?

האם אני שומע אמת?

או שאני מגיב לרגש?

האם מראים לי ראיות?

או שמשפיעים עליי רגשית כדי שאקבל?

הדבר מתחבר ישירות לתקן הראיות.

תקן הראיות שואל אם הראיות תומכות במה שנטען.

השפעה רגשית שואלת אם רגש משמש לגרום לאנשים לקבל לפני שהראיות נבדקו.

הופעה רגשית ותדמית אופי כוזבת

הופעה רגשית יכולה ליצור לאורך זמן תדמית אופי כוזבת.

אדם יכול להציג שוב ושוב אדיבות.

אדם יכול להציג שוב ושוב כנות.

אדם יכול להציג שוב ושוב ביטחון.

אדם יכול להציג שוב ושוב רוגע.

אדם יכול להציג שוב ושוב דאגה.

אדם יכול להציג שוב ושוב סמכות.

אדם יכול להציג שוב ושוב מומחיות.

עם הזמן, הופעה רגשית חוזרת יכולה ליצור תדמית ציבורית שאנשים טועים לראות בה אופי.

הדבר מתחבר ישירות לאופי ועקביות.

אופי אינו מה שאדם מציג מבחינה רגשית.

אופי הוא מה שהתנהגות מראה שוב ושוב לאורך זמן.

אנשים צריכים לשאול:

איזו התנהגות תומכת בהצגה הרגשית הזאת?

איזו עקביות תומכת בתדמית הזאת?

אילו ראיות תומכות באמון הזה?

איזה תמריץ עשוי לעצב את ההופעה הזאת?

מה קורה כאשר שואלים שאלות על התדמית הרגשית הזאת?

יש לשאול שאלות על הופעה רגשית מפני שתדמית אופי כוזבת יכולה לגרום לאנשים לתת אמון לפני שהם בוחנים.

תגובה לפני הבנה

אחת המגבלות הגדולות ביותר בלמידה האנושית היא שאנשים מגיבים לעיתים קרובות לפני שהם מבינים.

תגובה יכולה להתרחש במהירות.

הבנה דורשת עבודה.

תגובה יכולה להרגיש מיידית.

הבנה דורשת שאילת שאלות.

תגובה יכולה להרגיש ודאית.

הבנה דורשת בדיקה.

תגובה יכולה לגרום לאנשים להאמין שהם כבר יודעים.

הבנה דורשת מאנשים להאט וללמוד.

אנשים עשויים לראות משהו ומיד לכעוס.

הם עשויים לשמוע משהו ומיד לפחד.

הם עשויים לקרוא משהו ומיד לבחור צד.

הם עשויים לצפות במשהו ומיד להגן על עמדה.

הם עשויים לחוות משהו ומיד לקבל מסקנה.

אבל תגובה אינה הבנה.

אנשים צריכים לשאול:

האם אני מגיב?

או שאני לומד?

האם אני מגן?

או שאני בוחר?

האם אני בוחר צד?

או שאני מנסה להבין?

האם אני מונע רגשית?

או שאני רואה בבירור?

היעד אינו תגובה.

היעד הוא הבנה.

פחד כמנגנון רגשי

פחד הוא אחד המנגנונים הרגשיים החזקים ביותר הפועלים בתוך סביבת העולם.

פחד יכול לעצור שאילת שאלות.

פחד יכול לעצור דיבור.

פחד יכול לעצור חשיפה.

פחד יכול לעצור למידה.

פחד יכול לעצור אמת.

פחד יכול לעצור חשיבה עצמאית.

פחד יכול ליצור היענות.

פחד יכול ליצור שתיקה.

פחד יכול ליצור ציות.

פחד יכול ליצור חזרה.

אנשים עשויים לפחד מסמכות.

אנשים עשויים לפחד ממערכות.

אנשים עשויים לפחד לאבד כסף.

אנשים עשויים לפחד לאבד עבודה.

אנשים עשויים לפחד לאבד שייכות.

אנשים עשויים לפחד לאבד אישור.

אנשים עשויים לפחד לטעות.

אנשים עשויים לפחד להיות לבד.

אנשים עשויים לפחד לעמוד בנפרד.

פחד יכול להפוך לחזק יותר משאלת שאלות.

פחד יכול להפוך לחזק יותר מראיות.

פחד יכול להפוך לחזק יותר מעקביות.

פחד יכול להפוך לחזק יותר מן האמת.

אנשים צריכים לשאול:

איזה פחד פועל?

מי מרוויח מן הפחד הזה?

איזו התנהגות הפחד הזה יוצר?

על מה הפחד הזה עוצר אותי מלשאול שאלות?

מה הפחד הזה עוצר אותי מללמוד?

איזו סביבת עולם הפחד הזה מסייע לשחזור?

פחד אינו צריך לשלוט בהתנהגות באופן אוטומטי.

יש לשאול שאלות על פחד.

כעס, זעם ושבבי רגשי

כעס יכול לחשוף שמשהו חשוב.

אבל כעס יכול גם לעצור למידה.

זעם יכול לגרום לאנשים להרגיש חזקים בזמן שהוא מונע הבנה.

אנשים יכולים להילכד רגשית בכעס.

הם יכולים לתקוף לפני שהם בוחנים.

הם יכולים להאשים לפני שהם מבינים.

הם יכולים לחזור לפני שהם שואלים שאלות.

הם יכולים להגן לפני שהם לומדים.

הם יכולים להילכד בתוך תגובה רגשית.

גם נרטיבים, מערכות, קבוצות, תקשורת וסביבות חברתיות יכולים להשתמש בכעס כדי להשאיר אנשים מגיבים במקום מבינים.

אנשים עשויים גם לטעות ולחשוב שכעס הוא אמת.

הם עשויים להאמין לאדם מפני שהוא נשמע כועס.

הם עשויים להאמין לאדם מפני שהוא נראה נלהב.

הם עשויים להאמין לאדם מפני שהוא מדבר בעוצמה רגשית.

אבל כעס אינו ראיה.

תשוקה אינה ראיה.

עוצמה רגשית אינה ראיה.

אנשים צריכים לשאול:

מה הכעס הזה מראה?

מה הכעס הזה מסתיר?

למה הכעס הזה דוחף אותי?
מי מרוויח מן הכעס הזה?
איזו התנהגות הזעם הזה יוצר?
האם הכעס הזה עוזר לי ללמוד?
או שהוא לוכד אותי בתוך תגובה?
אסור שכעס יהפוך לסוף הלמידה.
כעס חייב להפוך לדבר שאנשים לומדים ממנו.

אמון מיוצר והטעיה רגשית

אפשר לייצר אמון באופן רגשי.
אפשר להשפיע על אנשים לתת אמון לפני שהראיות נבדקו.
הם עשויים לתת אמון באדם מפני שהוא נראה אדיב.
הם עשויים לתת אמון באדם מפני שהוא נראה רגוע.
הם עשויים לתת אמון באדם מפני שהוא נראה כן.
הם עשויים לתת אמון באדם מפני שהוא נראה בטוח.
הם עשויים לתת אמון באדם מפני שהוא נראה אכפתי.
הם עשויים לתת אמון באדם מפני שהוא מקצועי.
הם עשויים לתת אמון באדם מפני שהוא משתמש בתואר.
הם עשויים לתת אמון באדם מפני שהוא מוצג כמומחה.
הם עשויים לתת אמון באדם מפני שהוא מספר סיפור רגשי.

אבל מראה אינו ראיה.
 אדיבות אינה ראיה.
 רוגע אינו ראיה.
 כנות אינה ראיה.
 ביטחון אינו ראיה.
 מראה מקצועי אינו ראיה.
 מעמד של מומחה אינו ראיה.
 סיפור רגשי אינו ראיה בפני עצמו.
 אנשים יכולים להיות מוטעים באמצעות הופעה רגשית.
 אדם יכול להציג אדיבות.
 אדם יכול להציג כנות.
 אדם יכול להציג ביטחון.
 אדם יכול להציג דאגה.
 אדם יכול להציג סמכות.
 אדם יכול להציג מומחיות.
 אנשים צריכים לשאול:
 אילו ראיות תומכות באמון הזה?
 איזו התנהגות תומכת באמון הזה?
 איזו עקביות תומכת באמון הזה?
 איזה תמריץ עשוי לעצב את ההצגה הזאת?

האם עוזרים לי להבין?

או שמניעים אותי רגשית להאמין?

יש לשאול שאלות על אמון מיוצר מפני שהטעיה רגשית יכולה לגרום לאנשים להאמין לפני שהראיות נבדקו.

קשר רגשי לאמונה

אנשים יכולים להיקשר רגשית לאמונות.

הם יכולים להיקשר לנרטיבים.

הם יכולים להיקשר לקבוצות.

הם יכולים להיקשר לזהויות.

הם יכולים להיקשר למערכות.

הם יכולים להיקשר לסמכות.

הם יכולים להיקשר לשקרים.

הם יכולים להיקשר למה שירשו.

לאחר שנוצר קשר רגשי, שאילת שאלות יכולה להרגיש כמו התקפה.

שאילת שאלות על האמונה יכולה להרגיש כמו שאילת שאלות על האדם.

שאילת שאלות על הקבוצה יכולה להרגיש כמו בגידה.

שאילת שאלות על המערכת יכולה להרגיש כמו סכנה.

שאילת שאלות על הנרטיב יכולה להרגיש כמו אובדן.

הדבר יכול לעצור אנשים מללמוד.

אנשים עשויים להגן על אמונות שמעולם לא בחנו מפני שהאמונות האלה הפכו לחלק ממי שהם חושבים שהם.

אנשים צריכים לשאול:

האם אני מגן על אמת?

או שאני מגן על קשר רגשי?

האם אני מגן על ראיות?

או שאני מגן על זהות?

האם אני בוחן את זה?

או שאני מגן עליו רגשית?

מה יקרה אם האמונה הזאת שגויה?

מה אאבד אם אשאל עליה שאלות?

קשר רגשי יכול להפוך לאחד המחסומים הגדולים ביותר לחשיבה עצמאית.

סביבות חברתיות והשפעה רגשית

סביבות מודרניות יכולות להפעיל רגש ללא הרף.

מראים לאנשים פחד.

מראים לאנשים זעם.

מראים לאנשים עימות.

מראים לאנשים השוואה.

מראים לאנשים פופולריות.

מראים לאנשים מעמד.

מראים לאנשים קנאה.

מראים לאנשים צרות עין.

מראים לאנשים דחיפות.

מראים לאנשים שטחיות.

הסביבות הרגשיות האלה יכולות לעצב התנהגות.

הן יכולות לגרום לאנשים להגיב.

הן יכולות לגרום לאנשים להשוות.

הן יכולות לגרום לאנשים לחקות.

הן יכולות לגרום לאנשים להגן.

הן יכולות לגרום לאנשים להרגיש לא מספיקים.

הן יכולות לגרום לאנשים לבקש אישור.

הן יכולות לגרום לאנשים לחשוש מהדרה.

הן יכולות לגרום לאנשים לטעות ולחשוב שנראות היא חשיבות.

הן יכולות גם לגרום לאנשים לבלבל בין הופעה רגשית לבין אמת.

אנשים צריכים לשאול:

איזה רגש הסביבה הזאת יוצרת?

איזו התנהגות הסביבה הזאת מתגמלת?

איזו השוואה מעודדים?

איזו תגובה נוצרת?

לאיזו הצגה רגשית נותנים אמון?

איזו הבנה נמנעת?

סביבות חברתיות יכולות להפוך לכיתות לימוד רגשיות.

אבל אם אנשים אינם לומדים כיצד לשאול שאלות על השפעה רגשית, הכיתות האלה יכולות ללמד תגובה במקום הבנה.

חינוך, ילדים והשפעה רגשית

החינוך חייב גם ללמד ילדים לשאול שאלות על השפעה רגשית.

ילדים אינם זקוקים רק למידע.

ילדים צריכים להבין כיצד אפשר לעצב את מוחותיהם.

הם צריכים להבין כיצד רגש יכול להשפיע על אמון, פחד, אמונה, תגובה, שתיקה, שייכות והתנהגות.

אפשר לגרום לילדים לפחד.

אפשר לגרום לילדים לכעוס.

אפשר לגרום לילדים להתבייש.

אפשר לגרום לילדים להיות נבוכים.

אפשר לגרום לילדים להרגיש מודרים.

אפשר לגרום לילדים להרגיש שהם טועים בכך שהם שואלים שאלות.

ילדים עשויים ללמוד להישאר בשתיקה מפני שרגש לימד אותם ששאלת שאלות יוצרת אי-נוחות.

ילדים עשויים גם ללמוד לתת אמון בהצגה רגשית.

הם עשויים להאמין למישהו מפני שהוא נשמע אדיב.

הם עשויים להאמין למישהו מפני שהוא נשמע בטוח.

הם עשויים להאמין למישהו מפני שהוא נשמע נלהב.

הם עשויים להאמין למישהו מפני שיש לו תואר.

הם עשויים להאמין למישהו מפני שהוא מוצג כמומחה.

אין מדובר בהסרת הרגש מילדים.

מדובר בעזרה לילדים להבין רגש.

ילדים צריכים ללמוד שהעובדה שאדם נראה אדיב, כועס, בטוח, כן, מומחה או סמכותי אינה מסירה את הצורך לשאול שאלות על ראיות, התנהגות, עקביות ותמריץ.

אנשים צריכים לשאול:

האם מלמדים ילדים כיצד רגש מעצב התנהגות?

האם מלמדים ילדים כיצד פחד יכול לעצור שאילת שאלות?

האם מלמדים ילדים כיצד כעס יכול לעצור למידה?

האם מלמדים ילדים כיצד שייכות יכולה לעצב אמונה?

האם מלמדים ילדים כיצד בושה יכולה ליצור שתיקה?

האם מלמדים ילדים כיצד הצגה רגשית יכולה ליצור אמון לפני שהראיות נבדקו?

האם מלמדים ילדים כיצד לשאול שאלות על השפעה רגשית בבטחה?

אם ילדים אינם לומדים כיצד לשאול שאלות על השפעה רגשית, הם יכולים להפוך לתוצרים של סביבות רגשיות שאינם מבינים.

מדוע השפעה רגשית חשובה

השפעה רגשית חשובה מפני שהאנושות אינה יכולה ללמוד כראוי מסביבת העולם בזמן שרגש גובר שוב ושוב על הבנה.

מקור ומוצא שואל מאין משהו הגיע ומה עיצב אותו.

תקן הראיות שואל אם הראיות תומכות במה שנטען.

תמריץ ורווח שואל מה מתגמל ומגן על התנהגות.

אופי ועקביות שואל אם התנהגות חוזרת מתיישבת עם מה שנטען.

רשות לשאול שאלות שואלת מי או מה שולט ברשות.

השפעה רגשית שואלת:

איזה רגש מעצב את זה?

איזו תגובה נוצרת?

באיזה פחד משתמשים?

באיזה כעס משתמשים?

איזה אמון מיוצר?

על איזה קשר רגשי מגינים?

איזו התנהגות הרגש הזה מייצר?

איזו הבנה הרגש הזה מונע?

כך אנשים מתחילים לזהות השפעה רגשית.

כך אנשים מתחילים לזהות תגובה.
 כך אנשים מתחילים לזהות קשר רגשי.
 כך אנשים מתחילים לזהות אמון מיוצר.
 כך אנשים מתחילים לזהות הטעיה רגשית.
 כך אנשים מתחילים לזהות התנהגות המבוססת על פחד.
 כך אנשים עוברים מתגובה לשאלת שאלות.
 כך אנשים עוברים משאלת שאלות לראייה.
 כך אנשים עוברים מראייה להבנה.
 כך אנשים עוברים מהבנה ללמידה.
 כך אנשים עוברים מלמידה לחשיבה עצמאית.
 כך אנשים עוברים מלהיות תוצרים של סביבות רגשיות להיות
 לומדים של סביבת העולם.

השפעה רגשית לאורך זמן

החלק הראשון של חלק זה הסביר שרגש אינו האויב, אך רגש אינו
 אמת באופן אוטומטי.

הוא גם הסביר שהצגה רגשית אינה ראייה, שאפשר לייצר אמון
 רגשית לפני שהראיות נבדקו ושביצוע רגשי חוזר יכול ליצור לאורך
 זמן תדמית אופי כוזבת.

חלק זה עובר כעת לאופן שבו השפעה רגשית פועלת לאורך זמן.

השפעה רגשית אינה מתרחשת רק ברגע אחד.

היא יכולה לחזור.

היא יכולה להפוך למנורמלת.

היא יכולה לעבור בירושה.

היא יכולה להפוך לחלק מסביבת העולם.

אנשים עשויים להגיב שוב ושוב לפני שהם מבינים.

הם עשויים לפחד שוב ושוב לפני שהם בוחנים.

הם עשויים להגן שוב ושוב לפני שהם שואלים שאלות.

הם עשויים להגן שוב ושוב על אמונות לפני שהם בודקים ראיות.

הם עשויים ללכת שוב ושוב בעקבות רגש לפני שהם לומדים.

הם עשויים לתת שוב ושוב אמון בהצגה לפני שהם בוחנים ראיות.

עם הזמן, תגובות רגשיות יכולות להפוך לדפוסים.

דפוסים רגשיים יכולים להפוך להתנהגות.

התנהגות יכולה לסייע לשחזר את סביבת העולם.

אנשים צריכים לשאול:

איזו תגובה רגשית חזרה לאורך זמן?

איזה פחד חזר?

איזה כעס חזר?

על איזה קשר רגשי הוגן?

באיזו הצגה רגשית ניתן שוב ושוב אמון?

איזו הופעה רגשית יצרה שוב ושוב אמון?

איזה דפוס רגשי ממשיך להופיע?

איזו התנהגות הרגש הזה ייצר שוב ושוב?

איזו סביבת עולם הדפוס הרגשי הזה סייע לשחזור?

השפעה רגשית לאורך זמן עוזרת לאנשים לראות שתגובות אינן תמיד מבודדות.

הן יכולות להפוך להתנהגות אנושית חוזרת.

התניה רגשית

אנשים יכולים להיות מותנים רגשית על ידי סביבת העולם.

אפשר להתנות אותם לפחד משאלות מסוימות.

אפשר להתנות אותם להרגיש בושה על שאילת שאלות.

אפשר להתנות אותם להרגיש אשמה על עמידה בנפרד.

אפשר להתנות אותם להרגיש כעס לפני הבנה.

אפשר להתנות אותם להרגיש נאמנות לפני בדיקה.

אפשר להתנות אותם להרגיש מאוימים כאשר שואלים שאלות על אמונות.

אפשר להתנות אותם להרגיש בטוחים כאשר הם מתאימים את עצמם.

אפשר גם להתנות אותם לתת אמון בהצגה רגשית.

הם עשויים ללמוד לתת אמון בביטחון.

הם עשויים ללמוד לתת אמון בתשוקה.

הם עשויים ללמוד לתת אמון ברכות.

הם עשויים ללמוד לתת אמון באדיבות.
 הם עשויים ללמוד לתת אמון בתארים.
 הם עשויים ללמוד לתת אמון בהצגת מומחיות.
 הם עשויים ללמוד לתת אמון בסיפורים רגשיים.
 הם עשויים ללמוד לתת אמון באנשים שנראים כנים.
 ההתניה הרגשית הזאת יכולה להתחיל מוקדם בחיים.
 ילדים יכולים ללמוד מה יוצר אישור.
 ילדים יכולים ללמוד מה יוצר דחייה.
 ילדים יכולים ללמוד מה יוצר מבוכה.
 ילדים יכולים ללמוד מה יוצר ענישה.
 ילדים יכולים ללמוד מה יוצר שייכות.
 ילדים יכולים ללמוד איזו הצגה רגשית זוכה לאמון.
 לאחר מכן ילדים יכולים לגדול למבוגרים הנושאים דפוסים רגשיים
 שמעולם לא שאלו עליהם שאלות.
 אנשים צריכים לשאול:
 אילו תגובות רגשיות ירשתי?
 אילו תגובות רגשיות לימדו אותי?
 אילו תגובות רגשיות תוגמלו?
 אילו תגובות רגשיות נענשו?
 באילו הצגות רגשיות לימדו אותי לתת אמון?

אילו נושאים גורמים לי להתגונן רגשית?
אילו שאלות גורמות לי אי-נוחות?
אילו רגשות עוצרים אותי מלבחון כראוי?
התניה רגשית יכולה להפוך לאחד המנגנונים המוסתרים שמעצבים
התנהגות אנושית.

פחד, סמכות וציות

פחד יכול להתחבר בעוצמה לסמכות.
אנשים עשויים לפחד לשאול שאלות על סמכות.
אנשים עשויים לפחד לאתגר מערכות.
אנשים עשויים לפחד לא להסכים עם מורים.
אנשים עשויים לפחד לשאול שאלות על הממשלה.
אנשים עשויים לפחד לשאול שאלות על התקשורת.
אנשים עשויים לפחד לשאול שאלות על מומחים.
אנשים עשויים לפחד לשאול שאלות על מעסיקים.
אנשים עשויים לפחד מתוצאות.
אז פחד יכול ליצור ציות לפני שהבנה מתפתחת.
אנשים עשויים לציית מפני שהם מבינים.
אבל אנשים עשויים גם לציית מפני שהם מפחדים ממה שיקרה אם
לא יעשו זאת.
אנשים צריכים לשאול:

האם אני מציית מפני שאני מביין?
או שאני מציית מפני שאני מפחד?
האם אני מקבל מפני שראיות תומכות בכך?
או שאני מקבל מפני שסמכות יוצרת פחד?
האם אני נשאר בשתיקה מפני שאני מסכים?
או שאני נשאר בשתיקה מפני שאני חושש מתוצאות?
ציות המבוסס על פחד יכול להשאיר בעיות עולם חוזרות ממשיכות
מפני שאנשים עשויים להפסיק לשאול שאלות לפני שהאמת
נבחנת.

קשר רגשי וזהות

אנשים יכולים להיקשר רגשית למי שהם מאמינים שהם.
הם יכולים להיקשר לזהות שלהם.

לקבוצה שלהם.

לתפקיד שלהם.

למעמד שלהם.

לאמונות שלהם.

לדעות שלהם.

להיסטוריה שלהם.

לתדמית שלהם.

למוניטין שלהם.

לסמכות שלהם.

למערכת שלהם.

כאשר זהות נקשרת רגשית לאמונה, שאילת שאלות יכולה להרגיש אישית.

שאלה יכולה להרגיש כמו התקפה.

ראיות יכולות להרגיש כמו איום.

סתירה יכולה להרגיש כמו השפלה.

תיקון יכול להרגיש כמו דחייה.

למידה יכולה להרגיש כמו אובדן.

אנשים עשויים אז להגן על זהות במקום לחפש אמת.

אנשים צריכים לשאול:

איזה חלק בי מרגיש מאוים?

על איזו זהות אני מגן?

על איזו אמונה כואב מדי לשאול שאלות?

מה אאבד אם אשנה את הבנתי?

האם אני מגן על אמת?

או שאני מגן על מי שאני מאמין שאני?

קידום האנושות דורש שאנשים יהיו מסוגלים ללמוד מבלי להתייחס לכל אתגר כהרס אישי.

מניפולציה רגשית והצגה

אפשר להשתמש ברגש כדי לעצב כיצד מידע מתקבל.
אפשר להציג מידע עם פחד.
אפשר להציג אותו עם דחיפות.
אפשר להציג אותו עם זעם.
אפשר להציג אותו עם אהדה.
אפשר להציג אותו עם בושה.
אפשר להציג אותו עם אשמה.
אפשר להציג אותו עם גאווה.
אפשר להציג אותו עם שייכות.
אפשר להציג אותו עם איום.
אפשר להציג אותו עם אדיבות.
אפשר להציג אותו עם רוגע.
אפשר להציג אותו עם כנות.
אפשר להציג אותו עם ביטחון.
אפשר להציג אותו דרך זהות של מומחה.
אפשר להציג אותו דרך מעמד מקצועי.
ההצגה הזאת יכולה להשפיע על אנשים לפני שהראיות נבדקו.
אנשים עשויים לקבל מפני שהם מפחדים.
הם עשויים לחזור מפני שהם כועסים.
הם עשויים להגן מפני שהם מרגישים נאמנים.

הם עשויים להיענות מפני שהם מרגישים אשמים.
הם עשויים להישאר בשתיקה מפני שהם מתביישים.
הם עשויים לתת אמון מפני שמیشهו נשמע אדיב.
הם עשויים לתת אמון מפני שמیشهו נשמע כן.
הם עשויים לתת אמון מפני שמیشهו נשמע בטוח.
הם עשויים לתת אמון מפני שמیشهו נשמע רגוע.
הם עשויים לתת אמון מפני שמیشهו נשמע מקצועי.
הם עשויים לתת אמון מפני שמیشهו מוצג כמומחה.
אנשים צריכים לשאול:

איזה רגש מחובר למידע הזה?

האם רגש משמש לסייע להבנה?

או שרגש משמש לעצור שאילת שאלות?

האם מוצגות ראיות?

או שמשתמשים בלחץ רגשי במקום בראיות?

האם האמון נרכש באמצעות ראיות?

או שהאמון מיוצר באמצעות הצגה?

הדבר מתחבר ישירות לתקן הראיות.

פחד אינו ראיה.

זעם אינו ראיה.

דחיפות אינה ראיה.

לחץ רגשי אינו ראיה.

אדיבות אינה ראיה.

כנות אינה ראיה.

ביטחון אינו ראיה.

הצגת מומחיות אינה ראיה.

סיפורים רגשיים ואמונה שנוצרה

סיפורים יכולים ליצור אמונה רגשית.

סיפור יכול לגרום לאנשים להרגיש אהדה.

סיפור יכול לגרום לאנשים להרגיש כעס.

סיפור יכול לגרום לאנשים להרגיש פחד.

סיפור יכול לגרום לאנשים להרגיש נאמנות.

סיפור יכול לגרום לאנשים להרגיש אשמה.

סיפור יכול לגרום לאנשים להרגיש אחריות.

סיפור יכול לגרום לאנשים לבחור צדדים.

סיפור יכול לגרום לאנשים לקבל לפני שהם בוחנים.

סיפורים יכולים להיות נכונים.

סיפורים יכולים גם להיות נבחרים.

אפשר לעצב סיפורים.

אפשר להציג סיפורים.

אפשר לחזור על סיפורים.
 אפשר להשתמש בסיפורים כדי לכוון תגובה רגשית.
 אנשים צריכים לשאול:
 איזה רגש הסיפור הזה יוצר?
 אילו ראיות תומכות בסיפור?
 אילו ראיות חסרות?
 איזו נקודת מבט נבחרת?
 איזו התנהגות הסיפור הזה מייצר?
 מי מרוויח מכך שאנשים מאמינים לסיפור הזה?
 האם הסיפור הזה עוזר לאנשים להבין?
 או שהוא מכוון אנשים מבחינה רגשית?
 יש לשאול שאלות על סיפורים רגשיים מפני שהם יכולים לגרום
 לאנשים להרגיש לפני שהם בוחנים.

רגש, נרטיבים ובחירת צדדים
 השפעה רגשית מתחברת גם לנרטיבים.
 אנשים יכולים להימשך רגשית לתוך סיפורים.
 אפשר לעודד אותם לבחור צדדים.
 אפשר לעודד אותם להגן על קבוצה אחת ולתקוף אחרת.
 אפשר לעודד אותם לראות גיבורים ונבלים לפני שהם מבינים
 מנגנונים.

אפשר לעודד אותם להגיב רגשית לפני שהראיות נבדקו.
נרטיבים יכולים להפוך לחזקים כאשר הם מתחברים לרגש.
אנשים עשויים להגן על הנרטיב מפני שהוא נותן להם שייכות.
הם עשויים להגן עליו מפני שהוא נותן להם זהות.
הם עשויים להגן עליו מפני שהוא נותן להם ודאות.
הם עשויים להגן עליו מפני שהוא נותן להם אויב.
אבל בחירת צד אינה אותו דבר כמו הבנה.

אנשים צריכים לשאול:

לאיזה סיפור אני נמשך?

איזה רגש הסיפור הזה יוצר?

מי מרוויח מכך שאנשים בוחרים צדדים?

מאילו ראיות מתעלמים?

איזה מנגנון מוסתר?

איזו הבנה נמנעת?

האנושות אינה יכולה להתקדם אם רגש משאיר אנשים לכוודים
בתוך נרטיבים במקום לעזור להם ללמוד מסביבת העולם.

השפעה רגשית, שתיקה והגנה עצמית

רגש יכול ליצור שתיקה.

אנשים עשויים להישאר בשתיקה מפני שהם מפחדים.

הם עשויים להישאר בשתיקה מפני שהם מתביישים.

הם עשויים להישאר בשתיקה מפני שהם נבוכים.
 הם עשויים להישאר בשתיקה מפני שהם מרגישים אשמים.
 הם עשויים להישאר בשתיקה מפני שהם חוששים מדחייה.
 הם עשויים להישאר בשתיקה מפני שהם חוששים לטעות.
 הם עשויים להישאר בשתיקה מפני שהם חוששים לעמוד לבד.
 שתיקה יכולה אז להגן על חזרה.
 שתיקה יכולה להגן על מערכות.
 שתיקה יכולה להגן על נרטיבים.
 שתיקה יכולה להגן על תלות.
 שתיקה יכולה להגן על מעשים פסולים.
 שתיקה יכולה להגן על המשך סביבת העולם.
 אנשים צריכים לשאול:
 איזה רגש יוצר שתיקה?
 על מה השתיקה הזאת מגינה?
 מה יקרה אם השתיקה תסתיים?
 איזו אמת הרגש מונע מאנשים לומר?
 איזה דפוס חוזר השתיקה מסייעת להמשיך?
 שתיקה רגשית יכולה להפוך לצורה חזקה של השתתפות.
 חינוך, ילדים ובטיחות רגשית

ילדים זקוקים לבטיחות רגשית כדי לשאול שאלות כראוי.

אם גורמים לילדים לפחד לשאול שאלות, הם עשויים להפסיק לשאול.

אם מביישים ילדים על שאילת שאלות, הם עשויים להפסיק לשאול.

אם לועגים לילדים על שאילת שאלות, הם עשויים להפסיק לשאול.

אם מתייגים ילדים כקשים בגלל שאילת שאלות, הם עשויים להפסיק לשאול.

אם מתייחסים לילדים כמעוררי צרות בגלל שאילת שאלות, הם עשויים להפסיק לשאול.

אם מענישים ילדים רגשית על שאילת שאלות, הם עשויים ללמוד ששתיקה בטוחה יותר מהבנה.

הדבר חשוב מפני ששאילת שאלות היא אחד המסלולים ללמידה.

ילדים צריכים ללמוד שאפשר לבחון שאלות בבטחה.

הם צריכים ללמוד שאפשר להבין רגש.

הם צריכים ללמוד שאי-נוחות אינה אומרת באופן אוטומטי ששאלה שגויה.

הם צריכים ללמוד שפחד אינו אומר באופן אוטומטי שעליהם לעצור.

הם צריכים ללמוד שכעס אינו אומר באופן אוטומטי שהם מבינים.

הם צריכים גם ללמוד שהצגה רגשית יכולה להטעות.

הם צריכים ללמוד שאדיבות אינה ראייה באופן אוטומטי.

הם צריכים ללמוד שביטחון אינו ראייה באופן אוטומטי.

הם צריכים ללמוד שכנות אינה ראייה באופן אוטומטי.

הם צריכים ללמוד שהצגת מומחיות אינה ראייה באופן אוטומטי.

ילדים צריכים ללמוד שהעובדה שאדם נראה אדיב, כועס, בטוח, כן, מומחה או סמכותי אינה מסירה את הצורך לשאול שאלות על ראיות, התנהגות, עקביות ותמריץ.

אנשים צריכים לשאול:

האם ילדים בטוחים רגשית לשאול שאלות?

האם מלמדים ילדים להבין תגובות רגשיות?

האם מלמדים ילדים ששאלות הן חלק מן הלמידה?

האם מלמדים ילדים שאפשר לבחון אי-נוחות?

האם מלמדים ילדים כיצד רגש יכול לעצב אמונה, שתיקה והתנהגות?

האם מלמדים ילדים כיצד הצגה רגשית יכולה ליצור אמון לפני שהראיות נבדקו?

החינוך אינו יכול להשתפר כראוי אם ילדים מאומנים רגשית להתרחק משאלת שאלות.

השפעה רגשית והתודעה האנושית

התודעה האנושית מתקדמת כאשר אנשים לומדים להבין רגש במקום להיות נשלטים על ידו.

אין פירוש הדבר שבני אדם נעשים חסרי רגש.
 פירוש הדבר שרגשות נעשים חלק מן הלמידה.
 פחד נעשה דבר שיש לשאול עליו שאלות.
 כעס נעשה דבר שיש להבין.
 קשר רגשי נעשה דבר שיש לבחון.
 בוש נעשית דבר שיש לזהות.
 שתיקה נעשית דבר שיש ללמוד ממנו.
 תגובה נעשית דבר שיש לעבור מעבר לו.
 הצגה רגשית נעשית דבר שיש לשאול עליו שאלות.
 אמון מיוצר נעשה דבר שיש לבחון.
 סיפורים רגשיים נעשים דבר שיש לבדוק.
 אנשים אינם צריכים להשמיד רגש.
 הם צריכים להבין השפעה רגשית.
 סביבת העולם מראה ללא הרף השפעה רגשית.
 היא מראה פחד.
 היא מראה כעס.
 היא מראה זעם.
 היא מראה שייכות.
 היא מראה בוש.
 היא מראה השוואה.

היא מראה קשר רגשי.

היא מראה שתיקה.

היא מראה תגובה.

היא מראה הופעה רגשית.

היא מראה אמון מיוצר.

היא מראה הטעיה רגשית.

אנשים צריכים לשאול:

איזו השפעה רגשית מוצגת?

באיזו הצגה רגשית נותנים אמון?

מה האנושות יכולה ללמוד ממנה?

איזו התנהגות הרגש יוצר?

איזו סביבת עולם הרגש מסייע לשחזור?

כאשר השפעה רגשית נעשית גלויה, ההתנהגות נעשית גלויה.

כאשר ההתנהגות נעשית גלויה, הבנה נעשית אפשרית.

כאשר הבנה נעשית אפשרית, הלמידה יכולה להתקדם.

השפעה רגשית וקידום האנושות

השפעה רגשית היא חלק ממסלול החינוך החסר לקידום האנושות.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד רגש גובר שוב ושוב על הבנה.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד פחד עוצר שאילת שאלות.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד כעס מחליף למידה.
האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד זעם מחליף בדיקה.
האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד קשר רגשי מגן על אמונות
שעברו בירושה.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד בושה יוצרת שתיקה.
האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד לחץ רגשי מחליף ראיות.
האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד הצגה רגשית יוצרת אמון
לפני שהראיות נבדקו.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד סיפורים רגשיים יוצרים
אמונה לפני שהבנה מתפתחת.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד ילדים מאומנים רגשית
להתרחק משאילת שאלות.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד אנשים מגיבים לסביבת
העולם במקום ללמוד ממנה.

מקור ומוצא שואל מאין משהו הגיע ומה עיצב אותו.
תקן הראיות שואל אם הראיות תומכות במה שנטען.
תמריץ ורווח שואל מה מתגמל ומגן על התנהגות.
אופי ועקביות שואל אם התנהגות חוזרת מתיישבת עם מה שנטען.
רשות לשאול שאלות שואלת מי או מה שולט ברשות.

השפעה רגשית שואלת:

איזה רגש מעצב את זה?

איזו תגובה נוצרת?

באיזה פחד משתמשים?

על איזה קשר רגשי מגינים?

איזו שתיקה נוצרת?

באיזו הצגה רגשית נותנים אמון?

איזה אמון מיוצר?

באיזה סיפור רגשי משתמשים?

איזו התנהגות הרגש הזה יוצר?

איזו הבנה הרגש הזה מונע?

איזו סביבת עולם הרגש הזה מסייע לשחזור?

כך אנשים מתחילים לזהות השפעה רגשית.

כך אנשים מתחילים לזהות התניה רגשית.

כך אנשים מתחילים לזהות מניפולציה רגשית.

כך אנשים מתחילים לזהות הצגה רגשית.

כך אנשים מתחילים לזהות אמון מיוצר.

כך אנשים מתחילים לזהות סיפורים רגשיים.

כך אנשים מתחילים לזהות שתיקה רגשית.

כך אנשים עוברים מתגובה לשאילת שאלות.

כך אנשים עוברים משאילת שאלות לראייה.

כך אנשים עוברים מראייה להבנה.

כך אנשים עוברים מהבנה ללמידה.

כך אנשים עוברים מלמידה לחשיבה עצמאית.

כך אנשים עוברים מלהיות תוצרים של סביבות רגשיות להיות לומדים של סביבת העולם.

חלק 7 - נרטיב מול מציאות

מהו באמת נרטיב מול מציאות

חלק 1 קבע שאנשים חייבים ללמוד מסביבת העולם במקום פשוט להפוך לתוצרים שלה.

חלק 2 קבע שאנשים חייבים לבחון אם הראיות תומכות במה שנטען, חוזר על עצמו, מוגן, מוצג או נאכף.

חלק 3 קבע שהאנושות משחזרת שוב ושוב את אותו עולם מפני שתמריצים מתגמלים שוב ושוב אנשים על שחזרו.

חלק 4 קבע שהתנהגות חוזרת חושפת לעיתים קרובות יותר ממילים.

חלק 5 קבע שלעיתים קרובות מרתיעים אנשים משאילת שאלות עוד לפני שהלמידה מתחילה.

חלק 6 קבע שרגש יכול לעצב אמון, אמונה, פחד, תגובה, שתיקה והתנהגות לפני שהבנה מתפתחת.

חלק 7 עובר כעת לנרטיב מול מציאות.

נרטיב מול מציאות קיים מפני שמציגים לאנשים נרטיבים מבלי ללמד אותם כראוי כיצד לבחון מציאות.

אנשים נולדים לתוך נרטיבים.

מלמדים אנשים נרטיבים.

מראים לאנשים נרטיבים.

אנשים יורשים נרטיבים.

אנשים מגינים על נרטיבים.

אנשים נקשרים רגשית לנרטיבים.
 אנשים יכולים בסופו של דבר לטעות ולחשוב שנרטיבים הם
 המציאות עצמה.
 נרטיבים הם אחד המנגנונים הגדולים ביותר שמעצבים את
 האנושות.
 נרטיב אינו מציאות באופן אוטומטי.
 נרטיב הוא סיפור.
 נרטיב הוא הסבר.
 נרטיב הוא גרסה של אירועים.
 נרטיב הוא מסגרת שמעודדים אנשים לקבל.
 נרטיב יכול להיות נכון.
 נרטיב יכול להיות נכון חלקית.
 נרטיב יכול להיות חלקי.
 אפשר לתמרן נרטיב.
 אפשר לבחור נרטיב.
 אפשר לייצר נרטיב.
 אפשר להגן על נרטיב.
 אפשר לרשת נרטיב.
 לכן אנשים צריכים לשאול:
 איזה סיפור מציגים לי?
 מי יצר את הסיפור הזה?

מי חוזר על הסיפור הזה?
מי מגן על הסיפור הזה?
מי מרוויח מכך שמאמינים לסיפור הזה?
אילו ראיות תומכות בסיפור הזה?
איזו מציאות תומכת בסיפור הזה?
מה הושאר בחוץ?
מה נוסף?
מה מוסתר?
נרטיב מול מציאות מלמד אנשים להפריד בין מה שמוצג לבין מה שמוצג בפועל.

המציאות קיימת באופן עצמאי

המציאות קיימת באופן עצמאי ממה שאנשים מאמינים עליה.
המציאות אינה דורשת הסכמה.
המציאות אינה דורשת פופולריות.
המציאות אינה דורשת תארים.
המציאות אינה דורשת סמכות.
המציאות אינה דורשת רגש.
המציאות אינה דורשת חזרה.
המציאות ממשיכה להתקיים בין שאנשים מכירים בה ובין שלא.
אנשים יכולים להכחיש מציאות.

אנשים יכולים להתעלם ממצואות.
אנשים יכולים לדחות מציאות מבחינה רגשית.
אנשים יכולים להגן על נרטיבים כנגד המציאות.
אנשים יכולים להימנע באופן קולקטיבי מן המציאות.
אבל המציאות ממשיכה להתקיים.
זהו אחד הלקחים הגדולים ביותר שהאנושות חייבת ללמוד.
לכן אנשים צריכים לשאול:
האם אני לומד מן המציאות?
או שאני מגן על נרטיב?
האם אני רואה מה מוצג?
או שאני מגן על מה שירשתי?
האם אני לומד מסביבת העולם?
או שאני לומד מסיפור על סביבת העולם?

האנושות יכולה לחיות בתוך נרטיבים

אחת המגבלות הגדולות ביותר בלמידה האנושית היא שאנשים יכולים לבלות את כל חייהם בתוך נרטיבים שמעולם לא בחנו באופן עצמאי.

אנשים יכולים לרשת סיפורים.
אנשים יכולים לרשת תארים.
אנשים יכולים לרשת מערכות.
אנשים יכולים לרשת סמכות.

אנשים יכולים לרשת אמונות.
אנשים יכולים לרשת הסברים.
אנשים יכולים לרשת פחדים.
אנשים יכולים לרשת התנהגויות.
אנשים יכולים לרשת דפוסים חוזרים.
אנשים יכולים בסופו של דבר להגן על כולם מבלי להבין מאין הגיעו במקור.
אנשים יכולים אז לטעות ולחשוב שנרטיבים שעברו בירושה הם המציאות עצמה.
ללא שאילת שאלות, אנשים יכולים לבלות את כל חייהם בהגנה על מה שנוצר עבורם לרשת.

האנושות מלמדת את האנושות

במידה רבה, האנושות נלמדת בידי האנושות.
אנשים יוצרים מערכות.
אנשים יוצרים נרטיבים.
אנשים יוצרים סיפורים.
אנשים יוצרים תארים.
אנשים יוצרים תפקידים.
אנשים יוצרים הסברים.
לאחר מכן אנשים מלמדים דורות עתידיים את מה שדורות קודמים יצרו.

דורות עתידיים יכולים אז לטעות ולחשוב שנרטיבים שעברו בירושה הם המציאות עצמה.

אנשים יכולים לרשת את מה שדורות קודמים קיבלו מבלי לבחון אותו אי פעם באופן עצמאי.

זו אחת הסיבות הגדולות ביותר לכך שאותו עולם חוזר.

האנושות יכולה ליצור נרטיבים, לרשת נרטיבים, להגן על נרטיבים ואז לטעות ולחשוב שהנרטיבים האלה הם המציאות עצמה.

לכן אנשים צריכים לשאול:

מי יצר זאת במקור?

מי העביר זאת הלאה?

מי עדיין מלמד זאת?

מי עדיין מגן על זאת?

מי עדיין מרוויח מכך?

איזו מציאות תומכת בכך?

האנושות אינה יכולה להתקדם כראוי כל עוד היא ממשיכה לרשת נרטיבים לפני שהיא לומדת כיצד לשאול עליהם שאלות.

סיפורים שנוצרו, תארים שנוצרו וסמכות שנוצרה

נרטיבים אינם מופיעים מעצמם.

אנשים יוצרים אותם.

אפשר ליצור סיפורים.

אפשר ליצור תארים.

אפשר ליצור סמכות.
אפשר ליצור משרות.
אפשר ליצור תפקידים.
אפשר ליצור מערכות.
אפשר ליצור אמונות.
לאחר מכן אפשר להצמיד נרטיבים לכולם.
אנשים יכולים אז לרשת אותם.
אנשים יכולים לחזור עליהם.
אנשים יכולים להגן עליהם.
אנשים יכולים להיקשר אליהם רגשית.
דורות עתידיים יכולים בסופו של דבר לרשת אותם כמציאות.
לכן אנשים צריכים לשאול:
מי יצר את התואר הזה?
מי יצר את הסמכות הזאת?
מי יצר את התפקיד הזה?
מי יצר את הסיפור הזה?
מי העניק לו לגיטימיות?
מי מגן עליו?
מי מרוויח מכך שהוא ממשיך?
איזו מציאות תומכת בו?

עצם קיומו של תואר אינו מציאות באופן אוטומטי.
עצם קיומה של סמכות אינו מציאות באופן אוטומטי.
עצם קיומו של תפקיד אינו מציאות באופן אוטומטי.
עצם קיומו של סיפור אינו מציאות באופן אוטומטי.
עצם קיומה של מערכת אינו מציאות באופן אוטומטי.
יש תמיד לבחון את המציאות באופן עצמאי מן הנרטיב עצמו.

כסף, חזרה וחיזוק נרטיבים

נרטיבים יכולים להפוך לחזקים ביותר כאשר כסף מעורב.
אפשר לשלם לאנשים ליצור נרטיבים.
אפשר לשלם לאנשים לחזור על נרטיבים.
אפשר לשלם לאנשים ללמד נרטיבים.
אפשר לשלם לאנשים לאכוף נרטיבים.
אפשר לשלם לאנשים להגן על נרטיבים.
אפשר לשלם לאנשים לכתוב נרטיבים.
אפשר לשלם לאנשים להפיץ נרטיבים.
אפשר לשלם לאנשים להגן על נרטיבים.
דורות עתידיים יכולים אז לרשת את הנרטיב החוזר.
אין פירוש הדבר שכל נרטיב הוא כוזב באופן אוטומטי.
פירוש הדבר שיש לשאול שאלות על המנגנון.
לכן אנשים צריכים לשאול:

מי מממן את הנרטיב הזה?

מי חוזר עליו?

מי מלמד אותו?

מי מגן עליו?

מי מפיק ממנו תועלת?

מה קורה אם מאתגרים אותו?

מה קורה אם חושפים אותו?

איזו מציאות תומכת בו?

נרטיבים יכולים בסופו של דבר להפוך למנורמלים כל כך עד שאנשים מפסיקים לזהות שהם בכלל נרטיבים.

מערכות אמונה וקבלה בירושה

אפשר לעודד אנשים להאמין בדברים שהם אינם יכולים לבחון באופן עצמאי.

לאחר מכן הם יכולים להגן על האמונות האלה.

הם יכולים להיקשר רגשית לאמונות האלה.

הם יכולים לחזור על האמונות האלה.

הם יכולים להעביר את האמונות האלה לדורות הבאים.

לאחר מכן דורות עתידיים יכולים לרשת את האמונה מבלי לבחון אי פעם באופן עצמאי את המקור והמוצא שלה.

לכן אנשים צריכים לשאול:

מי יצר את האמונה הזאת?

מי מפיק תועלת מהאמונה הזאת?
אילו ראיות תומכות באמונה הזאת?
איזו מציאות תומכת באמונה הזאת?
מה קורה כאשר שואלים עליה שאלות?
מה קורה אם אנשים מפסיקים להאמין בה?
האמונה עצמה אינה מציאות.
יש לבחון תמיד את המציאות באופן עצמאי.

סביבת העולם מראה לאנושות ללא הרף כיצד נרטיבים פועלים
סביבת העולם מראה לאנושות ללא הרף כיצד נרטיבים פועלים.
פשוט לא לימדו אנשים כראוי כיצד ללמוד ממה שמוצג.
העולם הוא בית הספר האמיתי.
לאנושות מוצגים ללא הרף:

חזרה.

הגנה.

תארים.

סמכות.

שייכות.

פחד.

תלות.

שתיקה.

תמריצים.

רגש.

הצגה.

נרטיבים.

אנשים מגיבים לעיתים קרובות למנגנונים האלה במקום ללמוד מהם.

הבעיה אינה ששום דבר אינו גלוי.

הבעיה היא שלא לימדו אנשים כראוי כיצד לשאול שאלות, לראות, להבין וללמוד ממה שגלוי.

נרטיבים יכולים להפוך לחזקים יותר מן המציאות

אחת הסכנות הגדולות ביותר שהאנושות ניצבת בפניהן היא שנרטיבים יכולים להפוך לחזקים יותר מן המציאות עצמה.

המציאות יכולה להיות גלויה.

המציאות יכולה להיות מתועדת.

המציאות יכולה להיות מוצגת שוב ושוב.

המציאות יכולה לחשוף סתירה.

המציאות יכולה לחשוף דפוסים חוזרים.

המציאות יכולה לחשוף התנהגות אנושית.

אבל אנשים עדיין יכולים להגן במקום זאת על נרטיבים.

אנשים יכולים לדחות את מה שמוצג.

אנשים יכולים להגן על מה שירשו.

אנשים יכולים להיקשר רגשית לסיפורים.
אנשים יכולים להגן על מערכות.
אנשים יכולים להגן על סמכות.
אנשים יכולים להגן על הסברים חוזרים.
אנשים יכולים להגן על מה שהם תלויים בו.
אנשים יכולים להגן על מה שגורם להם להרגיש בטוחים.
אנשים יכולים להגן על מה שכולם האחרים מגינים עליו.
אנשים יכולים להגן על נרטיבים גם כאשר המציאות מראה שוב
ושוב משהו אחר.

נרטיבים יכולים להפוך לסביבת העולם עצמה

ככל שנרטיב קיים זמן רב יותר, כך הוא יכול להפוך לנורמלי
יותר.
ככל שהוא נעשה נורמלי יותר, כך ייתכן שפחות ישאלו עליו
שאלות.
ככל ששואלים עליו פחות שאלות, כך הוא נעשה מוגן יותר.
ככל שהוא נעשה מוגן יותר, כך יותר דורות עתידיים יורשים
אותו.
בסופו של דבר הנרטיב יכול להפוך לחלק מסביבת העולם עצמה.
ילדים יכולים לרשת אותו.
מבוגרים יכולים לרשת אותו.
מורים יכולים לרשת אותו.

מערכות יכולות לרשת אותו.

מוסדות יכולים לרשת אותו.

חברות יכולות לרשת אותו.

אנשים יכולים בסופו של דבר לשכוח שהוא בכלל נוצר.

לאחר מכן הנרטיב יכול להתקבל כמציאות עצמה.

האנושות יכולה ליצור באופן קולקטיבי מציאות כוזבת ולאחר מכן לבלות דורות בהגנה עליה.

זוהי אחת הסיבות הגדולות ביותר לכך שהאנושות משחזרת שוב ושוב את אותו עולם.

מדוע נרטיב מול מציאות חשוב

נרטיב מול מציאות חשוב משום שהאנושות אינה יכולה ללמוד כראוי מסביבת העולם כאשר היא מבלבלת בין נרטיבים לבין המציאות עצמה.

מקור ומוצא שואל מאין הגיע דבר ומה עיצב אותו.

תקן הראיות שואל אם הראיות תומכות במה שנטען.

תמריץ ורווח שואל מי מפיק תועלת מהמשך קיומו.

אופי ועקביות שואל אם ההתנהגות מתיישבת עם מה שנטען.

רשות לשאול שאלות שואל מה עוצר את שאילת השאלות.

השפעה רגשית שואל איזה רגש מעצב את הקבלה.

נרטיב מול מציאות שואל כעת:

איזה סיפור מוצג?

איזו מציאות תומכת בו?

איזו מציאות סותרת אותו?

מי יצר אותו?

מי מגן עליו?

מי חוזר עליו?

מי יורש אותו?

מי מפיק ממנו תועלת?

איזו סביבת עולם הנרטיב הזה מסייע לשחזור?

כך אנשים מתחילים לעבור מהגנה על נרטיבים שירשו אל למידה מן המציאות עצמה.

כך אנשים עוברים מאמונה אל בחינה.

כך אנשים עוברים מבחינה אל ראייה.

כך אנשים עוברים מראייה אל הבנה.

כך אנשים עוברים מהבנה אל למידה.

כך אנשים עוברים מלמידה אל חשיבה עצמאית.

כך אנשים עוברים מלהיות תוצרים של נרטיבים שירשו אל להיות לומדים של סביבת העולם.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד אנשים ממשיכים להגן על נרטיבים שירשו במקום ללמוד מן המציאות עצמה.

נרטיבים לאורך זמן

החלק הראשון של סעיף זה הסביר שנרטיבים יכולים להיווצר, לחזור על עצמם, לעבור בירושה, להיות מוגנים ובסופו של דבר להיתפס בטעות כמציאות עצמה.

הוא גם הסביר שהמציאות קיימת באופן בלתי תלוי באמונה, פופולריות, תארים, סמכות, רגש וחזרה.

חלק זה עובר כעת לאופן שבו נרטיבים ממשיכים לאורך זמן. נרטיבים בדרך כלל אינם הופכים לחזקים בן לילה. הם נבנים לעיתים קרובות לאורך תקופות ארוכות. אפשר ליצור סיפור.

אפשר לחזור על הסיפור.

אפשר לכתוב את הסיפור.

אפשר להפיץ את הסיפור.

אפשר להגן על הסיפור.

אפשר ללמד את הסיפור.

אפשר לרשת את הסיפור.

אפשר להיקשר רגשית לסיפור.

לאחר מכן הסיפור יכול להפוך למציאות מקובלת.

עם הזמן אנשים יכולים לשכוח שהוא בכלל היה נרטיב.

אנשים צריכים לשאול:

כמה זמן הנרטיב הזה קיים?

מי חזר עליו?

מי הגן עליו?

מי ירש אותו?

מי הפיק ממנו תועלת?

אילו ראיות תומכות בו?

איזו מציאות תומכת בו?

אילו סתירות קיימות?

מה השתנה לאורך זמן?

מה נותר מוגן?

נרטיבים לאורך זמן יכולים לחשוף כיצד האנושות משחזרת שוב ושוב את אותו עולם.

האנושות יכולה ליצור באופן קולקטיבי מציאות כוזבת

האנושות יכולה ליצור באופן קולקטיבי מציאות כוזבת שהאנושות עצמה טועה לאחר מכן לחשוב שהיא המציאות.

ייתכן שאנשים אינם רואים את המנגנון כולו.

ייתכן שהם רואים רק:

את תפקידם שלהם.

את עבודתם שלהם.

את אמונתם שלהם.

את ההוראה שלהם.

את תרומתם שלהם.

את הישרדותם שלהם.

אבל סביבת העולם נבנית לעיתים קרובות ממיליארדי אנשים
המשתתפים באופן קולקטיבי בנרטיבים שהם לא יצרו.

אדם אחד כותב.

אדם אחד מלמד.

אדם אחד חוזר.

אדם אחד אוכף.

אדם אחד מגן.

אדם אחד מממן.

אדם אחד מפרסם.

אדם אחד מאמין.

אדם אחד נשאר בשתיקה.

בנפרד, ההתנהגויות האלה יכולות להיראות קטנות.

באופן קולקטיבי הן יכולות לשחזר סביבת עולם שלמה.

לאחר מכן האנושות יכולה לבלות דורות בהגנה על מה שהאנושות
עצמה יצרה.

אנשים צריכים לשאול:

לאיזה נרטיב אני תורם?

על איזה נרטיב אני מסייע לחזור?

על איזה נרטיב אני מסייע להגן?

איזו מציאות אני מסייע להחליף?

איזו סביבת עולם התרומה שלי מסייעת לשחזר?

זהו אחד המנגנונים הגדולים ביותר בתוך נרטיב מול מציאות.

נרטיבים יכולים לעצב התנהגות אנושית

נרטיבים אינם מעצבים רק את מה שאנשים חושבים.

נרטיבים יכולים לעצב את מה שאנשים עושים.

נרטיבים יכולים לעצב אמון.

נרטיבים יכולים לעצב פחד.

נרטיבים יכולים לעצב שייכות.

נרטיבים יכולים לעצב שתיקה.

נרטיבים יכולים לעצב ציות.

נרטיבים יכולים לעצב תלות.

נרטיבים יכולים לעצב היקשרות רגשית.

נרטיבים יכולים לעצב זהות.

נרטיבים יכולים לעצב את ההתנהגות עצמה.

ייתכן שאנשים אפילו אינם מבינים שהם מעוצבים.

ייתכן שהם מאמינים שהם פועלים באופן עצמאי.

אבל ייתכן שהתנהגותם כבר הושפעה מנרטיבים שירשו.

לכן אנשים צריכים לשאול:

איזו התנהגות הנרטיב הזה יוצר?

אילו רגשות הנרטיב הזה יוצר?

אילו פחדים הנרטיב הזה יוצר?

איזו שתיקה הנרטיב הזה יוצר?

איזו תלות הנרטיב הזה יוצר?

איזו סביבת עולם הנרטיב הזה מסייע לשחזר?

נרטיבים נעשים מסוכנים כאשר אנשים מפסיקים לזהות שהם מעוצבים על ידם.

השתלבות, שייכות ונרטיבים חברתיים

בני אדם הם יצורים חברתיים.

אנשים רבים רוצים קבלה.

אנשים רבים רוצים שייכות.

אנשים רבים רוצים אישור.

אנשים רבים רוצים להשתלב.

זה יכול להפוך לאחד המנגנונים הגדולים ביותר שמחזקים נרטיבים.

אנשים עשויים להעתיק את מה שאחרים אומרים.

אנשים עשויים להעתיק את האופן שבו אחרים מתנהגים.

אנשים עשויים להעתיק את האופן שבו אחרים מתלבשים.

אנשים עשויים להעתיק את האופן שבו אחרים מדברים.

אנשים עשויים להעתיק את מה שאחרים מקדמים.

אנשים עשויים להעתיק את מה שאחרים מגינים עליו.

אנשים עשויים להעתיק את מה שאחרים מאמינים בו.

אנשים עשויים להעתיק את מה שאחרים מפחדים ממנו.

אנשים עשויים להעתיק את מה שאחרים דוחים.

אנשים עשויים להעתיק את מה שאחרים חוגגים.

בסופו של דבר אנשים יכולים להפסיק לשאול אם משהו נכון
ובמקום זאת לשאול אם הוא מסייע להם להשתייך.

אנשים צריכים לשאול:

האם אני לומד?

או שאני משתלב?

האם אני שואל שאלות?

או שאני מעתיק?

האם אני חושב באופן עצמאי?

או שאני הולך בעקבות הקבוצה?

האם אני לומד מן המציאות?

או שאני לומד כיצד להשתייך?

שייכות יכולה להפוך לחזקה יותר מן האמת אם לא מלמדים אנשים
כיצד לשאול עליה שאלות.

סביבות נרטיביות מודרניות

סביבות מודרניות יכולות ליצור ולהפיץ נרטיבים במהירות.

אפשר להראות לאנשים סגנונות חיים.

אפשר להראות לאנשים דעות.

אפשר להראות לאנשים תגובות.

אפשר להראות לאנשים זעם.

אפשר להראות לאנשים פופולריות.
 אפשר להראות לאנשים הצלחה.
 אפשר להראות לאנשים מעמד.
 אפשר להראות לאנשים מראה חיצוני.
 אפשר להראות לאנשים סיפורים רגשיים.
 אפשר להראות לאנשים גרסאות של החיים שאינן משקפות את המציאות.
 לאחר מכן אנשים יכולים להעתיק את מה שמוצג שוב ושוב.
 הם יכולים להעתיק מילים.
 הם יכולים להעתיק אישיותות.
 הם יכולים להעתיק סגנונות חיים.
 הם יכולים להעתיק מראה חיצוני.
 הם יכולים להעתיק התנהגויות.
 הם יכולים להעתיק את מה שנראה פופולרי.
 הם יכולים להעתיק את מה שנראה מצליח.
 הם יכולים להציג אושר.
 הם יכולים להציג שייכות.
 הם יכולים להציג שלמות.
 הם יכולים להציג חשיבות.
 לכן סביבה נרטיבית מודרנית יכולה ליצור מציאות כוזבת שאנשים מחקים באופן קולקטיבי.

אנשים צריכים לשאול:

איזה נרטיב הסביבה הזאת יוצרת?

איזו התנהגות הסביבה הזאת מתגמלת?

איזו הצגה הסביבה הזאת מעודדת?

איזו מציאות מוסתרת?

איזו מציאות מוחלפת?

איזו הבנה נמנעת?

סביבות נרטיביות מודרניות יכולות לגרום לאנשים לחיות בתוך הצגה במקום בתוך המציאות.

הצגה חברתית וחיים בתוך נרטיב

אנשים יכולים גם להתחיל להציג גרסאות של עצמם.

הם יכולים להציג אושר.

הם יכולים להציג הצלחה.

הם יכולים להציג ביטחון עצמי.

הם יכולים להציג חשיבות.

הם יכולים להציג מעמד.

הם יכולים להציג שלמות.

הם יכולים להציג שייכות.

אנשים עשויים להציג חיים שאינם משקפים את המציאות.

לאחר מכן אנשים אחרים יכולים להשוות את עצמם להצגה הזאת.

ההשוואה יכולה אז ליצור עוד הצגה.

הצגה יכולה ליצור עוד חיקוי.

חיקוי יכול ליצור עוד חזרה.

בסופו של דבר אנשים יכולים לחיות בתוך נרטיב קולקטיבי במקום בתוך המציאות עצמה.

אנשים צריכים לשאול:

מה מוצג?

מה מוסתר?

האם זו מציאות?

או שזו הצגה?

האם אני משווה את עצמי למציאות?

או שאני משווה את עצמי לנרטיב?

איזו התנהגות ההצגה הזאת יוצרת?

אנשים חייבים ללמוד שהצגה אינה בהכרח מציאות.

נרטיבים, ילדים ואמונה בירושה

ילדים נולדים לתוך נרטיבים שהם לא יצרו.

ילדים יורשים סיפורים.

ילדים יורשים מערכות.

ילדים יורשים תארים.

ילדים יורשים סמכות.

ילדים יורשים אמונות.
 ילדים יורשים התנהגויות.
 ילדים יורשים פחדים.
 ילדים יורשים היקשרויות רגשיות.
 ילדים יורשים דפוסים חוזרים.
 לאחר מכן ילדים יכולים לגדול למבוגרים המגינים על מה שירשו.
 זוהי אחת הסיבות הגדולות ביותר לכך שהאנושות חוזרת על אותו עולם.
 לכן ילדים צריכים ללמוד לשאול:
 מי יצר את זה?
 מדוע זה נוצר?
 מי מפיק מכך תועלת?
 אילו ראיות תומכות בזה?
 איזו מציאות תומכת בזה?
 איזו התנהגות זה יוצר?
 איזו סביבת עולם זה מסייע לשחזר?
 ילדים לא צריכים פשוט לרשת נרטיבים.
 ילדים צריכים ללמוד כיצד לשאול עליהם שאלות בבטחה.
 מערכות, נרטיבים וסביבת העולם
 נרטיבים יכולים להשתלב בתוך מערכות.

מערכות יכולות לחזור על נרטיבים.
 מערכות יכולות להגן על נרטיבים.
 מערכות יכולות לנרמל נרטיבים.
 מערכות יכולות לתגמל נרטיבים.
 מערכות יכולות להרתיע משאילת שאלות.
 בסופו של דבר אנשים יכולים לטעות ולחשוב שחזרה של מערכת היא אמת.
 אבל מערכות שחוזרות על עצמן אינן בהכרח מציאות.
 אנשים צריכים לשאול:
 על איזה נרטיב המערכת הזאת חוזרת?
 על איזה נרטיב המערכת הזאת מגינה?
 איזה נרטיב המערכת הזאת מתגמלת?
 על איזה נרטיב המערכת הזאת מרתיעה אנשים מלשאול שאלות?
 איזו מציאות תומכת בו?
 איזו מציאות סותרת אותו?
 מה היה קורה אם אנשים היו מפסיקים להאמין בו?
 אנשים מנסים לעיתים קרובות לתקן תוצאות מבלי לשאול שאלות
 על הנרטיבים שיוצרים את התוצאות.
 זה יכול לגרום לאנושות לחזור על אותו עולם.
 סביבת העולם מראה לאנושות ללא הרף כיצד נרטיבים פועלים
 סביבת העולם מראה לאנושות ללא הרף כיצד נרטיבים פועלים.

פשוט לא לימדו אנשים כראוי כיצד ללמוד ממה שמוצג.

העולם הוא בית הספר האמיתי.

לאנושות מוצגים ללא הרף:

חזרה.

הגנה.

תארים.

סמכות.

שייכות.

פחד.

תלות.

שתיקה.

תמריצים.

רגש.

הצגה.

נרטיבים.

הבעיה אינה ששום דבר אינו גלוי.

הבעיה היא שלא לימדו אנשים כראוי כיצד לשאול שאלות,
לראות, להבין וללמוד ממה שגלוי.

נרטיבים, כוח והתודעה האנושית

אחד הלקחים הגדולים ביותר שעל האנושות ללמוד הוא שכוח אינו
קיים רק באמצעות כפייה.

כוח יכול להתקיים באמצעות נרטיבים.

אם אנשים יכולים לעצב נרטיבים, הם יכולים לעצב התנהגות.

אם הם יכולים לעצב התנהגות, הם יכולים לעצב תוצאות.

אם הם יכולים לעצב תוצאות, הם יכולים לעצב את סביבת העולם.

ייתכן שאנשים לא יצטרכו לכפות על האנושות לחזור על אותו עולם אם האנושות חוזרת עליו בעצמה מרצונה.

האנושות יכולה ליצור נרטיבים, לרשת נרטיבים, להגן על נרטיבים ולאחר מכן לטעות ולחשוב שהנרטיבים האלה הם המציאות עצמה.

זהו אחד המנגנונים הגדולים ביותר הפועלים לאורך ההיסטוריה האנושית.

לכן אנשים צריכים לשאול:

מי מעצב את הנרטיב?

מי מחזק את הנרטיב?

מי מפיק תועלת מן הנרטיב?

מי יורש את הנרטיב?

מי מגן על הנרטיב?

מי קשור רגשית לנרטיב?

מי מפחד לשאול שאלות על הנרטיב?

איזו סביבת עולם הנרטיב הזה מסייע לשחזור?

התודעה האנושית מתקדמת כאשר אנשים מפסיקים לחיות בתוך נרטיבים ומתחילים ללמוד מן המציאות עצמה.

נרטיב מול מציאות וקידום האנושות

נרטיב מול מציאות הוא חלק מן המסלול החסר לקידום האנושות. האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד נרטיבים נתפסים שוב ושוב בטעות כמציאות.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד אנשים יורשים סיפורים לפני שהם לומדים כיצד לשאול עליהם שאלות.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד אנשים מגינים על נרטיבים שמעולם לא בחנו באופן עצמאי.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד אנשים יוצרים באופן קולקטיבי מציאות כוזבת ולאחר מכן חיים בתוכה.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד אנשים יוצרים באופן קולקטיבי מציאות כוזבת ולאחר מכן מבלים דורות בהגנה עליה.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד שייכות נעשית חזקה יותר מן האמת.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד אנשים מחקים זה את זה במקום ללמוד מן המציאות.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד אנשים מציגים גרסאות של עצמם במקום להבין את עצמם.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד מערכות מחזקות נרטיבים מבלי ללמד אנשים כיצד לשאול עליהם שאלות.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד מערכות אמונה מחליפות את המציאות.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד דורות עתידיים יורשים את אותו עולם מבלי להבין מה יצר אותו.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד אנשים ממשיכים להגן על נרטיבים שירשו במקום ללמוד מן המציאות עצמה.

מקור ומוצא שואל מאין הגיע דבר ומה עיצב אותו.

תקן הראיות שואל אם הראיות תומכות במה שנטען.

תמריץ ורווח שואל מי מפיק תועלת מהמשך קיומו.

אופי ועקביות שואל אם ההתנהגות מתיישבת עם מה שנטען.

רשות לשאול שאלות שואל מה עוצר את שאילת השאלות.

השפעה רגשית שואל איזה רגש מעצב את הקבלה.

נרטיב מול מציאות שואל כעת:

איזה סיפור מוצג?

איזו מציאות תומכת בו?

איזו מציאות סותרת אותו?

מי יצר אותו?

מי חוזר עליו?

מי מגן עליו?

מי יורש אותו?

מי מפיק ממנו תועלת?

איזו התנהגות הוא יוצר?

איזו סביבת עולם הוא מסייע לשחזר?

כך אנשים מתחילים לעבור מנרטיבים שירשו אל המציאות.
כך אנשים עוברים מאמונה אל בחינה.
כך אנשים עוברים מבחינה אל ראייה.
כך אנשים עוברים מראייה אל הבנה.
כך אנשים עוברים מהבנה אל למידה.
כך אנשים עוברים מלמידה אל חשיבה עצמאית.
כך אנשים עוברים מלהיות תוצרים של נרטיבים שירשו אל להיות
לומדים של סביבת העולם.

חלק 8 - השפעה פסיכולוגית

מהי באמת השפעה פסיכולוגית

חלק 1 קבע שאנשים חייבים ללמוד מאין הגיע דבר ומה עיצב אותו.

חלק 2 קבע שאנשים חייבים ללמוד אם הראיות תומכות במה שנטען.

חלק 3 קבע שהאנושות משחזרת שוב ושוב את אותו עולם מפני שתמריצים מתגמלים שוב ושוב אנשים על שחזרו.

חלק 4 קבע שהתנהגות חוזרת חושפת לעיתים קרובות יותר ממילים.

חלק 5 קבע שלעיתים קרובות מרתיעים אנשים משאילת שאלות עוד לפני שהלמידה מתחילה.

חלק 6 קבע שרגש יכול לעצב אמון, אמונה, פחד, תגובה, שתיקה והתנהגות לפני שמתפתחת הבנה.

חלק 7 קבע שהאנושות יכולה ליצור, לרשת, להגן על נרטיבים ולטעות ולחשוב שהם המציאות עצמה.

חלק 8 עובר כעת להשפעה פסיכולוגית.

השפעה פסיכולוגית קיימת משום שסביבת העולם מעצבת ללא הרף את המוח האנושי לפני שאנשים מבינים שהיא עושה זאת.

אנשים אינם נולדים כשהם מבינים את העולם.

העולם מלמד אנשים כיצד לחשוב לפני שהם מבינים כיצד להגן על מוחם.

אנשים נחשפים ללא הרף ל:

כסף.

תלות.

סמכות.

פחד.

שתיקה.

תמריצים.

נרטיבים.

התנהגות.

חזרה.

השוואה.

הצגה.

שטחיות.

בעיות חוזרות.

המוח האנושי יכול להיות מעוצב בידי כל אלה זמן רב לפני
שמתפתחת חשיבה עצמאית.

לכן אנשים צריכים לשאול:

מה הסביבה הזאת עושה למוח האנושי?

מה מוצג שוב ושוב?

מה מתקבל שוב ושוב?

מה מנורמל שוב ושוב?

מה עובר בירושה שוב ושוב?

מה מעצב התנהגות?

מה מעצב הבנה?

מה מעצב דורות עתידיים?

השפעה פסיכולוגית מלמדת אנשים להבין מה חשיפה ממושכת לסביבת העולם עושה לאנושות עצמה.

המוח האנושי הוא אחת הסביבות הגדולות ביותר שהאנושות לא הצליחה להגן עליהן

אחת הבעיות הגדולות ביותר שהאנושות ניצבת בפניהן היא שאנשים מעוצבים לעיתים קרובות מבחינה פסיכולוגית לפני שהם מבינים שהם מעוצבים.

המוח האנושי הוא אחת הסביבות הגדולות ביותר שהאנושות לא הצליחה להגן עליהן.

אנשים נולדים לתוך סביבות שהם לא יצרו.

הם יורשים מערכות.

הם יורשים התנהגויות.

הם יורשים נרטיבים.

הם יורשים סמכות.

הם יורשים תלות.

הם יורשים דפוסים חוזרים.

לאחר מכן אנשים יכולים לגדול למבוגרים שמגינים על מה שירשו.
זה יכול לקרות מבלי שהם אי פעם יבינו מה עיצב אותם
מלכתחילה.

לכן אנשים צריכים לשאול:

מה עיצב אותי?

מה ירשתי?

מה קיבלתי?

על מה חזרתי?

מה מעולם לא בחנתי באופן עצמאי?

מה הפך לנורמלי עבורי?

איזו סביבה סייעה ליצור את ההבנה שלי?

ללא שאילת שאלות, אנשים יכולים לבלות את כל חייהם כשהם
מעוצבים מבחינה פסיכולוגית בידי סביבות שמעולם לא למדו מהן
כראוי.

סביבת העולם מלמדת את האנושות ללא הרף

סביבת העולם אינה מפסיקה ללמד.

אנשים לומדים ללא הרף ממה שסובב אותם.

ילדים לומדים ממנה.

מבוגרים לומדים ממנה.

מורים לומדים ממנה.

הורים לומדים ממנה.

מערכות לומדות ממנה.

חברות לומדות ממנה.

סביבת העולם מלמדת את האנושות ללא הרף.

הבעיה היא שלא לימדו אנשים כראוי כיצד ללמוד ממה שמוצג.

העולם הוא בית הספר האמיתי.

ייתכן שאנשים אינם מבינים זאת, אבל סביבת העולם משפיעה ללא הרף על התנהגות.

אנשים יכולים להפוך לתוצרים של סביבת העולם במקום ללומדים ממנה.

זוהי אחת הסיבות הגדולות ביותר לכך שאותו עולם חוזר על עצמו.

לכן אנשים צריכים לשאול:

מה הסביבה הזאת מלמדת?

איזו התנהגות היא מתגמלת?

מאיזו התנהגות היא מרתיעה?

איזו התנהגות היא מנרמלת?

איזו סביבת עולם היא משחזרת?

כאשר לא מלמדים אנשים כיצד ללמוד מסביבת העולם, הם לעיתים קרובות מסתגלים אליה מבחינה פסיכולוגית במקום ללמוד ממנה.

אנשים יכולים להסתגל לסביבות לא בריאות

בני אדם הם יצורים מסתגלים.
זה יכול להיות מועיל.
אבל זה יכול גם להפוך למסוכן.
אנשים יכולים להסתגל מבחינה פסיכולוגית לסביבות לא בריאות.
אנשים יכולים להסתגל לפחד.
אנשים יכולים להסתגל לתלות.
אנשים יכולים להסתגל לחרדה.
אנשים יכולים להסתגל לחוסר יושר.
אנשים יכולים להסתגל לשטחיות.
אנשים יכולים להסתגל ללחץ.
אנשים יכולים להסתגל להתנהגויות לא בריאות.
אנשים יכולים להסתגל למערכות לא בריאות.
אנשים יכולים להסתגל לבעיות חוזרות.
אנשים יכולים להסתגל מבחינה פסיכולוגית למרמה עצמה כאשר
מרמה מנורמלת שוב ושוב.
בסופו של דבר סביבות לא בריאות יכולות להפוך לנורמליות.
לאחר מכן דורות עתידיים יכולים לרשת את הסביבות האלה.
לכן אנשים צריכים לשאול:
למה אני מסתגל?
האם זה צריך להיות נורמלי?

מה יוצר את התנאים האלה?

איזו התנהגות מוגנת?

איזו סביבת עולם משוחזרת?

אנשים מסתגלים לעיתים קרובות לתסמינים במקום ללמוד מן הגורמים.

מנגנון הכסף

מנגנון הכסף הוא אחת ההשפעות הגדולות ביותר המעצבות השפעה פסיכולוגית.

כסף יכול לעצב מידע.

כסף יכול לעצב תלות.

כסף יכול לעצב פחד.

כסף יכול לעצב שתיקה.

כסף יכול לעצב תמריצים.

כסף יכול לעצב החלטות.

כסף יכול לעצב התנהגות.

כסף יכול לעצב חזרה.

כסף יכול לעצב סביבות.

כסף יכול לעצב את מה שמעודדים אנשים לקבל.

מנגנון הכסף יכול לעצב מידע, תלות, תמריצים, פחד, חזרה, שתיקה, התנהגות ואת ההסתגלות הפסיכולוגית עצמה.

אנשים יכולים להסתגל מבחינה פסיכולוגית לתוצאות מבלי ללמוד
אי פעם מן המנגנון שיוצר אותן.

זהו אחד המנגנונים הגדולים ביותר שעל האנושות ללמוד מהם.

לכן אנשים צריכים לשאול:

על מה הכסף משפיע כאן?

איזו התנהגות הכסף יוצר?

על איזו שתיקה הכסף מגן?

איזו תלות הכסף יוצר?

איזה פחד הכסף יוצר?

איזו סביבת עולם הכסף מסייע לשחזר?

ילדים הם הקבוצה החשובה ביותר להגנה

ילדים אינם נולדים עם הכלים הנדרשים כדי להגן על עצמם מן
ההשפעות הפסיכולוגיות של סביבת העולם.

ילדים חשופים מבחינה פסיכולוגית לסביבת העולם לפני שיש
ברשותם הכלים להבין אותה או להגן על עצמם מפניה.

ילדים חווים:

כסף.

תלות.

סמכות.

פחד.

השוואה.

הצגה.

נרטיבים.

שטחיות.

לחץ חברתי.

דפוסים חוזרים.

זמן רב לפני שהם מבינים אותם.

ילדים יכולים לרשת פחד מבחינה פסיכולוגית.

ילדים יכולים לרשת חרדה מבחינה פסיכולוגית.

ילדים יכולים לרשת תלות מבחינה פסיכולוגית.

ילדים יכולים לרשת השוואה מבחינה פסיכולוגית.

ילדים יכולים לרשת חוסר ביטחון מבחינה פסיכולוגית.

ילדים יכולים לרשת שטחיות מבחינה פסיכולוגית.

ילדים יכולים לרשת לחץ מבחינה פסיכולוגית.

ילדים יכולים לרשת שתיקה מבחינה פסיכולוגית.

ילדים יכולים לרשת התנהגויות לא בריאות מבחינה פסיכולוגית.

ילדים יכולים לרשת מבחינה פסיכולוגית בעיות עולם חוזרות.

ילדים לא צריכים להיאלץ לשרוד מבחינה פסיכולוגית את סביבת העולם מבלי שילמדו אותם כראוי כיצד ללמוד ממנה.

זוהי אחת הסיבות הגדולות ביותר לכך שהחינוך חייב להשתפר.

לכן ילדים צריכים ללמוד:

כיצד לשאול שאלות.

כיצד לראות.

כיצד להבין.

כיצד לחשוב באופן עצמאי.

כיצד ללמוד מסביבת העולם בבטחה.

זו הסיבה שערכת הכלים לשאילת שאלות L2Q חשובה כל כך.

התודעה האנושית מעוצבת

התודעה האנושית מעוצבת בידי סביבת העולם לפני שהאנושות מבינה כיצד היא מעוצבת.

אם פחד מוצג שוב ושוב, פחד יכול להתפשט.

אם השוואה מוצגת שוב ושוב, השוואה יכולה להתפשט.

אם תלות מוצגת שוב ושוב, תלות יכולה להתפשט.

אם הצגה מוצגת שוב ושוב, הצגה יכולה להתפשט.

אם שטחיות מוצגת שוב ושוב, שטחיות יכולה להתפשט.

אם חזרה מוצגת שוב ושוב, חזרה יכולה להתפשט.

לאחר מכן דורות עתידיים יכולים לרשת את התנאים האלה.

אנשים יכולים בסופו של דבר לשכוח מי הם מפני שהם מבלים זמן רב כל כך בהסתגלות לסביבת העולם במקום ללמוד ממנה.

לכן אנשים צריכים לשאול:

איזו תודעה הסביבה הזאת יוצרת?

איזו הבנה הסביבה הזאת יוצרת?

איזו התנהגות הסביבה הזאת יוצרת?

איזו סביבת עולם הסביבה הזאת מסייעת לשחזור?

מדוע השפעה פסיכולוגית חשובה

השפעה פסיכולוגית חשובה משום שהאנושות אינה יכולה להתקדם כראוי כאשר אנשים מעוצבים מבחינה פסיכולוגית בידי סביבות שהם אינם מבינים.

מקור ומוצא שואל מאין הגיע דבר ומה עיצב אותו.

תקן הראיות שואל אם הראיות תומכות במה שנטען.

תמריץ ורווח שואל מי מפיק תועלת מהמשך קיומו.

אופי ועקביות שואל אם ההתנהגות מתיישבת עם מה שנטען.

רשות לשאול שאלות שואל מה עוצר את שאילת השאלות.

השפעה רגשית שואל איזה רגש מעצב את הקבלה.

נרטיב מול מציאות שואל איזה סיפור מוצג ואם המציאות תומכת בו.

השפעה פסיכולוגית שואל כעת:

מה הסביבה הזאת עושה למוח האנושי?

איזו התנהגות היא יוצרת?

איזו הבנה היא יוצרת?

איזה פחד היא יוצרת?

איזו תלות היא יוצרת?

איזו השוואה היא יוצרת?

איזו סביבת עולם היא מסייעת לשחזור?

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד אנשים ממשיכים להסתגל מבחינה פסיכולוגית לסביבות עולם לא בריאות במקום ללמוד מהן ולשפר אותן.

כאשר לא מלמדים אנשים כיצד ללמוד מסביבת העולם, הם לעיתים קרובות מסתגלים אליה מבחינה פסיכולוגית במקום ללמוד ממנה.

כך אנשים עוברים מלהיות תוצרים של סביבת העולם אל להיות לומדים של סביבת העולם.

עיצוב פסיכולוגי לאורך זמן

החלק הראשון של הסעיף הסביר שאנשים מעוצבים לעיתים קרובות מבחינה פסיכולוגית לפני שהם מבינים שהם מעוצבים. חלק זה עובר כעת לאופן שבו עיצוב פסיכולוגי מתפתח לאורך זמן. השפעה פסיכולוגית בדרך כלל אינה מתרחשת ברגע אחד. היא מתפתחת לעיתים קרובות באמצעות חשיפה חוזרת. אנשים רואים שוב ושוב את אותם דברים. אנשים שומעים שוב ושוב את אותם דברים. אנשים חווים שוב ושוב את אותם דברים.

אנשים מסתגלים שוב ושוב לאותם דברים.

עם הזמן, חשיפה חוזרת יכולה להפוך לנורמלית.

בסופו של דבר אנשים יכולים להפסיק לזהות שהם בכלל מעוצבים.

חשיפה חוזרת יכולה להפוך לאחד המורים הגדולים ביותר בתוך סביבת העולם.

אנשים צריכים לשאול:

למה אני נחשף שוב ושוב?

מה אני מקבל שוב ושוב?

למה אני מסתגל שוב ושוב?

מה הפך לנורמלי?

מה אני מלמד דורות עתידיים?

איזו סביבת עולם אני מסייע לשחזר?

השוואה, מעמד וערך עצמי

אנשים יכולים להתחיל להשוות את עצמם לאחרים.

השוואה יכולה להפוך לאחת ההשפעות הגדולות ביותר המעצבות התנהגות אנושית.

אנשים עשויים להשוות:

מראה חיצוני.

כסף.

סגנון חיים.

פופולריות.

מעמד.

הצלחה.

רכוש.

מערכות יחסים.

חשיבות.

בסופו של דבר אנשים יכולים לקשור את הערך העצמי שלהם
להשוואות האלה.

אנשים יכולים להתחיל להאמין שהם שווים פחות מפני שנראה
שלמישהו אחר יש יותר.

אנשים יכולים להתחיל להאמין שהם שווים יותר מפני שיש
ברשותם יותר.

אנשים יכולים להתחיל למדוד את ערכם מול סביבות שאינן
משקפות את המציאות.

לכן אנשים צריכים לשאול:

מי לימד אותי להשוות?

למה אני משווה את עצמי?

מה ההשוואה יוצרת?

מה ההשוואה מסתירה?

איזו סביבת עולם ההשוואה מסייעת לשחזור?

השוואה יכולה לעצור אנשים מללמוד מעצמם מפני שהם נעשים
ממוקדים במדידת עצמם מול אנשים אחרים.

שטחיות, הצגה וחיים בתוך שקר

אנשים יכולים להתחיל להציג גרסאות של עצמם.

הם יכולים להציג אושר.

הם יכולים להציג הצלחה.

הם יכולים להציג ביטחון עצמי.

הם יכולים להציג שלמות.

הם יכולים להציג שייכות.

הם יכולים להציג חשיבות.

אנשים יכולים להסתיר כיצד הם באמת מרגישים.

אנשים יכולים להסתיר מאבקים.

אנשים יכולים להסתיר סבל.

אנשים יכולים להסתיר אי-ודאות.

אנשים יכולים להסתיר פחד.

אנשים יכולים להסתיר בדידות.

בסופו של דבר אנשים יכולים להתחיל לחיות בתוך ההצגה עצמה.

לאחר מכן אנשים אחרים יכולים להעתיק את ההצגה הזאת.

זה יכול ליצור מחזור.

הצגה יוצרת חיקוי.

חיקוי יוצר חזרה.

חזרה יוצרת נרמול.

נרמול יוצר דורות עתידיים שיורשים הצגה כמציאות.

אנשים יכולים להסתגל מבחינה פסיכולוגית למרמה עצמה כאשר מרמה מנורמלת שוב ושוב.

אנשים צריכים לשאול:

מה מוצג?

מה מוסתר?

מה אני מעמיד פנים שאני?

מה אני מפחד לחשוף?

האם אני לומד?

או שאני מציג?

אנשים חייבים ללמוד שהצגה אינה בהכרח מציאות.

סביבות חברתיות והעתקה זה של זה

אנשים לומדים זה מזה.

זה יכול להיות מועיל.

אבל זה יכול גם להפוך למסוכן.

אנשים עשויים להעתיק:

מילים.

דעות.

התנהגויות.

סגנונות חיים.

מראה חיצוני.

אישויות.

אמונות.

תגובות.

רגשות.

הרגלים.

בסופו של דבר אנשים יכולים להפסיק לחשוב באופן עצמאי.

הם יכולים להתחיל ללכת בעקבות אחרים במקום זאת.

הם יכולים לשאול:

מה כולם האחרים עושים?

במקום לשאול:

מה נכון?

לכן אנשים צריכים לשאול:

האם אני לומד?

או שאני מעתיק?

האם אני מבין?

או שאני הולך בעקבות אחרים?

האם אני חושב באופן עצמאי?

או שאני משתלב?

זוהי אחת הסיבות הגדולות ביותר לכך שהאנושות משחזרת שוב ושוב את אותו עולם.

פחד, חרדה והישרדות פסיכולוגית

אנשים יכולים להסתגל מבחינה פסיכולוגית לסביבות לא בריאות.

זה יכול ליצור פחד.

זה יכול ליצור חרדה.

זה יכול ליצור לחץ.

זה יכול ליצור אי-ודאות.

אנשים יכולים להתחיל לשרוד סביבות במקום ללמוד מהן.

אנשים יכולים להתעייף.

אנשים יכולים להיות מוצפים.

אנשים יכולים להפוך לתלויים.

אנשים יכולים להתנתק רגשית.

אנשים צריכים לשאול:

האם אני לומד מן הסביבה הזאת?

או שאני שורד אותה?

מה יוצר את התנאים האלה?

מה יוצר את הרגשות האלה?

איזו סביבת עולם משוחזרת?

אנשים לא צריכים להיאלץ לשרוד מבחינה פסיכולוגית סביבות שלא לימדו אותם כראוי כיצד להבין.

חמדנות, קנאה והתודעה האנושית

אנשים יכולים להתחיל למדוד ערך באמצעות כסף.

אנשים יכולים להתחיל למדוד ערך באמצעות מעמד.

אנשים יכולים להתחיל למדוד ערך באמצעות רכוש.

אנשים יכולים להתחיל למדוד ערך באמצעות מראה חיצוני.

אנשים יכולים להתחיל למדוד ערך באמצעות פופולריות.

זה יכול ליצור חמדנות.

זה יכול ליצור קנאה.

זה יכול ליצור תחרות.

זה יכול ליצור חוסר ביטחון.

בסופו של דבר אנשים יכולים להפסיק ללמוד מן העולם ובמקום זאת להתחרות בתוכו.

אנשים צריכים לשאול:

אחרי מה אני רודף?

למה אני רודף אחריו?

מי לימד אותי לייחס לו ערך?

איזו התנהגות זה יוצר?

איזו סביבת עולם זה מסייע לשחזר?

התודעה האנושית אינה יכולה להתקדם כראוי כאשר מלמדים אנשים להתחרות במקום להבין.

ילדים וירושה פסיכולוגית

ילדים אינם יורשים רק מידע.

ילדים יורשים סביבות.

ילדים יורשים התנהגויות.

ילדים יורשים פחדים.

ילדים יורשים נרטיבים.

ילדים יורשים לחץ.

ילדים יורשים השוואה.

ילדים יורשים שטחיות.

ילדים יורשים הצגה.

ילדים יורשים תלות.

ילדים יורשים בעיות עולם חוזרות.

ילדים גם לומדים מן המבוגרים שסביבם.

ילדים יכולים ללמוד אושר מזויף.

ילדים יכולים ללמוד השוואה.

ילדים יכולים ללמוד לחץ חברתי.

ילדים יכולים ללמוד שתיקה.

ילדים יכולים ללמוד הצגה.

ילדים יכולים ללמוד כיצד להסתיר סבל.

ילדים יכולים לרשת מבחינה פסיכולוגית את ההישרדות עצמה. בסופו של דבר ילדים יכולים לרשת סבל לפני שהם מבינים מה יצר אותו.

זוהי אחת הסיבות הגדולות ביותר לכך שהאנושות חוזרת על אותו עולם.

לכן ילדים צריכים ללמוד כיצד לשאול שאלות בבטחה לפני שההשפעות האלה עוברות נרמול עמוק.

התודעה האנושית וסביבת העולם

התודעה האנושית מעוצבת בידי סביבת העולם.

התודעה האנושית מעוצבת לפני שהאנושות מבינה כיצד היא מעוצבת.

אם פחד מוצג שוב ושוב, פחד יכול להתפשט.

אם השוואה מוצגת שוב ושוב, השוואה יכולה להתפשט.

אם תלות מוצגת שוב ושוב, תלות יכולה להתפשט.

אם הצגה מוצגת שוב ושוב, הצגה יכולה להתפשט.

אם שטחיות מוצגת שוב ושוב, שטחיות יכולה להתפשט.

אם חזרה מוצגת שוב ושוב, חזרה יכולה להתפשט.

לאחר מכן דורות עתידיים יכולים לרשת את התנאים האלה.

אנשים יכולים בסופו של דבר לשכוח מי הם מפני שהם מבלים זמן רב כל כך בהסתגלות לסביבת העולם במקום ללמוד ממנה.

לכן אנשים צריכים לשאול:

מה הסביבה הזאת מלמדת את האנושות?

איזו תודעה היא יוצרת?

איזו הבנה היא יוצרת?

איזה עולם היא מסייעת לשחזר?

התודעה האנושית מתקדמת כאשר אנשים מפסיקים להסתגל מבחינה פסיכולוגית לסביבת העולם ומתחילים במקום זאת ללמוד ממנה.

מנגנון הכסף והסתגלות פסיכולוגית

מנגנון הכסף יכול לעצב מידע.

מנגנון הכסף יכול לעצב תלות.

מנגנון הכסף יכול לעצב פחד.

מנגנון הכסף יכול לעצב התנהגות.

מנגנון הכסף יכול לעצב חזרה.

מנגנון הכסף יכול לעצב שתיקה.

מנגנון הכסף יכול לעצב את ההסתגלות הפסיכולוגית עצמה.

אנשים יכולים להסתגל מבחינה פסיכולוגית לתוצאות מבלי ללמוד אי פעם מן המנגנון שיוצר אותן.

לכן אנשים צריכים לשאול:

על מה הכסף משפיע?

איזו התנהגות הכסף יוצר?

איזה פחד הכסף יוצר?

איזו תלות הכסף יוצר?

על איזו שתיקה הכסף מגן?

איזו סביבת עולם הכסף מסייע לשחזר?

השפעה פסיכולוגית וקידום האנושות

השפעה פסיכולוגית היא חלק מן המסלול החסר לקידום האנושות.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד אנשים מסתגלים מבחינה פסיכולוגית לסביבות שהם אינם מבינים.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד ילדים נחשפים לבעיות העולם מבלי שילמדו אותם כראוי כיצד ללמוד מהן.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד אנשים משווים את עצמם למציאויות כוזבות.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד אנשים מציגים גרסאות של עצמם במקום להבין את עצמם.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד אנשים שורדים מבחינה פסיכולוגית סביבות לא בריאות במקום לשפר אותן.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד אנשים מסתגלים לבעיות חוזרות במקום ללמוד ממה שיוצר אותן.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד מנגנון הכסף ממשיך לעצב מידע, תלות, פחד, התנהגות, חזרה ושתיקה, בעוד אנשים מסתגלים מבחינה פסיכולוגית לתוצאות במקום ללמוד מן הגורמים.

מקור ומוצא שואל מאין הגיע דבר ומה עיצב אותו.
תקן הראיות שואל אם הראיות תומכות במה שנטען.
תמריץ ורווח שואל מי מפיק תועלת מהמשך קיומו.
אופי ועקביות שואל אם ההתנהגות מתיישבת עם מה שנטען.
רשות לשאול שאלות שואל מה עוצר את שאילת השאלות.
השפעה רגשית שואל איזה רגש מעצב את הקבלה.
נרטיב מול מציאות שואל איזה סיפור מוצג ואם המציאות תומכת בו.

השפעה פסיכולוגית שואל כעת:
מה הסביבה הזאת עושה למוח האנושי?
מה הסביבה הזאת עושה לילדים?
מה הסביבה הזאת עושה להבנה?
מה הסביבה הזאת עושה לתודעה האנושית?
איזו סביבת עולם היא מסייעת לשחזור?
כך אנשים מתחילים לעבור מהסתגלות פסיכולוגית אל הבנה.
כך אנשים עוברים מאמונה אל בחינה.
כך אנשים עוברים מבחינה אל ראייה.

כך אנשים עוברים מראייה אל הבנה.

כך אנשים עוברים מהבנה אל למידה.

כך אנשים עוברים מלמידה אל חשיבה עצמאית.

כך אנשים עוברים מלהיות תוצרים של סביבת העולם אל להיות לומדים של סביבת העולם.

חלק 9 - החילו את אותו תקן בכל מקום

מהי באמת החלת אותו תקן בכל מקום

חלק 1 קבע שאנשים חייבים ללמוד מאין הגיע דבר ומה עיצב אותו.

חלק 2 קבע שאנשים חייבים ללמוד אם הראיות תומכות במה שנטען.

חלק 3 קבע שהאנושות משחזרת שוב ושוב את אותו עולם מפני שתמריצים מתגמלים שוב ושוב אנשים על שחזרו.

חלק 4 קבע שהתנהגות חוזרת חושפת לעיתים קרובות יותר ממילים.

חלק 5 קבע שלעיתים קרובות מרתיעים אנשים משאילת שאלות עוד לפני שהלמידה מתחילה.

חלק 6 קבע שרגש יכול לעצב אמון, אמונה, פחד, תגובה, שתיקה והתנהגות לפני שמתפתחת הבנה.

חלק 7 קבע שהאנושות יכולה ליצור, לרשת, להגן על נרטיבים ולטעות ולחשוב שהם המציאות עצמה.

חלק 8 קבע שסביבת העולם מעצבת את האנושות מבחינה פסיכולוגית לפני שהאנושות מבינה שהיא עושה זאת.

חלק 9 עובר כעת להחילו את אותו תקן בכל מקום.

החילו את אותו תקן בכל מקום קיים משום שהאנושות מיישמת לעיתים קרובות תקנים שונים על אנשים, מערכות, סביבות ומצבים שונים.

אנשים עשויים להחיל תקן אחד על אחרים תוך שהם מגינים על עצמם.

אנשים עשויים להחיל תקן אחד על מערכות תוך שהם מגינים על סמכות.

אנשים עשויים להחיל תקן אחד על סמכות תוך שהם מגינים על מה שהם תלויים בו.

אנשים עשויים לשאול שאלות על דבר אחד תוך שהם מסרבים לשאול שאלות על דבר אחר.

אנשים עשויים לשאול שאלות על נרטיב אחד תוך שהם נכנסים לאחר.

אנשים עשויים לשאול שאלות על מערכת אחת תוך שהם מגינים על אחרת.

החילו את אותו תקן בכל מקום מלמד אנשים להסיר תקנים כפולים מן הלמידה.

אבל החילו את אותו תקן בכל מקום גדול יותר מתקנים כפולים.

הוא מלמד אנשים להבין מדוע מלכתחילה משתמשים בתקנים שונים.

אנשים מחילים לעיתים קרובות תקנים שונים מפני שתלות, פחד, שייכות, זהות, כסף, סמכות, רגש ונרטיבים שירשו משפיעים על המקומות שבהם אנשים מוכנים ללמוד.

האנושות משתמשת לעיתים קרובות בתקנים שונים

אחת הסיבות הגדולות ביותר לכך שהאנושות משחזרת שוב ושוב את אותו עולם היא שאנשים משתמשים לעיתים קרובות בתקנים שונים.

אנשים יכולים להפוך לבררניים.

שאלת שאלות בררנית.

ראיות בררניות.

אמון בררני.

ספקנות בררנית.

רגש בררני.

זעם בררני.

נרטיבים בררניים.

רשות בררנית.

למידה בררנית.

אנשים עשויים לשאול שאלות קשות כאשר משהו מאיים עליהם אבל להפסיק לשאול שאלות כאשר משהו מועיל להם.

אנשים עשויים להחיל תקני ראיות על משהו שאינם אוהבים תוך שהם מגינים על משהו שהם תלויים בו.

אנשים עשויים לדרוש עקביות מאחרים תוך שהם נמנעים מעקביות בעצמם.

לכן אנשים צריכים לשאול:

האם אני מחיל את אותו תקן בכל מקום?

האם אני מגן על משהו?

האם אני נמנע ממשהו?

על מה אני לא מוכן לשאול שאלות?

במה אני תלוי?

למה אני קשור רגשית?

מה נעשה לא נוח כאשר אני מחיל כאן את אותו תקן?

תקנים כפולים יכולים להפוך לאחד המנגנונים הגדולים ביותר שמאפשרים לבעיות עולם חוזרות להמשיך.

אותו תקן חייב לחול בכל מקום

האמת אינה דורשת תקנים שונים בהתאם למי שנבחן.

אותו תקן חייב לחול בכל מקום.

אותו תקן חל על:

אנשים.

ילדים.

מבוגרים.

הורים.

מורים.

בתי ספר.

ממשלות.

תקשורת.

משטרה.

מערכות.

מוסדות.

ארגונים.

סמכות.

מומחים.

נרטיבים.

מידע.

סיפורים.

אמונות.

אותו תקן חל גם על עצמנו.

לכן אנשים צריכים לשאול:

האם הייתי מחיל את התקן הזה על עצמי?

האם הייתי מחיל את התקן הזה על מישהו שאני תומך בו?

האם הייתי מחיל את התקן הזה על מישהו שאני חולק עליו?

האם הייתי מחיל את התקן הזה על מערכת?

האם הייתי מחיל את התקן הזה על סמכות?

האם הייתי מחיל את התקן הזה על מה שאני תלוי בו?

חשיבה עצמאית אינה יכולה להתפתח במלואה עד שאנשים לומדים להחיל את אותו תקן בכל מקום.

אנשים מפסיקים לעיתים קרובות ללמוד במקום שבו זה נעשה לא נוח

אנשים מפסיקים לעיתים קרובות ללמוד בדיוק בנקודה שבה הלמידה מתחילה לאתגר את מה שהם תלויים בו.

הם עשויים להפסיק לשאול שאלות כאשר כסף מעורב.

הם עשויים להפסיק לשאול שאלות כאשר השייכות מאוימת.

הם עשויים להפסיק לשאול שאלות כאשר סמכות מעורבת.

הם עשויים להפסיק לשאול שאלות כאשר הזהות שלהם מאתגרת.

הם עשויים להפסיק לשאול שאלות כאשר תפקידם נחשף.

הם עשויים להפסיק לשאול שאלות כאשר יש לבחון את התנהגותם שלהם.

זה חשוב משום שלמידה מתחילה לעיתים קרובות בנקודה שבה הנוחות מסתיימת.

לכן אנשים צריכים לשאול:

איפה אני מפסיק לשאול שאלות?

איפה נעשה לי לא נוח?

מה אי-הנוחות הזאת חושפת?

על מה אני מגן?

מה ייתכן שאצטרך להבין אם אמשך לשאול שאלות?
החילו את אותו תקן בכל מקום מלמד אנשים לא להפסיק ללמוד
כאשר שאילת שאלות נעשית לא נוחה.

מנגנון הכסף ותקנים שונים

מנגנון הכסף יכול להפוך לאחת הסיבות הגדולות ביותר לכך
שאנשים מפסיקים להחיל את אותו תקן בכל מקום, מפני שתלות
יכולה להשפיע על המקומות שבהם אנשים מוכנים לשאול
שאלות.

כסף יכול לעצב את מה שאנשים שואלים עליו שאלות.

כסף יכול לעצב את מה שאנשים נמנעים ממנו.

כסף יכול לעצב את מה שאנשים מגינים עליו.

כסף יכול לעצב את מה שאנשים מגינים עליו בטיעונים.

כסף יכול לעצב את מה שאנשים שותקים לגביו.

כסף יכול לעצב את מה שאנשים חוזרים עליו.

כסף יכול לעצב את מה שאנשים מוכנים לבחון.

אנשים עשויים להחיל תקן אחד לפני שכסף מעורב ותקן אחר
לאחר שמופיעה תלות.

לכן אנשים צריכים לשאול:

על מה הכסף משפיע כאן?

איזו תלות קיימת?

על מה משלמים לי לחזור?

על מה משלמים לי להגן?

על מה אני מפחד לשאול שאלות בגלל כסף?

איזה תקן משתנה כאשר כסף מעורב?

אם מנגנון הכסף משנה את התקן שמוחל, אז התקן אינו מוחל בכל מקום.

**אנשים שואלים לעיתים קרובות שאלות על מה שאינם אוהבים
תוך שהם מגינים על מה שהם תלויים בו**

אנשים יכולים להילכד בתוך למידה ברגנית.

אנשים עשויים לשאול שאלות על מה שאינם אוהבים.

אנשים עשויים להגן על מה שמועיל להם.

אנשים עשויים להגן על מה שהם תלויים בו.

אנשים עשויים להגן על מה שמרגיש בטוח.

אנשים עשויים להגן על מה שירשו.

אנשים עשויים להגן על מה שכולם האחרים מגינים עליו.

לכן אנשים צריכים לשאול:

מדוע אני שואל שאלות על זה?

מדוע איני שואל שאלות על זה?

על מה אני מגן?

מה אני מפחד לאבד?

מה אני מפחד לראות?

איזה תקן אני מסרב להחיל?

החילו את אותו תקן בכל מקום מלמד אנשים להסיר העדפה רגשית מן הלמידה.

החילו את אותו תקן בכל מקום על כל שמונת החלקים

החילו את אותו תקן בכל מקום הוא החלק שמחבר את שמונת החלקים הקודמים.

מקור ומוצא חייב להיות מיושם בכל מקום.

תקן הראיות חייב להיות מיושם בכל מקום.

תמריץ ורווח חייב להיות מיושם בכל מקום.

אופי ועקביות חייב להיות מיושם בכל מקום.

רשות לשאול שאלות חייב להיות מיושם בכל מקום.

השפעה רגשית חייב להיות מיושם בכל מקום.

נרטיב מול מציאות חייב להיות מיושם בכל מקום.

השפעה פסיכולוגית חייב להיות מיושם בכל מקום.

לכן אנשים צריכים לשאול:

האם אני משתמש בכלים האלה בכל מקום?

או רק במקום שבו זה מרגיש נוח?

האם אני מחיל את אותו תקן על כל חלק?

או שאני משתמש בערכת הכלים באופן בררני?

החינוך חייב ללמד חשיבה עקבית

החינוך מלמד לעיתים קרובות אנשים להפריד בין נושאים.

אבל סביבת העולם מחוברת.

יש ללמד אנשים להחיל את אותם תקנים בכל מקום.

אחרת, אנשים יכולים להפוך למומחים בשאלות בתחום אחד מבלי לשאול שאלות בתחום אחר.

אנשים יכולים להיות בעלי ידע מבלי להפוך לחושבים עצמאיים.

אנשים יכולים להיות מיודעים ועדיין לשחזר את אותו עולם.

לכן החינוך צריך ללמד אנשים לזהות תקנים כפולים.

החינוך צריך ללמד ילדים לזהות אמת בררנית.

החינוך צריך ללמד ילדים לזהות זעם בררני.

החינוך צריך ללמד ילדים לזהות שאילת שאלות בררנית.

החינוך צריך ללמד ילדים לזהות למידה בררנית.

ילדים יכולים לרשת תקנים כפולים לפני שהם מבינים מה הם.

המטרה אינה לתקוף אנשים.

המטרה היא ליצור עקביות.

החלק הזה חל גם על עצמנו

אחת הטעויות הגדולות ביותר שאנשים עושים היא להאמין
שהחלקים האלה חלים רק על אחרים.

הם חלים גם על עצמנו.

אנשים צריכים לשאול:

למה אני תורם?

על מה אני חוזר?

על מה אני מגן?

ממה אני נמנע?

מה ירשתי?

מה מעולם לא בחנתי באופן עצמאי?

האם הייתי מחיל את אותו תקן על עצמי?

החילו את אותו תקן בכל מקום מסיר חריגים מן הלמידה.

אף אחד לא צריך להיות פטור אוטומטית משאילת שאלות.

החילו את אותו תקן בכל מקום והתודעה האנושית

התודעה האנושית אינה יכולה להתקדם כראוי כל עוד תקנים
שונים מוחלים על תחומי חיים שונים.

אם אנשים מחילים תקן אחד על עצמם ואחר על אחרים, התודעה
אינה מתקדמת.

אם אנשים מחילים תקן אחד על מערכות שאינם אוהבים ואחר על
מערכות שהם תלויים בהן, התודעה אינה מתקדמת.

אם אנשים מחילים תקן אחד על נרטיבים שהם דוחים ואחר על נרטיבים שעליהם הם מגינים רגשית, התודעה אינה מתקדמת.

אם אנשים מחילים תקן אחד על סמכות במקום אחר אך לא על סמכות הקרובה אליהם, התודעה אינה מתקדמת.

התודעה האנושית מתקדמת כאשר אנשים לומדים להחיל את אותו תקן בכל מקום.

מדוע החילו את אותו תקן בכל מקום חשוב

החילו את אותו תקן בכל מקום חשוב משום שהאנושות אינה יכולה להתקדם כראוי כל עוד תקנים שונים מוחלים על אנשים, מערכות, נרטיבים וסביבות שונים.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד אנשים שואלים שאלות על אחרים אך לא על עצמם.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד אנשים שואלים שאלות על סמכות אחת אך לא על אחרת.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד אנשים שואלים שאלות על נרטיב אחד תוך שהם מגינים על אחר.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד אנשים מחילים אמת באופן בררני.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד אנשים מחילים למידה באופן בררני.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד אנשים מפסיקים ללמוד במקום שבו שאילת שאלות נעשית לא נוחה.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד מנגנון הכסף משנה את התקן שאנשים מוכנים להחיל.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד תקנים כפולים נשארים מנורמלים.

מקור ומוצא שואל מאין הגיע דבר ומה עיצב אותו.

תקן הראיות שואל אם הראיות תומכות במה שנטען.

תמריץ ורווח שואל מי מפיק תועלת מהמשך קיומו.

אופי ועקביות שואל אם ההתנהגות מתיישבת עם מה שנטען.

רשות לשאול שאלות שואל מה עוצר את שאילת השאלות.

השפעה רגשית שואל איזה רגש מעצב את הקבלה.

נרטיב מול מציאות שואל איזה סיפור מוצג ואם המציאות תומכת בו.

השפעה פסיכולוגית שואל מה סביבת העולם עושה למוח האנושי.

החילו את אותו תקן בכל מקום שואל כעת:

האם אני מחיל את אותו תקן בכל מקום?

ממה אני פוטר?

על מה אני מגן?

מה אני לא מוכן לבחון?

איפה אי-הנוחות עוצרת את שאילת השאלות שלי?

איפה כסף משנה את התקן?

איזו סביבת עולם משוחזרת כאשר משתמשים בתקנים שונים?
כך אנשים עוברים מלמידה בדרנית ללמידה עקבית.
כך אנשים עוברים משאילת שאלות בדרנית לחשיבה עצמאית.
כך אנשים עוברים מלהיות תוצרים של סביבת העולם אל להיות
לומדים של סביבת העולם.

תקנים כפולים והאנושות

החלק הראשון של סעיף זה הסביר שהאנושות מחילה לעיתים
קרובות תקנים שונים על אנשים, מערכות, סביבות ומצבים
שונים.
חלק זה עובר כעת לאופן שבו תקנים שונים משחזרים שוב ושוב
את סביבת העולם.
תקנים כפולים יכולים להפוך לבלתי נראים.
ייתכן שאנשים אינם מבינים שהם משתמשים בהם.
אנשים יכולים להחיל תקן אחד על עצמם ואחר על אחרים.
אנשים יכולים להחיל תקן אחד על סמכות ואחר על אנשים
רגילים.
אנשים יכולים להחיל תקן אחד על קבוצה אחת ואחר על קבוצה
אחרת.
אנשים יכולים להחיל תקן אחד על נרטיב אחד ואחר על נרטיב
אחר.
לכן אנשים צריכים לשאול:

האם אני עקבי?

אילו תקנים אני משנה?

על מה אני מגן?

איזו סביבת עולם אני מסייע לשחזר?

תקנים כפולים יכולים להפוך לאחת הסיבות הגדולות ביותר לכך שבעיות עולם חוזרות ממשיכות.

שייכות, זהות והגנה על מה שמרגיש בטוח

אנשים יכולים להיקשר רגשית למה שהם תלויים בו.

אנשים יכולים להיקשר רגשית למה שירשו.

אנשים יכולים להיקשר רגשית למה שהם מזדהים איתו.

אנשים יכולים להיקשר רגשית לשייכות.

אנשים יכולים להתחיל להגן על זהויות במקום ללמוד מן המציאות.

אנשים יכולים להתחיל להגן על קבוצות במקום ללמוד מהתנהגות.

אנשים יכולים להתחיל להגן על אמונות במקום ללמוד מראיות.

לכן אנשים צריכים לשאול:

על איזה חלק בזהות שלי אני מגן?

על איזה חלק בתחושת השייכות שלי אני מגן?

מה אני מפחד לאבד?

מה אני מפחד לראות?

מה הייתי לומד אילו הייתי מחיל כאן את אותו תקן?
אנשים מגינים לעיתים קרובות על מה שגורם להם להרגיש
בטוחים.
זה יכול לעצור למידה.

שבטיות, פילוג ואמת בררנית

אנשים יכולים להפריד את עצמם לקבוצות.
קבוצות יכולות להפוך לחזקות יותר מלמידה.
קבוצות יכולות להפוך לחזקות יותר מן האמת.
קבוצות יכולות להפוך לחזקות יותר מהבנה.
אנשים יכולים להגן על הצד שלהם.
אנשים יכולים לתקוף צד אחר.
אנשים יכולים לדחות מידע בהתאם למי שמציג אותו.
אנשים יכולים לקבל מידע בהתאם למי שמציג אותו.
לכן אנשים צריכים לשאול:
האם הייתי מאמין לזה אילו מישוהו אחר היה אומר זאת?
האם הייתי דוחה זאת אילו מישוהו שאני תומך בו היה אומר זאת?
האם אני לומד?
או שאני בוחר צדדים?

אמת בררנית יכולה להפוך לאחד המנגנונים הגדולים ביותר שמונעים חשיבה עצמאית.

הגנה על תלות

אנשים יכולים להפוך לתלויים בסביבות שמעולם לא בחנו באופן עצמאי.

אנשים יכולים להפוך לתלויים במערכות.

אנשים יכולים להפוך לתלויים בסמכות.

אנשים יכולים להפוך לתלויים בכסף.

אנשים יכולים להפוך לתלויים באישור.

אנשים יכולים להפוך לתלויים בשייכות.

לאחר מכן אנשים עשויים להגן על התלויות האלה.

לכן אנשים צריכים לשאול:

במה אני תלוי?

האם הייתי שואל על כך שאלות אילו איבדתי אותו?

האם הייתי שואל על כך שאלות אילו זה השפיע על מישהו אחר?

האם הייתי שואל על כך שאלות אילו לא הייתי מפיק ממנו תועלת?

אנשים מגינים לעיתים קרובות על תלות מבלי להבין שהם עושים זאת.

מנגנון הכסף ועקביות

מנגנון הכסף יכול להפוך לאחת הסיבות הגדולות ביותר לכך
שאנשים מפסיקים להחיל את אותו תקן בכל מקום.
תלות יכולה להשפיע על המקומות שבהם אנשים מוכנים ללמוד.
תלות יכולה להשפיע על המקומות שבהם אנשים מוכנים לשאול
שאלות.

כסף יכול לעצב את מה שאנשים מגינים עליו.
כסף יכול לעצב את מה שאנשים נמנעים ממנו.
כסף יכול לעצב את מה שאנשים חוזרים עליו.
כסף יכול לעצב את מה שאנשים שותקים לגביו.
לכן אנשים צריכים לשאול:

איזה תקן משתנה כאשר כסף מעורב?

איזו תלות קיימת?

על מה אני מגן?

מה אני מפחד לאבד?

מה הייתי לומד אילו כסף היה מוסר מן המצב הזה?

אם מנגנון הכסף משנה את התקן שמוחל, אז התקן אינו מוחל בכל
מקום.

אנשים יכולים להפוך ללומדים בררניים

אנשים יכולים להיות טובים מאוד בשאילת שאלות בתחומים
מסוימים תוך שהם מסרבים לשאול שאלות באחרים.

אנשים יכולים להפוך למומחים בזיהוי בעיות במקום אחר תוך שהם מסרבים לראות את תרומתם שלהם.

אנשים יכולים להפוך למומחים בחשיפת סתירות תוך שהם מגינים על הסתירות שלהם.

אנשים יכולים להפוך למומחים בשאילת שאלות על נרטיבים תוך שהם מגינים על נרטיבים שירשו.

אנשים יכולים להפוך למומחים בשאילת שאלות על מערכות תוך שהם מגינים על מערכות שהם תלויים בהן.

לכן אנשים צריכים לשאול:

האם אני לומד?

או שאני בוחר היכן אני מוכן ללמוד?

מה גורם לי להפסיק ללמוד?

מה גורם לי להרגיש לא נוח?

אנשים מפסיקים לעיתים קרובות ללמוד בדיוק בנקודה שבה הלמידה מתחילה לאתגר את מה שהם תלויים בו.

למידה בררנית יכולה להפוך לאחד המכשולים הגדולים ביותר לחשיבה עצמאית.

ילדים יכולים לרשת תקנים שונים

ילדים לומדים ממבוגרים.

ילדים צופים במה שמבוגרים עושים.

ילדים צופים במה שמבוגרים נמנעים ממנו.

ילדים צופים במה שמבוגרים מגינים עליו.
 ילדים צופים במה שמבוגרים חוזרים עליו.
 ילדים יכולים לרשת תקנים כפולים לפני שהם מבינים מה הם.
 ילדים יכולים לרשת:
 אמת בררנית.
 זעם בררני.
 שאילת שאלות בררנית.
 למידה בררנית.
 ראיות בררניות.
 אמון בררני.
 ילדים יכולים ללמוד:
 שאלו שאלות על אחרים אך לא על עצמכם.
 שאלו שאלות על מערכות מסוימות אך לא על אחרות.
 שאלו שאלות על סמכויות מסוימות אך לא על אחרות.
 שאלו שאלות על נרטיבים מסוימים אך לא על אחרים.
 שאלו שאלות על אנשים מסוימים אך לא על אחרים.
 לאחר מכן דורות עתידיים יכולים לשחזר את אותו עולם מבלי
 להבין מדוע.
 לכן ילדים צריכים ללמוד עקביות מן ההתחלה.

עקביות היא אחד המסלולים הגדולים ביותר לקידום האנושות

קידום האנושות אינו יכול להתרחש כראוי ללא עקביות.

עקביות מסירה חריגים.

עקביות מסירה העדפה.

עקביות מסירה למידה בדרנית.

עקביות מסירה אמת בדרנית.

עקביות מסירה שאילת שאלות בדרנית.

עקביות מסייעת לאנשים להפוך לחושבים עצמאיים.

לכן אנשים צריכים לשאול:

האם הייתי מחיל את התקן הזה בכל מקום?

האם הייתי מחיל אותו על כולם?

האם הייתי מחיל אותו על עצמי?

האם הייתי מחיל אותו על מה שאני תומך בו?

האם הייתי מחיל אותו על מה שאני תלוי בו?

חשיבה עצמאית אינה יכולה להתפתח במלוואה עד שאנשים

לומדים להחיל את אותו תקן בכל מקום.

התודעה האנושית ועקביות

התודעה האנושית אינה יכולה להתקדם כראוי כל עוד תקנים

שונים מוחלים על תחומי חיים שונים.

אנשים יכולים להפוך לבעלי ידע רב מאוד ועדיין להישאר לא עקביים.

אנשים יכולים להיות מיודעים ועדיין להישאר לא עקביים.

אנשים יכולים להיות משכילים ועדיין להישאר לא עקביים.

התודעה האנושית מתקדמת כאשר עקביות נעשית חזקה יותר מהעדפה.

התודעה האנושית מתקדמת כאשר עקביות נעשית חזקה יותר משייכות.

התודעה האנושית מתקדמת כאשר עקביות נעשית חזקה יותר מתלות.

התודעה האנושית מתקדמת כאשר עקביות נעשית חזקה יותר מפחד.

לכן אנשים צריכים לשאול:

מאיזו עקביות אני נמנע?

איזה תקן אני לא מוכן להחיל?

איזו סביבת עולם אני מסייע לשחזר?

אותו תקן חל על עצמנו

החלק הזה חל גם על עצמנו.

אף אחד לא צריך להיות פטור.

אותו תקן חל על עצמנו.

אותו תקן חל על עבודתנו.

אותו תקן חל על אמונותינו.

אותו תקן חל על התנהגותנו.

אותו תקן חל על תרומתנו.

אותו תקן חל בכל מקום.

זהו אחד המסלולים הגדולים ביותר אל כנות.

החילו את אותו תקן בכל מקום וקידום האנושות

החילו את אותו תקן בכל מקום הוא חלק מן המסלול החסר לקידום האנושות.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד תקנים שונים מוחלים על אנשים, מערכות, סמכות, נרטיבים וסביבות שונים.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד אנשים שואלים שאלות על דבר אחד ומגינים על אחר.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד אנשים מחילים אמת באופן בררני.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד אנשים מחילים למידה באופן בררני.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד אנשים מגינים על מה שהם תלויים בו.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד ילדים יורשים תקנים שונים.

האנושות אינה יכולה להתקדם כל עוד חוסר עקביות נשאר מנורמל.

מקור ומוצא שואל מאין הגיע דבר ומה עיצב אותו.
 תקן הראיות שואל אם הראיות תומכות במה שנטען.
 תמריץ ורווח שואל מי מפיק תועלת מהמשך קיומו.
 אופי ועקביות שואל אם ההתנהגות מתיישבת עם מה שנטען.
 רשות לשאול שאלות שואל מה עוצר את שאילת השאלות.
 השפעה רגשית שואל איזה רגש מעצב את הקבלה.
 נרטיב מול מציאות שואל איזה סיפור מוצג ואם המציאות תומכת בו.
 השפעה פסיכולוגית שואל מה סביבת העולם עושה למוח האנושי.
 החילו את אותו תקן בכל מקום שואל כעת:
 האם אני מחיל את אותו תקן בכל מקום?
 ממה אני פוטר?
 על מה אני מגן?
 מה אני לא מוכן לבחון?
 איפה אי-הנוחות עוצרת את שאילת השאלות שלי?
 איפה כסף משנה את התקן?
 איזו סביבת עולם משוחזרת כאשר משתמשים בתקנים שונים?
 כך אנשים עוברים מלמידה בררנית ללמידה עקבית.
 כך אנשים עוברים משאילת שאלות בררנית לחשיבה עצמאית.

כך אנשים עוברים מלהיות תוצרים של סביבת העולם אל להיות
לומדים של סביבת העולם.

קידום האנושות

קידום האנושות הוא התוצאה הישירה של מערכת שאילת השאלות L2Q.

זו הסיבה שבגללה פותח מסלול החינוך החסר.

זו הסיבה שבגללה Book of Evidence הפך למסלול חינוכי.

זו הסיבה שבגללה Q2L, World Education Online ו-Young Questioners קיימים.

המטרה מעולם לא הייתה רק לשפר את שאילת השאלות.

המטרה מעולם לא הייתה רק לשפר את החינוך.

המטרה מעולם לא הייתה רק לספק מידע נוסף.

המטרה היא קידום האנושות.

Book of Evidence לא רק תיעד יותר מ-30 שנים של חוויות ממקור ראשון, ראיות עם חותמות זמן, רשומות ציבוריות, סרטונים, שידורים חיים, אתגרים, אינטראקציות עם מערכות, דפוסים חוזרים, שתיקה, אי-הפרכה ותצפית בסביבת העולם.

הוא חשף סתירה.

שאילת שאלות כבר הייתה קיימת.

מידע כבר היה קיים.

ראיות כבר היו קיימות.

חינוך כבר היה קיים.

ובכל זאת אותו עולם חוזר המשיך.

האנושות המשיכה לחזור על מה שלא הצליחה לראות, להבין וללמוד ממנו כראוי.

למרות שמידע היה קיים.

למרות ששאלות הייתה קיימת.

למרות שראיות היו קיימות.

למרות שחינוך היה קיים.

החזרה המשיכה.

זה חשף את המסלול החסר.

הבעיה לא הייתה היעדר מידע.

הבעיה לא הייתה היעדר שאלות.

הבעיה לא הייתה היעדר ראיות.

הבעיה לא הייתה היעדר מערכות חינוך.

הבעיה הייתה היעדר מסלול מובנה המבוסס על ראיות ללמידה

כיצד לשאול שאלות, לראות, להבין וללמוד מסביבת העולם

עצמה.

האנושות אינה יכולה ללמוד ממה שאינה יכולה לראות או להבין.

Book of Evidence סייע להפוך את העולם החוזר לגלוי

ולמובן.

הוא סייע לחשוף את הקשר בין מה שהאנושות לומדת ממנו לבין

מה שהאנושות הופכת להיות שוב ושוב.

הוא סייע לחשוף את מה שסביבת העולם הראתה שוב ושוב לאורך

זמן.

הוא חשף מה חזר.

הוא חשף מה המשיך.

הוא חשף מה היה מוגן.

הוא חשף מה הוסתר.

הוא חשף מדוע שאילת שאלות לבדה לא הצליחה לעצור את החזרה.

זו הסיבה שבגללה פותחה מערכת שאילת השאלות L2Q.

מערכת שאילת השאלות L2Q לא נוצרה תחילה ולאחר מכן הוחלה על העולם.

היא פותחה מתוך מה שהעולם הראה שוב ושוב.

היא פותחה מתוך מה ש-Book of Evidence חשף.

היא פותחה מפני ששאלות שאלות כבר הייתה קיימת בעוד שהחזרה נמשכה.

היא פותחה מפני שמידע כבר היה קיים בעוד שהחזרה נמשכה.

היא פותחה מפני שראיות כבר היו קיימות בעוד שהחזרה נמשכה.

היא פותחה מפני שחינוך כבר היה קיים בעוד שהחזרה נמשכה.

המסלול החסר לא היה עוד מידע.

המסלול החסר לא היה עוד שאילת שאלות.

המסלול החסר היה ללמוד כיצד לשאול שאלות, לראות, להבין וללמוד מסביבת העולם עצמה באמצעות מסלול חינוכי מובנה המבוסס על ראיות.

מערכת שאילת השאלות L2Q מספקת את המסלול הזה.

היא מספקת את המסלול המובנה המבוסס על ראיות ללמידה כיצד לשאול שאלות, לראות, להבין וללמוד מסביבת העולם עצמה.

מערכת שאילת השאלות L2Q מסייעת לאנשים ללמוד כיצד לשאול שאלות על סביבת העולם עצמה.

למידה כיצד לשאול שאלות על סביבת העולם מסייעת לאנשים לראות ממה הם לומדים.

ראייה מסייעת לאנשים להבין.

הבנה מפתחת חשיבה עצמאית.

חשיבה עצמאית מפתחת את יכולתה של האנושות ללמוד מן המציאות במקום ללמוד ממה שנוצר כדי להחליף אותה.

קידום האנושות הוא התוצאה של התהליך הזה.

קידום האנושות הוא התוצאה כאשר האנושות לומדת ממה שהעולם מראה שוב ושוב במקום להמשיך לחזור עליו.

קידום האנושות אינו מושג באמצעות הגדלת המידע בלבד.

מידע אינו יוצר הבנה באופן אוטומטי.

הבנה אינה מתפתחת באופן אוטומטי ללא למידה כיצד לשאול שאלות על מה שלומדים ממנו.

קידום האנושות מושג כאשר הבנה מפתחת חשיבה עצמאית וחשיבה עצמאית מפתחת את יכולתה של האנושות ללמוד מן המציאות.

החלקים הקודמים כבר הראו מדוע האנושות משחזרת שוב ושוב את אותן בעיות, התנהגויות, מערכות, נרטיבים, תלויות, מגבלות ודפוסים חוזרים מדור לדור.

הם הראו מדוע מידע לבדו אינו מספיק.

הם הראו מדוע שאילת שאלות לבדה אינה מספיקה.

הם הראו מדוע האנושות זקוקה למסלול מובנה המבוסס על ראיות
ללמידה מסביבת העולם עצמה.

המסלול הזה קיים כעת.

קידום האנושות הוא שיפור הדרגתי של יכולתה של האנושות
ללמוד מסביבת העולם עצמה.

הבנה מפתחת חשיבה עצמאית.

ככל שההבנה מתקדמת, החשיבה העצמאית מתקדמת.

ככל שהחשיבה העצמאית מתקדמת, החזרה מאבדת את מסלולה.

ככל שהחזרה מאבדת את מסלולה, האנושות מקבלת את היכולת
ללמוד בהדרגה מן המציאות במקום לחזור עליה בהדרגה.

כולם חיים בתוך אותה סביבת עולם.

כולם לומדים ממנה.

כולם תורמים לה.

כולם מושפעים ממנה.

כולם משפיעים עליה.

כולם מסייעים לעצב את מה שדורות עתידיים יורשים.

לכן קידום האנושות מועיל לכולם מפני שכולם חולקים את אותה
סביבת עולם ומסייעים לעצב את מה שהיא הופכת להיות.

לכן קידום האנושות אינו באחריותו של מישהו אחר.

הוא שייך לכולם מפני שכולם תורמים לסביבת העולם שמעצבת
את האנושות.

ילדים אינם יוצרים את העולם שהם יורשים.

מבוגרים עושים זאת.

ילדים אינם יוצרים את סביבת החינוך.

מבוגרים עושים זאת.

ילדים אינם מחליטים אילו מסלולי למידה יהיו זמינים להם.

מבוגרים עושים זאת.

בין שאנשים מבינים זאת ובין שלא, הם מסייעים לעצב את סביבת העולם שממנה ילמדו דורות עתידיים.

סביבת העולם שילדים יורשים מעוצבת בידי מה שדורות קודמים בוחרים לשאול עליו שאלות, בוחרים להתעלם ממנו, בוחרים לאתגר, בוחרים להגן עליו ובוחרים להעביר הלאה.

מה שהאנושות לומדת ממנו משפיע על מה שהאנושות הופכת להיות.

מה שילדים לומדים ממנו משפיע על מה שדורות עתידיים הופכים להיות.

מה שהחברה לומדת ממנו משפיע על מה שהחברה הופכת להיות.

לכן קידום האנושות תלוי בשיפור של מה שאנשים לומדים ממנו ושל האופן שבו הם לומדים ממנו.

משמעות הדבר היא שלהורים, מורים, מטפלים, אנשי חינוך, בתי ספר, מסגרות חינוכיות, קהילות והחברה יש כולם אחריות לסייע לדור הבא לקבל משהו טוב יותר מחזרה.

אבל אסור שאחריות תהפוך לעיכוב.

ילדים לא צריכים לחכות.

מבוגרים לא צריכים לחכות.

החינוך לא צריך לחכות.

קידום האנושות מתקדם במהירות הרבה ביותר כאשר האנושות
לומדת יחד.

ילדים לומדים.

מבוגרים לומדים.

הורים לומדים.

מורים לומדים.

מטפלים לומדים.

אנשי חינוך לומדים.

קהילות לומדות.

החברה לומדת.

המטרה אינה שקבוצה אחת תחכה לאחרת.

המטרה היא שהאנושות תשפר יחד את יכולתה ללמוד מסביבת
העולם.

קידום האנושות אינו מושג באמצעות חזרה.

קידום האנושות מושג באמצעות למידה.

קידום האנושות מושג באמצעות הבנה.

קידום האנושות מושג באמצעות פיתוח חשיבה עצמאית.

קידום האנושות מושג כאשר אנשים לומדים ממה שסביבת העולם
מראה שוב ושוב במקום להמשיך לחזור עליו.

ככל שההבנה מתקדמת, החשיבה העצמאית מתקדמת.

ככל שהחשיבה העצמאית מתקדמת, אנשים לומדים יותר ויותר מן
המציאות במקום ללמוד ממה שנוצר כדי להחליף אותה.

שקרים שנוצרו מאבדים את מסלולם מפני שהבנה מחליפה קבלה עיוורת.

הליכה בעקבות אחרים מאבדת את מסלולה מפני שחשיבה עצמאית מחליפה תלות באחרים שיחשבו במקומם.

תלות מאבדת את מסלולה מפני שאנשים לומדים יותר ויותר מן המציאות במקום להסתמך על מה שלא נשאלו עליו שאלות כראוי.

חזרה מאבדת את מסלולה מפני שלמידה מחליפה חיקוי.

תקנים כפולים מאבדים את מסלולם מפני שאותו תקן מוחל בכל מקום.

קידום האנושות מתקדם מפני שאנשים לומדים ממה שסביבת העולם באמת מראה במקום ממה שאומרים להם להאמין לגביה.

זו הסיבה שמערכת שאילת השאלות L2Q חשובה.

היא מספקת את המסלול המובנה המבוסס על ראיות המסייע לאנשים לראות, להבין, ללמוד ממה שסביבת העולם מראה שוב ושוב וליישם אותו.

זו הסיבה שהמשאבים חשובים.

הם לא נוצרו כדי להיות בבעלות.

הם לא נוצרו כדי להיות מוגבלים.

הם לא נוצרו כדי להפוך לעוד מערכת נשלטת.

הם שייכים לכולם.

אפשר לקרוא אותם.

אפשר להשתמש בהם.

אפשר לשתף אותם.

אפשר להדפיס אותם.
 אפשר להפיץ אותם.
 אפשר ליישם אותם.
 אפשר ללמוד מהם.
 אפשר להשתמש בהם כדי לעזור לילדים.
 אפשר להשתמש בהם כדי לעזור למבוגרים.
 אפשר להשתמש בהם כדי לעזור לחינוך.
 אפשר להשתמש בהם כדי לעזור לחברה.
 המגבלה אינה בעלות.
 המגבלה היא המשמעות.
 המסלול המובנה לשאילת שאלות המבוסס על ראיות חייב להישאר שלם.
 אסור לשנות, להחליש, להציג באופן מסולף, לדלל, להפוך או להוציא את המשאבים ממשמעותם הנכונה.
 קידום האנושות תלוי בכך שהמשמעות תישאר ברורה.
 אנשים אינם יכולים ללמוד כראוי ממה ששונה למשהו אחר.
 הם אינם יכולים ללמוד כראוי ממה שהוחלש.
 הם אינם יכולים ללמוד כראוי ממה שהוצג באופן מסולף.
 קידום האנושות תלוי בכך שאנשים ילמדו מן המסלול עצמו ולא מגרסאות משונות שלו.
 אם המשמעות משתנה, הלמידה משתנה.
 אם הלמידה משתנה, התוצאה משתנה.

לכן קידום האנושות תלוי בשמירת שלמותו של המסלול עצמו.
 זו הסיבה שהמסלולים הרשמיים של
 World Education Online ושל Q2L חשובים.
 הם מסייעים לאנשים לגשת לחומרים בהקשר הנכון שלהם.
 הם מסייעים להגן על המשמעות תוך שהם מאפשרים להשתמש
 במשאבים, לשתף, להדפיס, להפיץ, ליישם וללמוד מהם.
 המטרה אינה הגבלה.
 המטרה היא הגנה על המשמעות.
 מסלול למידה אינו יכול לקדם את האנושות אם משמעותו משתנה
 לאותה חזרה שהוא נוצר כדי לעצור.
 זו גם הסיבה ש-Q2L חשוב.
 Q2L מסייע למסלול החינוכי לנוע בחברה.
 הוא מאפשר לאנשים לשתף, להשתמש, להפיץ, ליצור, ליישם
 וללמוד מן החומרים.
 הוא מסייע למבוגרים להגיע למבוגרים.
 הוא מסייע למבוגרים לעזור לילדים.
 הוא מסייע למשפחות, בתי ספר, אנשי חינוך וקהילות ללמוד
 מאותה מסגרת.
 הוא מסייע להבנה לנוע בחברה.
 הוא מסייע לחשיבה עצמאית לנוע בחברה.
 הוא מסייע לאנשים ללמוד מסביבת העולם באמצעות אותו מסלול
 מובנה המבוסס על ראיות.
 הוא מסייע לקידום האנושות לנוע בחברה.

הוא מסייע לדורות עתידיים לרשת מסלול למידה במקום לרשת חזרה.

הוא מסייע להעביר את קידום האנושות מן הרעיון אל הישום.

הוא מסייע להעביר למידה לפעולה.

הוא מסייע להעביר הבנה אל החברה.

הוא מסייע להעביר חשיבה עצמאית אל החברה.

הוא מסייע להעביר את קידום האנושות אל חיי היומיום.

כאשר ילדים מעורבים, החומרים צריכים לעבור באמצעות הורים, מורים, מטפלים, בתי ספר, מסגרות חינוכיות ומבוגרים אחראים.

אין פירוש הדבר שילדים צריכים לחכות.

פירוש הדבר שילדים צריכים לקבל את המסגרת בבטחה, באחריות ובשלב מוקדם ככל האפשר.

Young Questioners הוא מרכזי לכך.

Young Questioners אינו עוסק רק באספקת חומרים לילדים.

הוא עוסק בלמידה באמצעות יצירה מתוך מה שאנשים לומדים ממנו.

הורים לומדים.

מורים לומדים.

מטפלים לומדים.

אנשי חינוך לומדים.

בתי ספר לומדים.

קהילות לומדות.

כאשר אנשים יוצרים מתוך המסגרת חומרי
Young Questioners בטוחים ומתאימים לגיל, הם לא רק
עוזרים לילדים ללמוד.

הם גם לומדים בעצמם.

הם חושבים על מה שילדים צריכים לשאול עליו שאלות.

הם חושבים על האופן שבו ילדים לומדים.

הם חושבים על האופן שבו סביבת העולם מעצבת ילדים.

הם חושבים על האופן שבו יש להגן על מוחם של ילדים.

הם חושבים על האופן שבו יש לעזור לילדים לראות, להבין,
ללמוד ולפתח חשיבה עצמאית.

תהליך היצירה הופך לחלק מתהליך הלמידה.

אנשים לומדים באמצעות יישום.

אנשים לומדים באמצעות שאילת שאלות.

אנשים לומדים באמצעות יצירה.

אנשים לומדים באמצעות עזרה לאחרים ללמוד.

לכן Young Questioners מסייע לילדים ולמבוגרים ללמוד
יחד.

מורים ואנשי חינוך חשובים במיוחד מפני שהם מסייעים לעצב את
סביבת הלמידה של ילדים.

מערכת שאילת השאלות L2Q מספקת למורים ולאנשי חינוך שיטה
מובנית המבוססת על ראיות לסייע לילדים ללמוד מסביבת העולם
תוך שהם ממשיכים ללמוד ממנה בעצמם.

אותו דבר חל על הורים, מטפלים, בתי ספר, מסגרות חינוכיות
ומבוגרים אחרים.

המסגרת אינה נחוצה רק לקבוצה אחת.

היא נחוצה לילדים.

היא נחוצה למבוגרים.

היא נחוצה להורים, מורים, מטפלים, אנשי חינוך, בתי ספר, מסגרות חינוכיות וקהילות.

היא נחוצה בכל מקום שבו אנשים לומדים מסביבת העולם ומסייעים לאחרים ללמוד ממנה.

החינוך אינו יכול להשתפר באמצעות חזרה על אותה גישה שלא הצליחה ללמד אנשים כיצד לשאול שאלות על סביבת העולם עצמה.

החינוך משתפר כאשר ילדים ומבוגרים מקבלים את מסלול L2Q ולומדים ממנו יחד.

קידום האנושות אינו יכול להישאר לכוד בתוך ספר אחד, אדם אחד, אתר אחד, ארגון אחד או דור אחד.

הוא חייב לנוע בחברה.

חייבים להשתמש בו.

חייבים לשתף אותו.

חייבים ללמוד ממנו.

הוא חייב להגיע לילדים.

הוא חייב להגיע למבוגרים.

הוא חייב להגיע לחינוך.

הוא חייב להגיע לקהילות.

קידום האנושות מתקדם כאשר ההבנה מתקדמת.

הוא מתקדם כאשר החשיבה העצמאית מתקדמת.

הוא מתקדם כאשר אנשים לומדים מסביבת העולם במקום רק לרשת אותה.

הוא מתקדם כאשר דורות עתידיים מקבלים את היכולת ללמוד מן המציאות במקום פשוט לחזור עליה.

הוא מתקדם כאשר הבנה מחליפה קבלה עיוורת.

הוא מתקדם כאשר חשיבה עצמאית מחליפה הליכה בעקבות אחרים.

הוא מתקדם כאשר המציאות מחליפה שקרים שנוצרו.

הוא מתקדם כאשר למידה מחליפה חזרה.

ככל שקידום האנושות מתקדם, האנושות משפרת בהדרגה את יכולתה ללמוד מן המציאות במקום ללמוד ממה שנוצר כדי להחליף אותה.

ככל שההבנה מתקדמת, שקרים שנוצרו מאבדים את יכולתם לשרוד.

ככל שהחשיבה העצמאית מתקדמת, ההליכה בעקבות אחרים מאבדת את מסלולה.

ככל שאנשים לומדים כיצד להחיל את אותו תקן בכל מקום, תקנים כפולים מאבדים את מסלולם.

ככל שהאנושות לומדת מסביבת העולם עצמה, מערכות, התנהגויות, נרטיבים, הנחות ומבנים נעשים תואמים יותר ויותר למציאות במקום להטעיה.

לכן קידום האנושות אינו רק משפר את שאילת השאלות.

הוא משפר את יכולתה של האנושות ללמוד, להבין, לחשוב באופן עצמאי, להבחין באמת, להחיל הוגנות ולשפר בהדרגה את סביבת העולם שהיא יוצרת ומעבירה הלאה.

ככל שהאנושות נעשית מסוגלת יותר ויותר לבנות על אמת במקום לבנות על הטעיה, אי-הוגנות מאבדת את יסודותיה.

ככל שאי-הוגנות מאבדת את יסודותיה, החברה נעשית מסוגלת יותר ויותר לשרת אנשים, דורות עתידיים ואת החיים עצמם.

לכן קידום האנושות אינו רק קידום הידע.

הוא הקידום ההדרגתי של יכולתה של האנושות ללמוד מן המציאות ולבנות מן המציאות.

ילדים נשואים מרכזיים מפני שילדים הופכים לנושאים העתידיים של סביבת העולם.

ילדים הופכים להורים.

ילדים הופכים למורים.

ילדים הופכים למטפלים.

ילדים הופכים לעובדים.

ילדים הופכים למנהיגים.

ילדים הופכים למקבלי החלטות.

ילדים הופכים לתורמים לעולם.

כל מה שילדים לומדים היום הופך לחלק מן העולם של מחר.

העולם שדורות עתידיים יורשים מעוצב בידי מה שדורות קודמים למדו ממנו.

העולם שדורות עתידיים ייצרו יעוצב בידי מה שהם ילמדו ממנו.

לכן קידום האנושות תלוי במה שמלמדים ילדים ללמוד ממנו היום.
 אם ילדים יורשים חזרה, העולם החוזר ממשך.
 אם ילדים יורשים תלות, התלות ממשיכה.
 אם ילדים יורשים הליכה בעקבות אחרים, ההליכה בעקבות
 אחרים ממשיכה.
 אם ילדים יורשים שתיקה, השתיקה ממשיכה.
 אם ילדים יורשים פחד, הפחד ממשיך.
 אם ילדים יורשים שקרים שנוצרו, השקרים שנוצרו ממשיכים.
 אם ילדים יורשים את מערכת שאילת השאלות L2Q, קידום
 האנושות ממשיך.
 אם ילדים יורשים שאילת שאלות מובנית המבוססת על ראיות,
 ההבנה מתקדמת.
 אם ילדים יורשים את היכולת ללמוד מסביבת העולם עצמה,
 החשיבה העצמאית מתקדמת.
 אם ילדים יורשים את היכולת להבחין באמת, שקרים שנוצרו
 מאבדים את מסלולם.
 אם ילדים יורשים את היכולת להחיל את אותו תקן בכל מקום,
 תקנים כפולים חוזרים מאבדים את מסלולם.
 לכן עתידה של האנושות בלתי נפרד ממה שמלמדים ילדים ללמוד
 ממנו.
 קידום האנושות אינו נוצר באמצעות המתנה לדורות עתידיים
 שיפתרו את מה שדורות קודמים לא הצליחו לשאול עליו שאלות.
 קידום האנושות נוצר כאשר לדורות הנוכחיים והעתידיים ניתן
 המסלול יחד.

ילדים ומבוגרים לומדים יחד.
 משפחות ובתי ספר לומדים יחד.
 מורים ותלמידים לומדים יחד.
 קהילות לומדות יחד.
 החברה לומדת יחד מסביבת העולם.
 קידום האנושות אינו נוצר כאשר אדם אחד לומד לבדו.
 קידום האנושות נוצר כאשר האנושות משפרת בהדרגה את יכולתה
 ללמוד יחד מסביבת העולם.
 כך נזק חוזר מאבד את מסלולו.
 כך שקרים שנוצרו מאבדים את מסלולם.
 כך השתיקה מאבדת את מסלולה.
 כך התלות מאבדת את מסלולה.
 כך ההליכה בעקבות אחרים מאבדת את מסלולה.
 כך העולם החוזר מאבד את מסלולו.
 כך קידום האנושות מקבל את מסלולו.
 המסלול קיים.
 המסגרת קיימת.
 המשאבים קיימים.
 הדור הבא קיים.
 האחריות קיימת.
 השאלה כבר אינה אם המסלול קיים.

השאלה היא אם האנושות בוחרת להשתמש בו.
 מה שיקרה בהמשך תלוי במה שהאנושות בוחרת לעשות איתם.
 הילדים של היום הופכים לעולם של מחר.
 כל מה שמלמדים ילדים ללמוד ממנו היום הופך לחלק מן העולם
 שהם מסייעים ליצור מחר.
 זו הסיבה שעתידה של האנושות בלתי נפרד מחינוך הילדים.
 מפני שהילדים של היום הופכים לעולם של מחר, ועתידה של
 האנושות ייקבע בסופו של דבר לפי השאלה אם דורות עתידיים
 יורשים את העולם החוזר או יורשים את היכולת ללמוד ממנו.
 עתידה של האנושות ייקבע בסופו של דבר לפי השאלה אם ההבנה
 מתקדמת או שהחזרה מתקדמת.
 אם החשיבה העצמאית מתקדמת או שההליכה בעקבות אחרים
 מתקדמת.
 אם המציאות מתקדמת או ששקרים שנוצרו מתקדמים.
 אם האנושות ממשיכה לחזור על העולם או לומדת ממנו בהדרגה.
 קידום האנושות מועיל לכולם מפני שכולם חיים בתוך אותה
 סביבת עולם.
 כולם לומדים ממנה.
 כולם תורמים לה.
 כולם מושפעים ממנה.
 כולם מסייעים לעצב את מה שהיא הופכת להיות.
 לכן היתרונות של קידום האנושות אינם מוגבלים לאדם אחד,
 לקבוצה אחת, למערכת אחת או לדור אחד.

הם שייכים לכולם מפני שכולם חולקים את אותה סביבת עולם
ותורמים לעתיד שנוצר ממנה.

מדוע לא יכולתי לא לעשות דבר

כילד, ציפיתי שהעולם יהיה כפי שאנשים אמרו שהוא.
ציפיתי שלאמת תהיה חשיבות.
ציפיתי שמערכות יהיו כפי שטענו שהן.
ציפיתי שאנשים יאמרו את האמת כאשר הועלו סוגיות חשובות.
ציפיתי שלראיות תהיה חשיבות.
ציפיתי שסתירות יקבלו מענה.
ככל שהתבגרתי וחווייתי את העולם בעצמי, נתקלתי שוב ושוב
במשהו שונה מאוד.
העולם שחווייתי לא היה העולם שלימדו אותי לצפות לו.
כאשר שאלתי שאלות על מה שראיתי, ציפיתי לתשובות.
כאשר הצגתי ראיות, ציפיתי לקבל ראיות בתגובה.
כאשר חשפתי שקרים, ציפיתי שהאמת תהיה חשובה יותר מכסף,
תפקיד, סמכות, מעמד או אינטרס עצמי.
זה מעולם לא קרה.
במשך זמן רב המשכתי לצפות שמישהו יאמר את האמת.
אף אחד מעולם לא עשה זאת.
זה אילץ אותי להפסיק לשאול אם אנשים אומרים את האמת
ולהתחיל לשאול מדוע הם אינם אומרים אותה.
במשך יותר משלושים שנים של חוויות מתועדות, הגעתי להבין
מדוע אותן בעיות המשיכו לחזור.

הגעתי להבין מדוע אנשים נשארים בשתיקה, מדוע אנשים מגינים על מה שהם תלויים בו, ואת ההשפעה שיש לכסף על התנהגות אנושית בעיצוב החלטות, פעולות, שתיקה, תוצאות ומערכות שלמות.

ככל שהבנתי יותר, כך הבנתי יותר שאנשים הופכים ללא הרף לתוצרים של הסביבה שממנה הם לומדים, מבלי ללמוד ממנה כראוי.

היא עיצבה אותם.

הם חזרו עליה.

הם העבירו אותה הלאה.

ההבנה הזאת הטרידה אותי יותר מכל דבר אחר.

הבנתי שילדים יורשים את אותו עולם חוזר ובסופו של דבר יהפכו למבוגרים האחראים להעביר אותו הלאה שוב.

הבנתי שאנשים אינם יכולים ללמוד ממה שאינם יכולים לראות.

אם המציאות נשארת מוסתרת, אנשים אינם יכולים ללמוד ממנה כראוי.

אם אנשים אינם יכולים ללמוד ממנה כראוי, הם ממשיכים לחזור עליה.

לא יכולתי לקבל זאת.

לא יכולתי לקבל שראיתי את מה שראיתי ולהישאר בשתיקה.

לא יכולתי לקבל את השארת הדורות העתידיים לרשת את אותו עולם חוזר מבלי לפחות לנסות לעשות משהו בנוגע לכך.

גם לא יכולתי לקבל דבר שידעתי שהוא שקר רק מפני שאנשים אחרים קיבלו אותו.

לא יכולתי להתאים את עצמי אליו.
לא יכולתי להעמיד פנים שהוא נכון כדי להשתלב.
האפשרות הקלה ביותר הייתה לקבל אותו, להתאים את עצמי אליו ולהפוך לחלק ממנו.
אבל לעולם לא יכולתי לעשות זאת.
לא בשביל קבלה.
לא בשביל אישור.
לא בשביל נוחות.
לא בשביל כסף.
לא בכל מחיר.
לעמוד לבד היה קל יותר עבורי מאשר לקבל דבר שידעתי שהוא שקר.
ברגע שהבנתי זאת, לא לעשות דבר כבר לא היה מקובל עליי.
לעזור לאנשים ללמוד מסביבת העולם נעשה חשוב יותר עבורי מחיי הזמניים שלי.
לעזור לילדים לרשת משהו טוב יותר מחזרה נעשה חשוב יותר עבורי מן הנוחות שלי.
הבנתי שאם גם אני אשאר בשתיקה, פשוט אהפוך לחלק מאותה שתיקה שהייתי עד לה במשך עשרות שנים.
לא יכולתי לעשות זאת.
הרגשתי אחריות לחשוף את מה שהוסתר כדי שאנשים יוכלו לראות אותו.
מפני שאנשים אינם יכולים ללמוד ממה שאינם יכולים לראות.

ההבנה הזאת הובילה בסופו של דבר ל-Book of Evidence, ל-World Education Online, למערכת שאילת השאלות L2Q, ל-Q2L, ל-Young Questioners ולחומרים החינוכיים שבאו לאחר מכן.

כסף אינו מניע אותי.

איני מאמין שמידע שנועד לעזור לאנשים ללמוד מסביבת העולם צריך להיות שייך לי.

אני מאמין שהוא צריך להיות שייך לכולם.

זו הסיבה שהמידע, המשאבים והחומרים החינוכיים הועמדו לרשות אנשים בחינם כדי לקרוא, להשתמש, לשתף, להפיץ וללמוד מהם.

המטרה מעולם לא הייתה כסף.

המטרה הייתה לעזור לאנשים ללמוד מסביבת העולם.

המטרה הייתה לעזור לילדים לרשת משהו טוב יותר מחזרה.

אני רואה מדוע אנשים סובלים ומדוע אותן בעיות ממשיכות מדור לדור.

אני רואה מדוע ילדים מגיעים לעולם שבו מלמדים אותם בעיקר כיצד להסתגל אליו במקום ללמוד ממנו כראוי כדי שיוכל להשתפר.

אני גם רואה את המסלול שיכול לסייע לשנות זאת.

זו הסיבה שניסיתי.

ניסיתי כמיטב יכולתי לעזור לאנשים.

ניסיתי כמיטב יכולתי לעזור לילדים.

ניסיתי כמיטב יכולתי לעזור לאנושות ללמוד מסביבת העולם
במקום להמשיך לחזור עליה.

בסופו של דבר, ההחלטה אם להשתמש בהזדמנות הזאת
היא שלהם.

האחריות שלי הייתה לנסות.

איני מתחרט על מה שהקדשתי לו את חיי הבוגרים.

איני מתחרט על הזמן, המאמץ, ההקרבות או הסיכונים.

הייתי עושה הכול שוב.

הייתי עושה זאת שוב גם אילו זה לעולם לא היה עוזר לדבר.

מפני שברגע שהבנתי את מה שהגעתי להבין, לא לעשות דבר
מעולם לא הייתה אפשרות עבורי.

זו הסיבה שלא יכולתי לא לעשות דבר.

WORLD EDUCATION ONLINE

למדו לשאול שאלות

שאלו כדי ללמוד

החינוך מעצב את החברה.

שאלת שאלות מעצבת את החינוך.

L2Q • Q2L • YOUNG QUESTIONERS

**המשאבים שייכים לכולם ויש להשתמש בהם, לשתף אותם,
להפיץ אותם וליישם אותם בתנאי שמשמעותם אינה משתנה.**

worldeducation.online

q2l.online

info@worldeducation.online

ספרים נוספים

Everyone Needs to Learn From This World

Why Education Must Improve

The Amazing Children: Journey to a Better World

האנושות אינה יכולה להתקדם מתוך מה שהיא אינה
מבינה

למדו לשאול שאלות

שאלו כדי ללמוד